திருமுருகாற்றுப்படை

ஆராய்ச்சியுரையுடன்

வை. மு. கோபாலகிருட்டிணமாச்சாரியார்
(நெ. 17—தெளிசிங்கப்பெருமாள்கோயில் தெரு, திருவல்லிக்கேணி)
வெளியிட்டது

மூன்றும் பதிப்பு

ஆனந்தா பார்வதி அச்சகத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1951

கர வருடம் புரட்டாசிமீ

விலை 0—10—0

அச்சுப் பிழைத்திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழையும்	திருத்தமும்
1	18	தமிழ்ழ்	தமிழ்ப்
3	24	போன்து	போன்று
4	28	அவரு	இவரு
,,	35	பதினெண்	பதினெண்கீழ்க்
7	27	சூரியன்	சூரியன்
,,	40	னுதல்	தனல்
12	36	பருவாயை	பகுவாயை
13	14	நற்றிணை ணை	நற்றிணையை
,,	17	தமிழி	தமிழ்
14	4	பூககள்	பூக்கள்
16	23	தணந்தின்னவந்பி	பிணந்தின்னவந்த
,,	27	அச்சந்	அச்சம்
18	12	புரிந்	பிரிந்
24	27	பாசு	பாவி
25	34	முறையை	முறைமை
26	7	மது	மறு
,,	9	வெம்யை...வருத்தத்	வெம்மை ...வருத்தந்
,,	10	வாழ்க	வாழ்ந
,,	12	மனமுப்	மனமும்
,,	29	திரிப்பவ-	திரிப்ப-வ
28	24	விரைந்	விரைந்து
29	13	பெழும்	பெழுந்
32	12	உன	என
35	30	அருட்	அறக்
42	41	அன்—	அன்று—
43	17	று	று, மேவரு-
44	37	கொடு	தொடு
45	14	யளிக்கு	யளிக்கும்
50	4	பதுப	பதும
51	27	யழகைக்,	யழகை,
55	7	என்றார்	என்று
,,	9	குணங்கை	துணங்கை
56	12	89	289
59	28	னென்	னெண்
,,	35	டத்து	த்து
,,	38	பிரப்ப	பிரப்பு

மற்றும் காணப்படுவனவற்றையும் திருத்திக்கொள்க.

திருமுருகாற்றுப்படை

முருகக்கடவுளினிடத்து வீடுபெறுதற்குச் சமைந்தான் ஓர் இரவலனாகிய புலவனை ஆற்றுப்படுத்தும் மேன்மையையுடைய நூல் எனப் பொருள்படும். ஆற்றுப்படை - வழியிற் செலுத்துவது என எழாம்வேற்றுமைத் தொகை. முருகாற்றுப்படை - முருகனிடத்து ஆற்றுப்படுத்துவது என இதுவும் எழாம்வேற்றுமைத்தொகையே.

முருகக்கடவுளின் திருவருளைப் பெற்றானொருபுலவன் எதிரேவந்த மற்றொருபுலவனுடைய இயல்பைக்கண்டு இரங்கி அவனைநோக்கி, 'முருகக்கடவுள் இன்னஇன்ன இடங்களில் இருப்பார்: இன்னஇன்ன இயல்பையுடையார்: இப்படியாகப்போய் அவரை இன்னவாறு வழிப்பட்டால் அவருடையதிருவருளைப் பெறலாம்'என்றுகூறி அந்த முருகக்கடவுளிடம் செலுத்தியதாக நக்கீரனாராற் கற்பித்துச் செய்யப்பட்டது, இச்செய்யுள்.

பொருநராற்றுப்படை சிறுபாணாற்றுப்படை முதலிய ஆற்றுப்படைகளெல்லாம் ஆற்றுப்படுக்கப்பட்டாராற் பெயர்பெற்றிருக்க, அம்முறைக்கு மாறாக, இந்நூல் பாட்டுடைத்தலைவனான தெய்வத்தின் பெயரைச்சேர்த்து 'முருகாற்றுப்படை' என்று பெயர்பெற்றதற்குக் கர்ரணம்—'தொல்காப்பியனார் நிலையற்ற பொருளைப் பெறுவதற்காகக் கூத்தர் முதலியோரையே ஆற்றுப்படுத்தற்கு உரியவராகக் கூறியுள்ளார். தமது அருந்தமிழ்ழ்புலமை அந்நெறியில் வழங்கவேண்டா' என்று மனங்கொண்டு, நக்கீரர் கடவுளிடத்துப் புலவனைச்செலுத்துவதாகப் பெருநோக்கம்படக் கூறியமையேயாகும். ஆகவே, இது மற்றையாற்றுப்படைகள் போல்வதன்றிப் புதுவதாக எழுந்த நூலாகும். இனி, ஆற்றுப்படுக்கப்பட்டவரின் பெயரைக் கொண்டு புலவராற்றுப்படை யெனவும் ஒருகாலத்து வழங்கியது உண்டு என்ப. (முருகனுடைய திருவருளை விரும்புபவர் இதனை நியமத்துடன் பாராயணஞ் செய்வது உண்டு.)

இது, தொல்காப்பியத்துப் புறத்திணையியலுள் "தாவினல்லிசை"என்னுஞ் சூத்திரத்து "ஆற்றிடைக்காட்சி யுறழத் தோன்றிப், பெற்றபெருவளம் பெறாஅர்க்கறிவுறீஇச், சென்றுபயனெதிரச் சொன்னபக்கமும்" என்பதனை யோட்டிப் பேறுபெற்றானொருவன் அதனைப் பெறாதானொருத்தனுக்குப் பெறுமாறுகூறி அவனை வழிப்படுத்துக்கூறுவானென்றது பற்றிச் செய்த செய்யுள். ஆகவே, இந்நூற்குத் தொல்காப்பியத்து நேரே விதியில்லை: 'எதுவும் தொல்காப்பியத்துக் கூறியதில் அடங்கும்' என்று சாதிப்பவரான நச்சினார்க்கினியர், இந்நூலும், "தாவினல்லிசை" என்று தொடங்கும் தொல்காப்பியச்சூத்திரத்து விதியில் அடங்கும் என்று இடர்ப்பட்டுச் சாதித்துள்ளார். "புதியன புகுதலும்...வழுவல" என்பது இலக்கணநூலார்கொள்கை யாதலால், தொல்காப்பியத்து நேரே விதியில்லாமையால் இந்நூற்கேனும் தொல்காப்பியத்திற்கேனும் யாதோரிழுக்கும் இன்று. புறப்பொருள்வெண்பாமாலையில், "இருங்கண்வானத்திமையோருழைப், பெரும்புலவனை யாற்றுப்படுத்தன்று" என்று இவ்வாறான துறைக்கு விதி கூறியுள்ளார்.

இது செய்தவர் நக்கீரர் என்ப: இவரது இயற்பெயர், கீரனென்பது என்றும், 'ந' என்பது சிறப்புப்பொருளைத் தருவதோ ரிடைச்சொல் என்றும், இவர் தந்தையார் மதுரையிற் பலர்க்கும் நூலையோதுவிப்பவரா யிருந்ததனால் மதுரைக்கணக்காயனா ரென்றே பேர் பெற்றார் என்றும், கீரங்கொற்றனாருடைய தந்தை இவர் என்றும் கூறுப. இவருடையகுலம் சங்கறுக்குந்தொழிலைச் செய்து வந்த ஒருவகை வேதியர்குலமென்பது, ஒருசாரார் கொள்கை. கடைச்சங்கக் காலத்தில் சங்கப்பலகையில்முதலிடம் பெற்றவர் இவரென்ப. நக்கீரனார் நெடுநல்வாடையை இயற்றியவர். நற்றிணையில் 7-உம், குறுந்தொகையில் 8-உம், அகத்தில், 17-உம்,புறத்தில் 3-உம் நக்கீரர் இயற்றியனவாகத் தொகைநூல்களுள் உள்ளன. நாலடி நானூறு என்னும் நூலொன்று நக்கீரர் இயற்றினாரென்றும், அடிநூல் என்ற செய்யுளிலக்கணநூலொன்று இயற்றினாரென்றும் யாப்பருங்கல விருத்தியால் தெரிகின்றது. திருவள்ளுவமாலையில் நக்கீரர் பாடிய பாடல் ஒன்று உள்ளது. நக்கீரர் இறையனாரகப்பொருளுக்கு உரை கண்டுள்ளார். (இப்பொழுது வழங்குகின்ற உரை நக்கீரர் கூறியதனை வரன்முறையாகப் பாடங்கேட்டுவந்து ஈற்றில் இளம்பூரணர் எழுதிவைத்ததா யிருக்கவேண்டு மென்று ஊகிக்கின்றனர்.) 11-ஆந்திருமுறையிலுள்ள கைலைபாதிகாளத்தி பாதியந்தாதி முதலிய 9-பிரபந்தங்களையும், திருக்காளத்தி ஞானப்பூங் கோதை ஸஹஸ்ரநாமம் என்ற வடமொழிநூலொன்றையும் செய்தவர் நக்கீரரென்று கூறுவதும் உண்டு.

"கொங்குதேர்வாழ்க்கை" என்று தொடங்கும் இறையனாரியற்றிய செய்யுளுக்கு நக்கீரர் குற்றங்கூறி, அச்சிவபிரானால் வாதுசெய்யமுடியாமல் நெற்றிக்கண்ணைத்திறந்து வெருட்டப்பட்டதனால், உடல்வெந்து பொற்றாமரை வாவியில் வீழ்ந்தபோது அக்கடவுளைக் கோபபிரசாதமென்ற பிரபந்தத்தால் துதித்தன ரென்றுங் கூறுப. நக்கீரனார் சங்கத்து இருந்தகாலத்திலே கொண்டானென்னுங் குயவன் மதுரைப்பட்டிமண்டபத்தில் [பட்டிமண்டபம் - வித்தியா மண்டபம்.] வந்து வடமொழியே சிறப்புஉடையது: தென்மொழி இழிந்தது' என்று இழித்துக் கூற, அவனை இவர் "முரணில் பொதியின் முதற்புத்தேள்வாழி: பரணகபிலரும் வாழி-அரணிலா, ஆனந்த வேட்கையான் வேட்கோக்குயக்கொண்டான், ஆனந்தஞ் சேர்க சுவாகா" [ஆனந்தம்-மரணம்] என்று கூறலும்: அவன் இறந்தானாக, அதனைக்கண்ட அங்கிருந்த மறையோர்வந்து இவரை வேண்டியதனால் "ஆரிய நன்று தமிழ்தீ தெனவுரைத்த, காரியத்தாற் காலக்கோட்பட்டானைச் -சீரிய, அந்தண்பொதியினகத்தியனா ராணையினாற், செந்தமிழே தீர்க்க சுவாகா" என்று ஒரு வெண்பாவைப் பாடி மீள அவனை உயிர்ப்பித்தன ரென்பர். இவர், ஈங்கோய்மலையெழுபது என்னும் நூல் இயற்றியதுபற்றி முற்காலத்து அரசனொருவன் ஈங்கோய்மலைக்கோயிலில் இவருடைய திருவுருவத்தைப்பிரதிஷ்டை செய்து பூசைநடத்தற்கு நிபந்தமும்ஏற்படுத்தி வைத்துள்ளானென்று அத்தலத்துச் சிலாசாசனமொன்று கூறுகின்ற தென்ப. திருப்பரங்குன்றத்தில் ஸ்ரீமுத்துக்குமாரச்சுவாமி பக்கத்தே

நக்கீரருருவம் இருக்கின்றதென்கின்றனர்: மதுரையில் மேலமாசிவீதியின் மேற்சிறகிலே இவருடைய கோயி லொன்று உள்ளது; அது சங்கத்தார் கோயி லெனவும் வழங்கும்.)

*ஆராய்ச்சி:—நக்கீ ரியற்றினரென்று சொல்லப்படுமவற்றுள் பதி னோராந் திருமுறையிற் சேர்ந்த (1) கைலைபாதிகாளத்தி பாதி யந்தாதி, (2) திருவீங்கோய் மலை யெழுபது, (3) திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்கோவை, (4) திருவெழு கூற்றிருக்கை, (5) பெருந்தேவபாணி, (6) கோப பிரசாதம், (7) காரெட்டு, (8) போற்றித்திருக்கலிவெண்பா, (9) கண்ணப்ப தேவர் திருமறம் என்ற ஒன்பது நூல்களும், அவற்றிலுள்ள வடசொற்களினளவு கையாளப்பட்டுள்ள நடை முதலிய எவ்வகையை நோக்கினாலும் சங்ககாலத் துக்கு மிகவும் பிற்பட்டவை யென்பது கற்றோரால் மனமாரத் தெள்ளி தினுணரலாகும்: ஆகவே, நக்கீரதேவநாயனார் சங்ககாலத்தவரான நக்கீர ரல்லர்: வேறொருவரென்பது தெளியலாம்: பதினோராந்திருமுறையைச் சேர்ந்ததான நக்கீரதேவநாயனார் செய்த திருவெழுகூற்றிருக்கை யாப் பருங்கலவிருத்தியி லெடுக்தாளப்பட்டிருத்தலால், அன்னார் பதினோராம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டவர் எனவும், கண்ணப்பரின் அன்பிற்குத் தலைமை கொடுத்திருத்தலால் மாணிக்கவாசகர் காலமாகிய ஒன்பதாம் நூற்றாண்டினராயிருக்கலாமெனவும் நக்கீரதேவ நாயனாரைப்பற்றி ஒருசார் ஆராய்ச்சியாளர் ஊகிக்கின்றனர்.

அகநானூறு முதலிய எட்டுத்தொகை நூல்களிற் சில செய்யுள்களை யும் பத்துப்பாட்டைச்சேர்ந்த நெடுநல்வாடை என்ற நூலையும் செய்தவர் —சங்ககாலத்தவரான நக்கீரனாரென்பதற்கு மாறுகூறுபவர் எவருமில்லை: இனி, 'பத்துப்பாட்டு என்ற தொகைநூலுக்குக் கடவுள்வாழ்த்துப்போன்று முதலதாக அமைந்ததும், பதினோராந் திருமுறையைச் சேர்ந்ததுமாகிய திருமுருகாற்றுப்படையை யியற்றியவர் சங்ககாலத்தவரா? அன்றிப் பதினோராந் திருமுறையில் கைலைபாதிகாளத்திபாதியந்தாதி முதலி யன இயற்றிய நக்கீரதேவ நாயனாரா? என்று ஒருகேள்வி யெழு கின்றது. இதற்கு ஒருசார் ஆராய்ச்சியாளர் அவ்விருவரு மல்லர்: இவர் வேறொருத்தராக இருக்கவேணும் என்று காரணங்காட்டுவர்: அக்காரணம் வருமாறு:— திருமுருகாற்றுப்படையில் (1) 'தாவில் கொள்கைத் தந்தொழின் முடிமார், மனனேர் பெழுதரு வாணிற முகனே'' (89-90) என்றவிடத்து ''மாரைக் கிளவியும் பல்லோர் படர்க்கைக், காலக்கிளவியோடு முடியுமென்ப'' என்ற தொல் காப்பிய வினையியற் சூத்திரத்துக்கு மாறாக, முடிமார் என்பது முடிப்பவ

---

*இவ்வாராய்ச்சியிற் காட்டப்பெறும் பொருள்களுட் பல, ஸ்ரீசென்னை அட்வகேட் T. G. ஆராவமுதய்யங்கார் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய Tamil Tradition Two Studies என்ற ஆராய்ச்சிநூலிற் காணப்படுவனவும், சென்னைச் சர்வ கலாசாலைத் தமிழ்த்துறைப்புலவாயிருந்த ராவ்ஸாஹெப் S. வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் பதிப்பித்த திருமுருகாற்றுப்படையின் முன்னுரையிற் கண்டனவுமாம்.

னுடைய என்ற பொருளில் வந்ததும், (2) "ஒன்பதிற்றிரட்டி யுயர்நிலை பெறீஇயர்" (வரி-168) என்றவிடத்துப் பெறீஇயர்என்பது எச்சப்பொருளிலேனும் வியங்கோட்பொருளிலேலும் வாராது பெற்றவர் என்ற பொருளில் வந்ததும், (3) "பெறலரும் பரிசில் நல்குமதி" (வரி-295) என்ற இடத்து, முன்னிலையசைச்சொல்லாக வரவேண்டிய 'மதி' என்பது படர்க்கையில் வந்ததும்-மற்றையோரியற்றிய சங்க இலக்கியங்களிலும், சங்கப்புலவரான நக்கீரரியற்றிய அகநானூறு முதலிய தொகைநூற்செய்யுள்களிலும் நெடுநல்வாடையிலும் காணப்படாதனவே. இங்ஙன் தொல்காப்பியத்திற்கு மாறாகவும் சங்கச்சான்றோர் செய்யுட்களின் வழக்கிற்கு வேறாகவும்இருத்தல்,திருமுருகாற்றுப்படையியற்றிய நக்கீரர் சங்ககாலத்தவரல்லவென்பதைக் காட்டும முதற்காரணம். அன்றியும், சங்கக்காலத்து நக்கீரர் உலகியல் வாழ்க்கையில் விருப்பினராய் வள்ளல்களையும் அரசர்களையும் பாடிப் பரிசு பெற்று அதனால் தம் வாழ்க்கையை நடத்துபவராக இருக்க, இந்தத் திருமுருகாற்றுப்படையியற்றிய நக்கீரர் உலகவாழ்க்கை நசையொழிந்து வீட்டு நசைபொருந்திக் கடவுளை வழிபட்டு அவன் நல்லருள்பெற்று உலகோரையும் அவ்வழியிற் செலுத்துபவராய்க் காண்கின்றார். இது, இரண்டாவது காரணம். இனி, 'பத்துப்பாட்டுள் முதலதாகிய திருமுருகாற்றுப்படை சங்ககாலத்திற்குப் பிற்பட்டதெனல் ஏற்குமோ?' என்று ஒரு சங்கை யெழலாம். இறையனார் களவியலுரையில் சங்கத்தைப்பற்றிக் கூறுமிடத்துப் பத்துப்பாட்டு என்பது வழங்காமையும், முழுதுங் கிடைத்துள்ள இந்தப்பத்துப்பாட்டைத் தொகுத்தார் தொகுப்பித்தார் இன்னார்இன்னார் என்று அறியப்படாமையும், பாட்டு என்பதே பிற்காலத்தது என்பதைக் குறிப்பித்தலும்,இது சங்ககாலத்ததன்று என்பதைத் தெரிக்கும். ஆயினும், மயிலைநாதருரையில் பத்துப்பாட்டு பதினெண்கீழ்க்கணக்கு என வருதலால், இந்தப் பத்துப்பாட்டு என்ற தொகைநூல்வழக்கு பதினோராம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டதாகுமென்ப: ஆனால், சங்ககாலத்து நக்கீரர் மூன்றாம் நூற்றாண்டினராயிருக்க, அவருடையகாலம் சங்கக்காலத்தை யடுத்து ஐந்து அல்லது ஆறாம் நூற்றாண்டாகவிருக்கலாம். திருமுருகாற்றுப்படையின் நடையும் சங்ககாலத்தை யொட்டியகாலத்ததென்பதை யுணர்த்தும்: ஆகவே, இவர் பதினோராந்திருமுறையில் கைலைபாதிகாளத்திபாதியந்தாதி முதலிய நூல்களை யியற்றியவரினும் வேறாவர். சமணமதத்து நூலான *நாலடிநானூறு என்பதையும் செய்யுளிலக்கண நூலான அடிநூலையும், இறையனார்களவியலுரையை

---

*பதினெண்கணக்கு நூல்களுள் நான்மணிக்கடிகை முதலிய மற்றை நூல்களையெல்லாம் ஒவ்வோராசிரியர் செய்தவராக இருக்க நாலடி நானூற்றைப் பலர் சமணமதத்தவர் செய்தாரென்பது சரியன்று என்றும், யாப்பருங்கலவிருத்தியில் நாலடிநானூறு என்று ஒன்று நக்கீரர் இயற்றியதாக வருவதாலும், அந்த நாலடியில் ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்த பெருமுத்தரையரைப்பற்றிக் கூறியிருத்தலாலும், இறையனாரகப்பொருளுரையில் ஏழாம் நூற்றாண்டினதான பாண்டிக்கோவையிலிருந்து மேற்கோள் வருவதாலும், சமணமதத்தினராய் ஏழாம் நூற்றாண்டினராய் ஒரு நக்கீரரிருந்திருக்கலாமென்பது ஒருசார் ஆராய்ச்சியாளரின் ஊகம்.

யும் இயற்றியவர், முன்னையவர்களினும் வேறான ஒரு நக்கீரராக இருக்கக்கூடும். நாலடி நானூற்றில்வரும் பெருமுத்தரையர் காலமும், களவியலுரையிலெடுத்தாளப்பட்டுள்ள பாண்டிக்கோவையின் காலமும் ஏழாம் நூற்றாண்டு எனப்படுதலால், இந்த நக்கீரர் காலமும் ஏழாம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம். ஆகவே, நக்கீரர் என்ற பெயருள்ளவர்நால்வர் இருந்திருக்கலா மென்பர்.

பத்துப்பாட்டுக்களாவன:—திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்பன. இந்தத்திருமுருகாற்றுப்படை, 317-அடிகளைக்கொண்ட ஆசிரியப்பாவால் இயன்றது.

திருமுருகாற்றுப்படை தோன்றியதைப்பற்றி வழங்கும் வரலாறு வருமாறு:—பாண்டியநாட்டில் மதுரைநகரிலே சரசுவதியினவதாரமாகி உலகமுழுதும் தம்புகழ்நாட்டிய நக்கீரனார்முதலிய பெரும் புலவர்கள் இறையனாரோடு இருந்து தமிழாராயலாயினர். அப்போது "கொங்குதேர் வாழ்க்கை" என்ற பாடலைப்பற்றி முரண்பட்டதனால் நக்கீரனார் தொழுநோயால் வருந்துமாறு இறைவனாற் சபிக்கப்பெற்றார். அந்த இறைவனாரின் மொழிப்படி அச்சாபம்நீங்க, நக்கீரர், கைலையைநோக்கிப் பயணமாகித் தமதுகால்கள் வெள்ளெலும்பாகத்தேய இமயமலையை யடைந்தார். அடைந்து செல்லும் வழியிலே கடலையொத்த*ஓர் தடாகத்தைக் கண்டு நீராடிச் செய்கடன் முடித்துக் கரையிலிருந்த ஆலமரத்தடியில் தியானத்தி லமர்ந்திருந்தனர். அச்சமயத்திலே, அம்மரத்திலிருந்து ஓரிலை பாதி நீரிலும் பாதி கரையிலுமாக விழ, சலத்தில்விழுந்த பாகம் மீனும் கரையில்விழுந்தபகுதி பறவையுமாகி மீன் நீரிலும் பறவை கரையிலுமாக இழுக்க, நக்கீரர் அப்புதுமையைக் கண்டு தியானநிலை தவறினார். அச்சமயம் பார்த்து ஒருகரிய பூதம் இவரைப் பிடித்துத் தூக்கிக் கொண்டுபோய்ச் சிவபூசையாதிகளில் தவறினவர்களாய் முன்னர் இருட்குகையில் அடைத்துவைத்திருந்த தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பதின்மரோடு சேர்த்து ஆயிரவராக்கி, 'இனி இவர்களை யுண்ணலாம்' என்று கருதி, தன்நியமத்தை முடிக்க நீராடுதற்குச் சென்றது. அப்போது அந்தக்குகையிலிருந்தவர்கள் தமது புண்ணியமுதிர்ச்சியால் நக்கீரர் வந்தனரென்று உணராமல், 'பூதம் தான் எண் சங்கியை நிரம்பாமையால் நாங்கள் இதுவரையிற் சிறையிலகப்பட்டிருந்தாலும், உணவுமுதலியன பெற்றுச் சுகித்திருந்தோம்; இன்றைக்கு இரையாங்காலம் சமீபித்தது' என்று அஞ்சிநடுங்கிக் கூறினர். நக்கீரர் அவர்கள்மீது கருணைகொண்டு, 'முருகக்கடவுளை வழிப்பட்டால் நமது துயரம் நீங்கும்' என்று கருதி அக்கடவுளைக் குறித்து 'திருமுருகாற்றுப்படை' என்னும் பிரபந்தத்தை அருளிச்செய்தார். அப்போது முருகக்கடவுள், புலவர்

*சீகாளத்திப்புராணத்துக் கண்டது, இவ்வரலாறு: இது திருப்பரங்குன்றத்து நிகழ்ந்ததாகத் திருவாலவாய்த்திருவிளையாடற்புராணம் கூறும்.

பெருமானுக்கு முன்னே தோன்றி அவரையுண்ண வந்த பூதத்தைக் கதாயுதத்தால்மோதி முடியைத்தகர்த்துக் கொன்று யாவரையுஞ் சிறை விடுத்துத் திருவருள் சுரந்தன ரென்பது.

இவ்வரலாற்றைப்பற்றிய ஆராய்ச்சி வருமாறு:—இங்குக் காட்டிய வரலாற்றில் இரண்டுஅமிசங்கள் அமைந்துள்ளன: ஒன்று - இறையனுரோடு வாதாடிச் சாபம் பெற்று அது நீங்க முயன்றது: மற்றொன்று-நியமந் தவறிப் பூதத்தின்கையிலகப்பட்டு இருட்குகையில் அடைக்கப் பெற்று ஏற்கனவே அடைக்கப்பெற்றவரோடு தம்மையும் விடுவித்துக் கொண்டது. தருமிக்குப் பொற்கிழியளிக்க "கொங்குதேர் வாழ்க்கை" என்ற பாடலை இறைவனுர் இயற்றித் தந்ததுகுறித்து, "நன்பாட்டுப் புலவனுய்ச் சங்கமேறி, நற்கனகக் கிழி தருமிக் கருளினோன்காண்" எனத் திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் தேவாரத்தும், "பொதியப்பொருப்பன் மதியக் கருத்தினைக், கொங்குதேர் வாழ்க்கையைச் செந்தமிழ்கூறிப், பொற் குவை தருமிக் கற்புடனுதவி" என்று கல்லாடத்தும் நக்கீரனைப்பற்றிய பிரஸ்தாபம் இல்லாமலே கூறப்பட்டுள்ளது: ஆனுல், நக்கீரரையும் "கொங்குதேர் வாழ்க்கை" என்ற பாசுரத்தையும் உளப்படுத்து முதன் முதலிற் கூறப்பட்டிருப்பது, பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டினதாக ஒருசாராராற் கருதப்படும் திருவாலவாயுடையார் திருவிளையாடற்புராணத்திலே தான்: திருமுருகாற்றுப்படையை நக்கீரனுரியற்றியது குறித்த வரலாறும் அத்திருவிளையாடற்புராணத்தே காணப்படினும், அப்பாடல்கள் இடைச் செருகலெனத் தோன்றுமாறு அமைந்துள்ளன: பதினைந்தாம் நூற்றுண் டினராக் கூறப்படும் அருணகிரிநாதருடைய வாக்கில் "கீரனுக்குகந்து ***உலகமுவப்பவென்று னருளா லளிக்குகந்த பெரியோனே", "மலை முகஞ் சுமந்த புலவர் செஞ்சொல்கொண்டு வழிதிறந்த செங்கை வடி வேலா" என்ற இடங்களில் திருமுருகாற்றுப்படையிபற்றிய வரலாற் றைச் சிறிது காணலாம். பின்னிட்ட நூல்களில் இவை பல விடத்துக் காணப்படுகின்றன. இவைகளைப் பற்றியாராயின், நக்கீரனுரின் பெருமையை மிகுத்தவேணுமென்று விரும்பியவரின் புனைந்துரையே யாகும் இவை யென்பது பெறப்படும்.

நூல்

முருகக்கடவுளின் அருளைப்பெற்ற ஒருவன், அக்கடவுளினிடத்து ஆற் றுப்படுத்தக் கருதியவனைநோக்கி, 'நீ குமரக்கடவுளின் சேவடியைப் படரும் உள்ளத்தோடு அவனைநோக்கிச் செல்லவிரும்பினுல், உன்கருத்து இனிது நிறைவேறும்' என்று முதல் 66 - அடிகளாற் கூறுகின்றுன்:—

உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு
பலர் புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்கு
ஓவற விமைக்குஞ் சேண்விளங் கவிரொளி

உறுநர்த் தாங்கிய மதனுடை நோன்தாள்
செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை
மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன்

(இதன்பொருள்.) (1) உலகம் உவப்ப-உலகத்துவாழும் உயிர்கள் மகிழும் படி, ஏர்பு - எழுந்து, வலன் திரிதரு - (மகாமேருவை) வலமாகச் சுற்றுகின்ற, (2) பலர் புகழ் - (தனது ஒளியால் காட்சியின் பயனைக் கொள்வார்) பலரும் புகழ்கின்ற, ஞாயிறு - சூரியன், கடல் கண்டாஅங்கு - கடலினிடத்தே கண்டாற்போல, (3) ஓ அற இமைக்கும் - (கட்புலன் சென்று) தங்குதல் இல்லையாகுமாறு இமைத்துப்பார்த்தற்குக் காரணமானதாகி, சேண் விளங்கு - நெடுந்தூரஞ் சென்று பிரகாசிக்கின்ற, அவிர் ஒளி- விளங்குகின்ற ஒளியினையும், (4) உறுநர் தாங்கிய - (தன்னைச்) சார்ந்தவர்களைத் (தீவினையைப்போக்கித்) தாங்கின, மதன் உடை - அறியாமையை யுடைத்தற்குக் காரணமான, நோன் தாள் - வலிய தாளினையும்,—(5) செறுநர் தேய்த்த - அழித்தற்கு உரியவரை யழித்த, செல் உறழ் - இடியோடு மாறுபட்ட, தட - பெருமையையுடைய, கை - கையினையுமுடைய, (6) மறு இல் கற்பின் வாள் நுதல் கணவன் - குற்றமில்லாத கற்பினையும் ஒளி பொருந்திய நெற்றியையுமுடையளான தெய்வயானையாரின் கணவன்,—(எ-று.)

நான்குதொடர்களால் முருகக்கடவுளின்சிறப்பைத் தெரிவிக்கக் கருதிய ஆசிரியர் முதற்கண் கூறிய தொடராகும், இது. இத்தொடரால் முருகக்கடவுளின் தோற்றப் பொலிவைக் கூறுகிறார்.

(3) ஒளியினையும் (4) தாளினையும் (5) கையினையுமுடைய (6) கணவன் என்க. மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவனென்பது, இங்கே முருகனென்னும் பெயர் மாத்திரமாய் நின்றது; இப்பெயரை முற்கூறியது, படைத்தற்கும் காத்தற்கும் உரிமை தோன்ற.

1—3: சூரியன் எழுந்து மேருவை வலமாகத் திரிகின்றானென்பதை, "ஞாயிறுபோற்றுதும்...மேருவலந் திரிதலான்" என்னுஞ் சிலப்பதிகார மங்கலவாழ்த்துப்பாடலாலும் உணர்க. ஞாயிறு உலகத்துப்பலராலும் புகழப்படுமென்பதை, "முந்நீர் மீமிசைப் பலர்தொழத் தோன்றி, யேமுற விளங்கிய சுடர்," "தயங்கு திரைப்பெருங்கட லுலகுதொழத் தோன்றி, வயங்குகதிர் விரிந்த வுருகெழுமண்டிலம்", "பலர்புகழ் ஞாயிறு படரினல்லதை" என்பவற்றினு முணரலாம். கண்டாங்கு என்ற உவமம், தொழிலும் வண்ணமும் பற்றிவந்தது: ஞாயிறு இருளைக் கெடுக்குமாறுபோலத் தன்னை மனத்தால் தியானிப்பார்க்கு முருகக்கடவுள் மாயையைக் கெடுப்பானென்பது தோன்றக் கூறியதனால் தொழிலுவமமாயிற்று: (1) உவப்பஏர்புதிரிதரு (2) ஞாயிற்றைக் கடற்கண்டா அங்கு (3) அவிரும் ஒளி என்று இவ்வுவமையில் முடிபு காண்க. அன்றியும் தன்னைக் கட்புலனால் நோக்குவார்க்குக் கடலிற் பசுமையும் ஞாயிற்றின் செம்மையும்போல மயிலிற் பசுமையும் திருமேனியின் செம்மையுமுடையவனென்பது தோன்றக் கூறியதனால் வண்ணவுவமமும் ஆயிற்று. ஞாயிற்றைக் கடற்கண்டாங்கு சேண்விளங்கு ஒளி

யென இந்த உவமையில் முடிபு காண்க. ''மாக்கடனிவந்தெழு செஞ்ஞா யிற்றுக்கவினை'' என்பது, புறநானூறு. ஓவுதல் - தங்குதல். இமைத்தல்- கண் இமைகளிரண்டினையும் குவித்தல். ஒளியின் மிகுதியால் கண்ணை மலர்த்தினபடியே காணமுடியாது இமைத்துப்பார்க்கும்படி முருகக்கட வுளின் திருமேனி ஒளிவிஞ்சியிருக்கு மென்க. இனி ஓவு அற - ஒழிதலில் லாமல், இமைத்தல் - விட்டுவிளங்குதலென்பாருமுளர். உலகம் என்பது - இங்கே ஆகுபெயராய், உலகத்திலுள்ள சீவான்மாக்களை யுணர்த்தும். வலன் - வலம் என்பதன்போலி. ஏர்பு - செய்பு என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். வலனேர்பு என்பதைவ லன் நேர்பு என எடுத்து, நேர்பு - நேராக என்பாருமுளர். ஓ என்பது - ஓரெழுத்தொருமொழியாகிய முதனிலைத் தொழிற்பெயர். ஓ அற இமைக்கும் சேண் விளங்கு அவிர் ஒளி - ஒழிவில்லாமல் [எக்காலத்தும்] விளங்குவதாகி, வாக்கு மனங்களையும் கடந்த தூரத்திலே விட்டு விளங்காநின்ற ஒளி: சூரிய சந்திரருடைய ஒளி செல்லாமல் இயல்பான ஒளியையுடைய நாட்டிலே அகமும் புறமுமாகி விட்டுவிளங்காநின்ற ஒளியெனினுமாம்.

முதலடி ஆசிரியத்துள்ளே பிறதளை விரவி வருதற்கும், தாஅவண்ணத் திற்கும் மேற்கோளாம். தாஅவண்ணம் இன்னதென்பதை ''தாவண்ணம், மிடையிட்டுவந்த எதுகைத்தாகும்'' என்பதனாலறிக.

4.—உறுநர், ந் - பெயரிடைநிலை. மதன்—மதம்: இலக்கணையால், அறியாமையைக் காட்டும்: அகங்காரமமகாரங்களாகிய செருக்கு என்றலும் உண்டு. நோன் - வலிமை. உடை தாள் - வினைத்தொகை. மதனுடை - அழகையுடைய எனினுமாம்: இப்பொருளில், உடை - உடைய என்ற குறிப்புப்பெயரெச்சத்தின் விகாரம். 5—செறுநர் - (தனது அருள்வழி நில்லாது) மாறுபட்டவருமாம். செறுநரைத் தேய்த்தலில் கைக்கு இடி உவமையாம். இனி செல் - மேகமெனக்கொண்டு, தன்னையடைந்தார்க்கு உதவுவதால்வந்த உவமையெனக்கூறுதலுமுண்டு: இது பயனுவமம். 6.— மறு இல் கற்பு - அறக்கற்பு: மறக்கற்பு அறக்கற்பு எனக் கற்பில் இருவகை யுண்டு: மறக்கற்பு - சீறிய கற்பென்றும், கொடுங்கற்பு என்றுங் கூறப்படும்: (இக்கற்பு சிலப்பதிகாரத்தின் கதாநாயகனாகிய கோவலனுடைய மனைவி கண்ணகிபாற் காணப்பட்டது.) அறக்கற்பு-ஆறியகற்பென்றும், அருட்கற் பென்றுங் கூறப்படும்: (இது - ராமாயணகதாநாயகனாகிய ஸ்ரீராமனுடைய மனைவி சீதைபாற் காணப்பட்டது.)

கார்கோண் முகந்த கமஞ்சூன் மாமழை
வாள்போழ் விசும்பில் வள்ளுறை சிதறித்
தலைப்பெயல் தலைஇய தண்ணறுங் கானத்து
இருள்படப் பொதுளிய பாரரை மராஅத்து
உருள்பூந் தண்டார் புரளு மார்பினன்

(இ-ள்.) (7) கார்கோள் முகந்த-கடலிலே முகந்ததனாலான, கமம் சூல் -நிறைவினையுடைய கருவினைக்கொண்ட, மா மழை-கருமையுடைய மேக மானது, (8) வாள் போழ் விசும்பில் - சந்திரசூரியர்கள் (இருளை) நீக்கு

இன்ற ஆகாயத்தினிடத்தே, வள் உறை-பெருமையுடைய நீர்த்துளியை, சிதறி - (முற்பட) வீசி, (9) தலைப்பெயல் தலைஇய-(கார்காலத்து) முதற் பெயலைச்சொரிந்துவிட்ட, தண் நறுங் கானத்து-குளிர்ந்த நறுமணமுள்ள காட்டினிடத்தே, (10) இருள் பட பொதுளிய பருஅரை மராஅத்து-இருட்சி யுண்டாகத் தழைத்த பருத்த அடியையுடைய செங்கடம்பினது, (11) உருள் பூ - தேருருள்போன்ற [வட்டமான] பூவால்தொடுக்கப்பட்ட, தண் தார்-குளிர்ந்தமாலை, புரளும் - அசையப்பெற்ற, மார்பினன்-மார்பை யுடையவன்,—(எ-று.)இத்தொடரால் முருகக்கடவுளின் போகத்துக்கு உரிய தாரைக் கூறுகிறார்.

(7) மழை (8) சிதறித் (9) தலைஇய கானத்து (10) மராஅத்து (11) பூந்தார் புரளும் மார்பினன் என்று முடிபுகாண்க. இவ்வடிகள், முருகக் கடவுள் கடப்பம்பூமாலையையணிந்துள்ளமையைக் கூறும். மேகம் கடலின் நீரை முகந்து கருக்கொண்டு பின்பு மழையாகப்பெய்யுமென்று கூறுவது, கவிசமயம்: "முழங்கு கடன்முகந்த கமஞ்சூன்மாமழை" என்றதுங் காண்க. மேகம் மழைபொழிதலாற் குளிர்ந்து பூத்து நறுமணம்வீசு இன்ற காட்டினிடத்துத் தோன்றுஞ் செங்கடம்பின் பூமாலையை முருகக் கடவுள் அணிந்துள்ளன னென்க. மார்பில்தார் போகத்திற்குஉரியது என்பர்: இதனை முற்கூறியது, கீழ் (6) 'வாணுதல்கணவன்' என்றதனை நோக்கி. கடம்பு கார்காலத்து மலர்வதென்பதும், அதன்மலர் முருகக் கடவுட்கு உரியதென்பதும் "காரலர்கடம்பன்", "கார் நறுங்கடம்பின்... முருகன்" என்பவை முதலியவற்றாற் பெறப்படும்.

7.—கார்கோள் - காரினால் [மேகத்தினால்] கொள்ளப்படுதலை யுடையது: கடல்: வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித் தொகை: இதனை, ஆகுபெயரென்பர் நச்சினார்க்கினியர். கமம் - நிறைவுப் பொருளை யுணர்த்தும் உரிச்சொல். 8.—வாள் - ஒளி: இச்சொல், ஆகுபெயராகி, ஒளியைத்தருஞ் சூரியசந்திரரை யுணர்த்திற்று. வாள் போழ் விசும்பின் வள் உறை சிதறி என்பதற்கு - (சந்திராதித்தருடைய) ஒளியைப் போழ்ந்து [நீக்கி] ஆகாயத்திலே வளவிய துளிகளைச் சிந்தி என்றுமாம். 9.—தலைதல் - மழைபெய்துவிடுத லென்ற பொருளதாதலை "தலையலென்பது மழைபெய்துவிடுதல்" என்ற திவாகரத்தாலும் அறிக. இனி, தலைஇய என்பதற்கு, தழைத்தஎன்று உரைப்பாருமுளர். (10) பொதுளிய - நெருங்கியஎனினுமாம். பருமை + அரை = பராரை: மருஉ முடிபு. உருள்பூ - உவமைத்தொகை: இனி, வினைத்தொகையாக்கி, உருண்டபூ அல்லது உருளும்பூ என விரித்தலுமாம். உருள்போன்ற [திரண்ட] தார் என்று கூட்டுதலும் ஒன்று.

மால்வரை நிவந்த சேணுயர் வெற்பில்
கிண்கிணி கவைஇய வொண்செஞ் சீறடிக்
கணைக்கால் வாங்கிய நுசுப்பிற் பணைத்தோள்
கோபத் தன்ன தோயாப் பூந்துகில்
பல்காசு நிரைத்த சில்கா ழல்குல்
கைபுனைந் தியற்றாக் கவின்பெறு வனப்பின்

நாவலொடு பெயரிய பொலம்புனை யவிரிழைச்
சேணிகந்து விளங்குஞ் செயிர்தீர் மேனித்
துணையோ ராய்ந்த விணையீ ரோதிச்
செங்கால் வெட்சிச் சீறித ழிடையிடுபு
பைந்தாட் குவளைத் தூவிதழ் கிள்ளித்
தெய்வ வுத்தியொடு வலம்புரி வயின்வைத்துத்
திலகந் தைஇய தேங்கமழ் திருநுதன்
மகரப் பகுவாய் தாழமண் ணுறுத்துத்
துவர முடித்த துகளறு முச்சிப்
பெருந்தண் சண்பகஞ் செரீஇக் கருந்தகட்டு
உளைப்பூ மருதி னொள்ளிண ரட்டிக்
கிளைக்கவின் றெழுதரு கீழ்நீர்ச் செவ்வரும்பு
இணைப்புறு பிணையல் வளைஇத் துணைத்தக
வண்காது நிறைந்த பிண்டி யொண்டளிர்
நுண்பூ ணாகந் திளைப்பத் திண்காழ்
நறுங்குற டுரிஞ்சிய பூங்கேழ்த் தேய்வை
தேங்கமழ் மருதிணர் கடுப்பக் கோங்கின்
குவிமுகி ழிளமுலைக் கொட்டி விரிமலர்
வேங்கை நுண்டா தப்பிக் காண்வர
வெள்ளிற் குறுமுறி கிள்ளுபு தெறியாக்
கோழி யோங்கிய வென்றடு விறற்கொடி
வாழிய பெரிதென் றேத்திப் பலருடன்
சீர்திகழ் சிலம்பகஞ் சிலம்பப் பாடிச்
சூரர மகளி ராடுஞ் சோலை
மந்தியு மறியா மரன்பயி லடுக்கத்துச்
சுரும்பு மூசாச் சுடர்பூங் காந்தட்
பெருந்தண் கண்ணி மிலைந்த சென்னியன்

(இ - ள்.) (12) மால் வரை நிவந்த - பெருமையையுடைய மூங்கில் வளர்ந்த, சேண் உயர் - தேவருலகளவாக வுயர்ந்துள்ள, வெற்பில் - மலையிலே,—(13) கிண்கிணி கவைஇய ஒள் செம் சிறு அடி-சிறுசதங்கைசூழ்ந்த ஒள்ளிதாகிய சிவந்த சிறிய அடியினையும், (14) கணை கால்-திரண்ட காலினையும், வாங்கிய நுசுப்பின் - வளைந்தசைகின்ற இடையினையும், பணை தோள்-பெருமையையுடைய தோளினையும், (15) கோபத்து அன்ன தோயா பூந்துகில் - இந்திரகோபத்தை [பட்டுப்பூச்சியை] யொத்த நிறம்பிடியாத[இயல்பான சிவப்பாகிய] பூத்தொழிலினையுடைய பட்டாடையையும், (16) பல் காசு நிரைத்த சில் காழ் அல்குல் - பலமணிகள்கோத்த எழுவடமாகிய மேகலையை யணிந்த இடையினையும், (17) கை புனைந்து இயற்றா கவின் பெறு வனப்பின் - (ஒருவருடைய) கையினாற் சிறப்பித்துப் பிறப்பியாத [தெய்வத்தன்மையான] அழகை (த் தமக்கு இயற்கையாக)ப் பெற்ற அழ

கினையும், (18) நாவலொடு பெயரிய பொலம் புனை அவிர் இழை-நாவலோடு அடுத்துப் பேர்பெற்ற [சாம்பூநதமென்ற] பொன்னாற்செய்யப்பெற்று விளங்குகின்ற ஆபரணத்தையும், (19) சேண் இகந்து விளங்கும் செயிர் தீர் மேனி-சேய் நிலத்தை [வெகுதூரமான இடத்தை]க் கடந்து விளங்குகின்ற குற்றந் தீர்ந்த வடிவையுமுடைய, (20) துணையோர் - தோழிமார், ஆய்ந்த -நன்றென்று ஆராய்ந்த, இணை - கடை யொத்த, ஈர் ஓதி - நெய்ப்பினை யுடைய மயிரிலே, (21) செங்கால் வெட்சி-சிவந்ததாளையுடையவெட்சியின், சிறுஇதழ் - சிறியமலர்களை, இடை இடுபு - நடுவிலே (விடு பூவாகச்) சிதறி, (அதற்குநடுவே), (22) பைந் தாள் குவளை தூ இதழ் கிள்ளி -பசிய தண்டினையுடைய குவளையினது தூய இதழ்களைக் கிள்ளியிட்டு, (23) தெய்வ வுத்தியொடு வலம்புரி வயின் வைத்து - தெய்வவுத்தியோடு வலம் புரிவடிவாகச்செய்த தலைக்கோலத்தையும் (வைத்தற்குஉரிய) இடத்தே வைத்து, (24) திலகம் தைஇய தேம் கமழ் திரு நுதல் - திலகமிட்ட மணம் நாறுகின்ற அழகினையுடைய நெற்றியினிடத்தே, (25) மகரம் பகு வாய் - சுறுவினது அங்காந்த வாயாகப்பண்ணின தலைக்கோலத்தை, தாழ - தங்குமாறு, மண்ணுறுத்து - அலங்கரித்து, (26) துவர முடித்த துகள் அறு முச்சி - (வேண்டுவனகூட்டி) முற்ற [செவ்வனே] முடித்த குற்றம் அறுகின்ற கொண்டையிலே, (27) பெரு தண் சண்பகம் - பெரிய குளிர்ந்த செண்பகப்பூவை, செரீஇ - செருகி,—கரு தகடு - கரிய புறவிதழினையும், (28) உளை - (மேலில்) துய்யினையுமுடைய, பூ - மலர்களைக்கொண்ட, மருதின் - மருதினது, ஒள் இணர் - ஒள்ளிய பூங்கொத்துக்களை, அட்டி - (அதன்மேலே) இட்டு, (29) கீழ் நீர் கிளை கவின்று எழுதரு - நீர்க்கீழுள்ள (பச்சென்ற) கிளையினின்று அழகுபெற்று மேலேபோந்துதோன்றுகின்ற, செவ் அரும்பு - சிவந்த அரும்பை, (30) இணைப்பு உறு - கட்டுதலுறுகின்ற, பிணையல் - மாலையை, வளைஇ-(கொண்டையை) வளையச்சூட்டி,—துணை தக - (தம்மில்) ஒத்திருத்தற்குப் பொருந்த, (31) வள் காது - வளவிய காதிலே, நிறைந்த - நிறைய இட்ட, பிண்டி ஒள் தளிர் - அசோகினது ஒள்ளிய தளிர், (32) நுண் பூண் ஆகம் - நுண்ணியபூணையுடைய மார் பிடத்தே, திளைப்ப - அசையாநிற்க,—திண் காழ் (33) நறுங் குறடு - திண்ணிய வயிரத்தையுடைய நறிய சந்தனக்கட்டையை, உரிஞ்சிய - தேய்த்த, பூங் கேழ் தேய்வை - பொலிவினைக் கொண்ட நிறத்தினையு டைய குழம்பை [சந்தனக் குழம்பை],(34) தே கமழ் மருது இணர் கடுப்ப- மணங்கமழ்கின்ற மருதம்பூவை யப்பினாலொப்ப, கோங்கின் (35) குவி முகிழ் இள முலை கொட்டி - கோங்கினது குவிந்த அரும்பையொத்த இளமுலையிலே யப்பி,—(அந்தச் சந்தனக் குழம்பின் ஈரம் புலர்வதற்கு முன்னே), விரி - மலர்ந்த, மலர் - மலர்களையுடைய, (36) வேங்கை - வேங்கைப் பூவினது, நுண் தாது - நுண்ணிய தாதினையும், அப்பி - (அதன்மேலே) அப்பி, (இவ்வாறு அலங்கரித்ததனால்), காண்வர - அழகு பொருந்த,—(37) வெள்ளில் குறு முறி கிள்ளுபு தெறியா-விளவி னது சிறியதளிரைக் கிள்ளி (ஒருவர் மேலொருவர்) தெறித்து, (38) கோழி ஓங்கிய - கோழியி னுருவத்தை(த் தன்னிடத்தே) கொண்டு உயர்ந்துள்ள, வென்றுஅடு விறல் - வஞ்சியாது எதிர்நின்று அடுகின்ற வெற்றியைத்தெரி விக்கின்ற, கொடி - கொடி, (39) பெரிது வாழிய - நெடுங்காலம் வாழ்வ

தாக,' என்று - என்றுசொல்லி, ஏத்தி - வாழ்த்தி, (39) சூர் அரமகளிர் (41) பலர் - கொடுமையையுடைய தெய்வமகளிர்பலர், உடன் - ஒருசேர(க் கூடி), (40) சீர் திகழ் சிலம்பகம் சிலம்ப - சீர்மைவிளங்குகின்ற மலையினிட மெல்லாம் பிரதித்தொனியெழும்பும்படி, பாடி-பாடிக்கொண்டு, (41) ஆடும்- ஆடுதற்கு இடனான, சோலை - சோலையைக்கொண்ட,—(42) மந்திஉம் அறியா மரன்பயில்அடுக்கத்து - (மரமேறுதற்றொழிலிற்சிறப்பையுடைய) குரங்குகளும் (மரங்களின் நீட்டத்தால்) ஏறியறியாத மரங்கள்நெருங்கின பக்கமலையிடத்து நின்ற, (43) சுரும்பும் மூசா - சுரும்பினமும் மொய்க்காத, சுடர் பூ - நெருப்புப்போலும் பூவினையுடைய, காந்தள் - செங்காந்தளினது, (44) பெரு தண் கண்ணி - பெரிய குளிர்ந்த கண்ணியை, மிலைந்த- சூடிய, சென்னியன் - திருமுடியையுடையவன்,—(எ - று.)

12-44:—இவ்வடிகளால் முருகக்கடவுள் அடையாளப்பூமாலையை யுடையவனுதலைக் கூறுகிறார்: காந்தள் முருகக்கடவுட்கு அடையாளப் பூவாதலை "வெறியாட்டயர்ந்த காந்தளும்" என்பதனாலும் அறியலாம். அடையாளப்பூ - ஒருவர்க்கே யுரிய பூ என்பர்: போர்மேற் செல்வோர் மதிளைவளைப்போர் முதலியோர் சூடும் தும்பை நொச்சி முதலிய மலர் களும், அடையாளப்பூ என்றற்கு ஏற்றனவே.

13 - 19:—'செஞ்சீறடி' முதல் 'மேனி' வரையிலுமுள்ளன, (20) 'துணையோர்' என்பதற்கு அடைமொழி: (41) சூரரமகளிர்க்கு அடைமொழி யாக்குவாருமுளர். (12) வெற்பிலுள்ள (42) அடுக்கத்து: (41) சூரரமகளிர் ஆடும் சோலையையுடைய (42) அடுக்கத்து என்க.

(20) துணையோர் (தாம்) ஆய்ந்த ஓதியிலே (21) வெட்சிச்சிறுதழை யிடையிட்டு, (22) பைந்தாட்குவளையிதழைக்கிள்ளி இட்டு(23)வலம்புரிவயின் வைத்து,(24)திருநுதலில் (25) மகரப்பகுவாய் தாழப்பண்ணி, (26) முச்சி யில் (27) சண்பகஞ்செரீஇ, (28) மருதின் இணர் அட்டி, (29) செவ்வரும்பு (30) இணைப்புறுபிணையல் வளைஇ, (31) காதுநிறைந்த பிண்டித்தளிர் (32) ஆகத்துத்திளையாநிற்கையில் (33) தேய்வை (35) இளமுலைகொட்டி, (36) வேங்கைத்தாதுஅப்புதலாலேகாண்வர,(37) வெள்ளிலின்குறுமுறியை ஒரு வர்மீது ஒருவர் (தெறிப்பர்: அங்ஙனம்) தெறித்து,(38) கொடி (39) ஏத்தி, பலருடனே (40) பாடி (41) சூரரமகளிர் ஆடப்பெற்றது சோலை யென்க. அவ்வண்ணமான சோலையைக்கொண்ட (42) அடுக்கத்திலுள்ள (43) காந் தளின் (44) கண்ணியை (முருகக்கடவுள்) மிலைந்துள்ளானென்க. வெட்சிச் சிறுதழை ஓதியினிடை விடுபூவாகத்தூவுதலும், அதனிடையே குவளை யிதழைக் கிள்ளியிடுதலும்,தெய்வவுத்திவலம்புரிகளை உரியவிடத்தே வைத் தலும், நுதலில் மகரப்பகுவாயைத்தங்கப்பண்ணுதலும், முடித்தமுச்சியிற் சண்பகஞ்செருகுதலும், செருகியசண்பகத்தின்மேலே மருதின்பூங்கொத் துக்களையிடுதலும் செவ்வரும்புப்பிணையலை அந்தமுச்சியிலேவளையவைத் தலும், இருகாதிலும் தம்மிலொப்பப் பிண்டித்தளிரையிட்டுநிரைத்தலும், சந்தனத்தேய்வையை முலையில் அப்புதலும், அப்பியசந்தனக்குழம்பின்மீது வேங்கைத்தாதை யப்புதலும், அமரமகளிர்க்குத் துணையோர் [தோழிப் பெண்கள்] செய்த அலங்கரிப்பு ஆகும்: இனி, சூரரமகளிர் பலர் உடன்

கூடித் தம்மில் செய்துகொண்ட அலங்கரிப்பு என்றலும் ஒன்று. இவ்வண்ணம் அரமகளிரின் அலங்கரிப்பினியற்கையை இனிதுஎடுத்துக்கூறியது, மிகவும்பாராட்டற்குரியது. இங்ஙனம் அலங்கரிக்கப்பெற்ற அரமகளிர் பலர் ஒருவர்மீதுஒருவர் வெள்ளிலின்குறியமுறியைக் கிள்ளித்தெறித்த வண்ணம் கொடியையேத்திப் பாடி யாடுவரென்று மலைச்சோலையின் தன்மையைக்கூறியவாறு. வெள்ளில் முறியைக் கிள்ளி ஒருவர்மீதுஒருவர் தெறித்தல், விளையாட்டின் வகைபோலும். 'உள்ளுபு தெறியா' என்றுபாடங்கொண்டு, பிள்ளையாரின் சீர்பாதங்களை யுள்ளித் தெறித்தனரென்று கூறுவதும் உண்டு.

12—வரை-கணு: கணுக்களையுடைய மூங்கிலுக்குச் சினையாகு பெயர். இனி, வரை - மலையுசசியெனக்கொண்டு, மால்வரை நிவந்த வெற்பு என்பதற்கு - திருமால் போலுங் குவடுக ளோங்கிய வெற்புஎன்றுமாம்: "மாயோனன்னமால்வரைக்கவாஅன்" என்ற நற்றிணையுங்காண்க. 13—சுவை இய-கட்டியஎன்று கூறுவாருமுளர். 14—பணைத்தோள் - மூங்கில்போலுந் தோளுமாம். 15: துகில்-துகூலமென்ற வடசொல்லின் திரிபென்பர்: வெண்பட்டுஎன்று பொருள். அச்சொல் தமிழ்மொழியில் வரும்போது வெண்மைநிறமுள்ள பட்டிற்கும் செந்நிறமுள்ள பட்டிற்கும் பொதுவாக வழங்கும். 'கோபத்தன்ன' என்ற உவமானத்தால், இங்கு, துகில் - செந்நிறப் பட்டாடையை யுணர்த்திற்று. தெய்வத்திறணையால் தானே சிவந்திருத்தலால், துகிலுக்கு 'தோயா' என அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. 16.—காழ்-வடம்: மேகலை எழுவடமுடைய தாதலால், அதனை 'சில்காழ்' என்றூர்: (பல்காழ்என்றும் மேகலைக்குப் பெயர்வந்துள்ளது.) "எண்கோவை காஞ்சி யெழுகோவைமேகலை, பண்கொள்கலாபம்பதினறு-கண்கொள், பருமம் பதினெட்டு முப்பத்திரண்டு, விரிசிகை யென் றுணரற் பாற்று" என்றது காண்க. எண்கோவைமேகலை யென்றும் சொல்வது உண்டு. மேகலையென்பது, காஞ்சிமுதல் விரிசிகை யீருக உள்ளவற்றிற்குப் பொதுப்பெயராகவும் வழங்கும். 17.—அலங்கரித்துப் பிறப்பிக்கும் அழகு போலஅன்றி, தெய்வத்தன்மையால் இயல்பாகப் பெற்ற அழகையுடைமையால், 'கைபுனைந்தியற்றுக் கவின்பெறுவனப்பு' எனப்பட்டது. வனப்பு என்பதற்கு - இளமைநிறம் என்று ஒருரை. 18.—நாவலுக்கு ஜம்பூவென்று ஒருபெயர்; ஜம்பூத்வீப மென்று பெயர்பெறுதற்குக் காரணமான ஜம்பு [நாவல்மரத்தின் பழச்சாற்று] நதியினின்று பொன் தோன்று மென்ற நூற்கொள்கைபற்றி, சிறந்த ஒருவகைப் பொன்னுக்கு ஜாம்பூநத மென்றுபெயர்: இச்சொல்லுக்கு ஜம்பூநதியின் சம்பந்தமுள்ளதென்று பொருள்: அந்தப்பொன்னை 'நாவலொடு பெயரிய பொலம்' என்றூர்: இந்தப்பொன் சிறந்த தாதலை "பொன்னுக்குச் சாம்புநதம்" என்ற திருவள்ளுவமாலையாலும் அறியலாம். இழை- மணிகளிழைத்துச் செய்யப்பெற்ற அணி. பெயரிய-பெயரென்பத னடியாகப்பிறந்த குறிப்புப் பெயரெச்சம். பொலம்-பொன்னென்பதன் திரிபு.

21, 22:—செங்கால்வெட்சி-"செங்கால்வெட்சியு நரந்தமு நாகமும்" என்றது காண்க. சீறிதழ்-சிறியஇதழையுடையது: பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை. சிறுமை + இதழ்: சீறிதழ்: சிறுமை

யென்ற பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் ஆதிநீண்டது: சீறடிஎன்பதும் இவ்வாறே. வெட்சிப்பூக்களை ஓதியிடையில் விடுபூவாகத்தூவி அவற்றின்நடுவே குவளைப்பூவிதழ்களைக் கிள்ளியிட்டனரென்க. விடுபூ-கட்டாத பூ: பூக்கள்-விடுபூ தொடைப்பூ கட்டுப்பூ என மூவகைப்படுமென்பர். வெட்சிமலரின் சிறியஇதழிடையில் குவளைப்பூவைக் கிள்ளியிட்டனரென்று கூறினாருமுளர். 23:—தெய்வவுத்தி-தெய்வத்தின்பெயராற் சொல்லப்படுந் தலைக்கோலம்: [உத்தி-சொல்.] அது, சீதேவியெனப்படுந் தலைக்கோலம். வலம்புரி என்பதும், தலைக்கோலத்தைச் சேர்ந்ததே: இதற்கு-வலம்புரிச்சங்கின்றமுத்து மாலையென்றும், நந்தியாவட்டப்பூஎன்றும் உரைத்தாருமுளர். தெய்வவுத்தியும் வலம்புரியும் கூந்தலில் அணியப்படுதலை “தெய்வவுத்தியொடு செழுநீர் வலம்புரி...மையீரோதிக்கு மாண்புறவணிந்து” என்பதனாலும் அறியலாம். 25:—பகுவாய் - பிளந்த [திறந்துள்ள] வாய்: மகரப்பகுவாய் -மகரத்தின் [சுறுமீனின்] திறந்துள்ள வாய்போற்செய்த ஓரணி: அன்மொழித்தொகை: இதுவும் தலைக்கோலத்தைச் சேர்ந்ததே. இவ்வணி நெற்றியிலணியப்படுதலை, “எறிமகரவலயமணி திகழ்நுதலியர்” என்ற பரிபாடலாலும் அறிக. 27-28:- கருந்தகடு உளை என்பன - பூவிற்குஎற்ற அடைமொழி: கருந்தகட்டுளைப்பூ என்றது - மருதமரத்துக்கு இயற்கையடைமொழி. இணர்என்று வருதலால், இவ்வாறு கூறவேண்டுவதாயிற்று. உளைப்பூ - (பிடரிமயிர்போல்) விரிந்தபூ என்று ஓருரை. 29.—கிளை-பச்சென்று கிளைப்பது: ஆகவே, புதிதாகத் தோன்றிய பச்சரும்பு என்று உரைத்தலு முண்டு.

33-34: சந்தனத்தேய்வை, நிறத்தினால் மருதின் இணரையொத்திருக்கும். 36:—காண்-காட்சி, அழகு: முதனிலைத்தொழிற்பெயர். 38.—வென்றடுதல் - வஞ்சியாது எதிர் நின்றடுதல்: இதனை என்று அடு என்று படித்தற்கும் இடனுண்டு: என்று - எதிர்ந்துநின்று, அடு - கொல்லுகின்ற என்க.

42:—மந்தியும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு: இனி, மந்தனை [சனியை] மகனாகவுடைமைபற்றிச் சூரியனுக்கு மந்தியென்றுஒருபெயருள்ளதனால், (செறிவினால்)சூரியன்கதிர்கள்நுழைந்தறியமாட்டாத மரங்கள்நெருங்கியுள்ள அடுக்கத்து எனினுமாம்: “வெயினுழைபறியாக் குயினுழைபொதும்பர்”என்றது, இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. 43:—‘தேவர்கள் அணியும் மலர்களில் வண்டுகள் மொய்க்கா’ என்ற நூற்கொள்கைபற்றி ‘சுரும்புமூசாப்பூங்காந்தள்’என்றார். சுடர் - நெருப்புக்குஆகுபெயர்: சுடர்ப்பூ - உவமைத்தொகை.

(13) அடியினையும் (14) கால்முதலியவற்றையுமுடைய (20) துணையோர் ஆய்ந்த ஓதியிலே (21)இடையிட்டு(22)கிள்ளி(23) வைத்து (25) தாழமண்ணுறுத்து (27) செரீஇ (28) அட்டி (30) வளைஇ, (32) திளையாநிற்க, (35) கொட்டி (36) அப்புதலாலே காண்வர, (41) சூரமகளிர் (39) பலருடன் (37) தெறித்து (39) எத்தி (40) பாடி (41) ஆடுஞ்சோலையைக் கொண்ட (42) அடுக்கத்துத்தோன்றும் (43) காந்தளின் (44) கண்ணியை மிலைந்த சென்னியனென்க. (41) சூரமகளிர் (20) துணையோர் (39) பலருடனே (40) பாடி (41) ஆடுவரென இயைத்துக்கூறுதலும் ஒன்று.

பார்முதிர் பனிக்கடல் கலங்க உள்புக்குச்
சூர்முதல் தடிந்த சுடரிலை நெடுவேல்
உலறிய கதுப்பின் பிறழ்பல் பேழ்வாய்
சுழல்விழிப் பசுங்கண் சூர்த்த நோக்கின்
கழல்கண் கூகையொடு கடும்பாம்பு தூங்கப்
பெருமுலை யலைக்குங் காதின் பிணர்மோட்டு
உருகெழு செலவி னஞ்சுவரு பேய்மகள்
குருதி யாடிய கூருகிர்க் கொடுவிரற்
கண்தொட் டுண்ட கழிமுடைக் கருந்தலை
ஒண்டொடித் தடக்கையி னேந்தி வெருவர
வென்றடு விறற்களம் பாடித் தோள்பெயரா
நிணந்தின் வாயள் துணங்கை தூங்க
இருபே ருருவி னொருபே ரியாக்கை
அறுவேறு வகையி னஞ்சுவர மண்டி
அவுணர் நல்வல மடங்கக் கவிழிணர்
மாமுதல் தடிந்த மறுவில் கொற்றத்து
எய்யா நல்லிசைச் செவ்வேற் சேஎய்

(இ-ள்.) (45) பார் முதிர் பனி கடல் - பூமியைச் சூழ்ந்த குளிர்ச்சியை யுடைய சமுத்திரம், கலங்க - (தன்) நிலைகுலையும்படி, உள் புக்கு - உள்ளே புகுந்து, (46) சூர் முதல் தடிந்த - சூரபத்மாவாகியதலைவனைக் கொன்ற, சுடர் இலை நெடு வேல் - எரிகின்ற இலைத்தொழிலையுடைய நெடியவேலாலே,—(47) உலறிய கதுப்பின் - (எண்ணெய்பெய்தலின்மையாற்) காய்ந்த மயிரினையும், பிறழ் பல் - (வரிசையாகஒத்திராமல்) மாறுபட்டுள்ள பற்களையும், பேழ்வாய் - அங்காந்த வாயையும், (48) சுழல் விழி பசுங்கண்-(கோபத்தாற்)சுழலுகின்ற விழியினையுடைய பசியகண்களையும், சூர்த்த நோக்கின் - கொடுமையையுடைய பார்வையையும், (49) கழல் கண் கூகையொர்டு கடும் பாம்பு தூங்க (50) பெருமுலை அலைக்கும் காதின்-பிதுங்கினகண்ணையுடையகோட்டானோடு கடிய பாம்பு தொங்குவதனால் பெரியமுலையளவுந் தொங்கி (அவற்றை) வருத்துகின்ற காதுகளையும், பிணர் மோட்டு-சருச்சரையையுடைய உடலையும், (51) உரு கெழுசெலவின்-(பார்த்தவர்) அஞ்சுதலைப்பொருந்துகின்ற நடையினையுமுடைய, அஞ்சுவரு பேய்மகள்-(கண்டார்க்கு) அச்சந்தோன்றுகின்ற பேயாகிய மகள், (52) குருதி ஆடிய கூர் உகிர் கொடு விரல் - இரத்தத்தையளைந்த கூர்மையான நகங்களையுடைய வளைந்தவிரலாலே, (53) கண் தொட்டு - கண்களைத் தோண்டி, உண்ட—, கழி முடை கரு தலை - மிக்க முடைநாற்றத்தையுடைய கரியதலையை, (54) ஒள் தொடி தட கையின் ஏந்தி - ஒள்ளிய தொடியையுடைய பெருமையையுடைய கையிலேயெடுத்துக் கொண்டு,— வெருவர (55), வென்று அடு விறல் களம் பாடி - (அசுரர்க்கு) அச்சமுண்டாகுமாறு வஞ்சியாமலெதிர்நின்றுகொல்லுகின்றவெற்றிக்களத்தைப் பாடியவண்ணம்,தோள் பெயரா-தோளையசைத்து, (56) நிணம் தின்

வாயள்-நிணத்தைத்தின்னுகின்ற வாயையுடையளாகி, துணங்கை தூங்க துணங்கைக்கூத்து ஆட, (57) இரு பேர் உருவின் ஒரு பேர் யாக்கை-மக்கள்வடிவும் விலங்கின்வடிவுமாகி இரண்டுபெரியவடிவினையுடைய ஒன்றாகியஉடலை, (58) அறு வேறு வகையின் அஞ்சுவர மண்டி-ஆறாகிய வேறுபட்டகூற்றினால் அச்சந்தோன்ற மிக்குச்சென்று, (59) அவுணர் நல் வலம் அடங்க-(சூரபன்மாவொழிந்த மற்றை) அசுரரின் நல்ல வெற்றி இல்லையாம்படி, கவிழ் இணர் (60) மாமுதல்-கீழ்நோக்கின பூங்கொத்துக் களையுடைய மாமரத்தை, தடிந்த - வெட்டின, மறு இல் கொற்றத்து - குற்றமில்லாத வெற்றியினையும், (61) எய்யா நல் இசை- (ஒருவராலும்) அளந்தறியமுடியாத நல்லபுகழினையுமுடைய, செவ்வேல் சேஎய் - செந்நிற வேலையுடையசேயினுடைய, —(எ - று.)

இத்தொடரால், முருகக்கடவுளின் பகையோழிக்குந் தன்மையைக் கூறினான்.

(46) வேலானே (60) தடிந்த என இயையும். (47) கதுப்பினையும் பல்லையும் வாயையும் (48) கண்ணையும் நோக்கினையும், (50) காதினையும், மோட்டினையும், (51) செலவினையுமுடைய பேய்மகள் (53) தலையை (54) ஏந்தி (55) பாடி (56) வாயளாய், (55) தோள்பெயரா (56) தூங்க [கூத்தாடுமாறு] (46) வேலானே (60) மாமுதல் தடிந்த (61) சேய்என்க. வேலால் மாமுதலைச் சேய் தடிந்ததனால் பேய்மகள் நிணந்தின்வாயளாய்த் துணங்கைக் கூத்தாடுவளென்க. (47) கதுப்பின் என்பதுமுதல் (51) செலவின் என்பது வரையில், பேய்மகளுக்கு அடைமொழி. முருகக்கடவுள் சூரபன்மாவுடன் பொருத போர்க்களத்துப் தணந்தின்னவந்பிபேய்மகள்—காய்ந்தமயிரையும், ஒழுங்கற்ற பல்வரிசையையும், பிளந்தவாயையும், சுழல்விழியையும், பசுங் கண்ணையும், கொடியபார்வையையும், கோட்டானைப்பாம்புடனே காதிலணி யாகக்கொண்டு தொங்கவிட அக்காதுகள் வந்து அலைக்கும் முலையையும், சொரசொரப்பான பருத்தஉடலையும், அச்சந்தரும் நடையையுமுடைய ளென்க. அப்பேய்மகள் இரத்தத்தை அளைந்த கூருகிரையுடைய கையாலே போரில்விழுந்த தலையைக் கையிற்கொண்டு கண்ணைத்தோண்டி யுண்டு நிணந்தின்றவாயளாய்க் களம்பாடித் தோளைப்பெயர்த்து அங்குத் துணங்கை யாடுவ ளென்க.

45.—பார்-பாறையுமாம். பனிக்கடல் பாறையைநிரம்பப்பெற்றுள்ள தென்க. 48. பசுங்கண், சினத்தைத் தெரிவிக்கும்: "பைங்கணரவம்" என வருதலுங் காண்க. சூர்த்த-இறந்தகாலப்பெயரெச்சம்: சூர்த்தம்எனப்பிரித்து-நடுக்கமென்றுகொள்வாருமுளர். 49.—கூகைக்குக் கண் பிதுங்கித்தோன்று வது இயற்கையாதலால் 'கழல்கட்கூகை' என்றார் "கழல்கட்கூகைகுழறு குரல்" என்பது பதிற்றுப்பத்து. கழற்கண் என்று பாடமாயின், கழற்சிக் காய் போன்ற கண் என்னலாம். 50—மோடு - வயிறுமாம். 50, 51: பிணர் மோட்டு உரு என்று எடுத்து - சருச்சரையையும் பெருமையையுமுடைய வடிவம் என்பாருமுளர். 53:—தொட்டு என்ற வினையெச்சம் தொழிற் பெயர்த்தன்மைப்பட்டதெனக்கொண்டு, தொட்டு உண்ட - தோண்டுதலை

யடைந்த என்று கூறலுமொன்று. 56:—வாயள்-குறிப்புவினைமுற்று, எச்சப் பொருள்பட்டுவந்தது. துணங்கை-ஒருவகைக் கூத்து: அதனிலக்கணத்தை ''பழுப்புடையிருகை முடக்கியடிக்கத், துடக்கிய நடையது துணங்கையா கும்'' என்பதனாலறிக. (57) யாக்கை (58) அஞ்சுவர என்று இயையும். 57:—இரண்டு பெரியவடிவினையுடைய ஒன்றாகிய உடலென்றது - குதிரை முகமும் மக்களுடலுங்கொண்ட சூரபத்மாவின் உடலை: ''சூரொடும் பொர வஞ்சிசூடிய பிள்ளையார் படைதொட்டநாள், ஈருடம்பு மிசைந்திரண்டுதிரப் பரப்புமிறைத்தனம்'' என்ற தக்கயாகப்பரணியின் பாடலினுரையில் 'சூர பன்மாவான அசுரசேனாபதி பட்டுவிழ அவனுடையகுதிரையும் அசுரனு மான இரண்டுவடிவும்' என்று எழுதியிருப்பதும் காண்க. (58) அறுவேறு வகையின் என்பதற்கு - அவனுடல், அற்று வேறாம்வகையினால் என்று மாம். அறு என்ற முதனிலைவினை 'அற்று' என வினையெச்சமாயிற் றென்றுகூறுவர், இலக்கணக்கொத்துக்காரரும் நன்னூல்விருத்தியுரை காரரும்.

(58) மண்டி (60) தடிந்தஎன்க. இங்குக் குறித்த வரலாறுவருமாறு:— சிவபெருமான் உமாதேவியைமணந்துகொண்ட காலத்தில்இந்திரன்சென்று 'நீ புணர்ச்சிதவிரவேண்டும்' என்று வேண்டிக்கொள்ள, சிவபிரானும் அதற்கு உடன்பட்டுப் புணர்ச்சிதவிர்ந்து கருப்பத்தை இந்திரன்கையிற் கொடுப்ப, அதனைச் சத்தவிருடிகள் உணர்ந்து அவனிடத்தினின்றுவாங்கித் தம்மால் தாங்கமுடியாமையால் சிவபிரானது அமிசமுள்ள முத்தீயிலே யிட்டுப் பின்பு தம்மனைவியர்கையிற் கொடுக்க, அருந்ததி தவிர மற்றையறு வரும் வாங்கிக் கொண்டு விழுங்கிச் சூல்முதிர்ந்து சரவணப்பொய்கையிற் பதுமப்பாயலிலே கருவுயிர்த்தாராக, அந்தஇறைவனது கருப்பம் ஆறுகூறாகி வளருங் காலத்தில், இந்திரன் தான் சத்தவிருடிகளிடம் இறைவன்கருப் பத்தைக் கொடுத்ததை மறந்து அங்கேவந்துவச்சிரத்தாலெறிய, அந்தஆறு வடிவும்ஒன்றாய் அந்தஇந்திரனுடனேபொருது அவனை வலியழித்துப்பின்பு சூரபத்மாவைக் கொல்லுதற்கு அவ்வடிவம் ஆறாகிய வேறுபட்டகூற்றாலே மண்டிச்சென்றதென்பது: இதனை ''பாயிரும்பனிக்கடல்'' என்ற பரிபாட லாலும் அறிக. (இனி, இவ்வரலாற்றை வெவ்வேறுவகையாகக் கூறுவாரு முளர்.) ஆறுமுகக்கடவுள், தம்முடனே எதிர்ந்தார்வலியிலேபாதி தங்கள் வலியிலேகூடும்படி அவுணரெல்லாரும் மந்திரங்கொண்டிருந்து சாதித்த தொருமாமரத்தை வெட்டினாகை, அதனால் அவுணரெல்லாம் தம்வலம் அடங்கின ரென்க: ஆறுமுகக்கடவுள் வெட்டின மாமரம் கீழ்நோக்கிவளர்ந் திருந்தமையால் 'கவிழிணர்மாமுதறடிந்த' என்றது. ''அகறிரைப் பரப்பிற் சடையசைந்தலையாது, கீழிணர்நின்ற மேற்பலகமாவின், ஒருடலிரண்டு கூறுபடவிடுத்த...அமையாவென்றி யாத்தநெடுவேலோய்'', ''நிலந்தாங்க மூவத்துச் சூர்நிரந்துசுற்றிய மாதபுத்தவேலோய்,'' ''மாக்கடன்முன்னி, யணங்குடையவுணரேமம் புணர்க்குஞ், சூருடைமுழுமுதறடிந்தபேரிசைக், கடுஞ்சினவிறல்வேள்'' என்பன காண்க. முருகக்கடவுட்கு முன்னே எதிர் நிற்கமாட்டாது சூரபன்மன் கடலினுட்புக்கு ஒளிக்க, அந்த முருகக்கடவுள் அக்கடலினுட்புக்குத் தனது வேற்படையினால் அவ்வசுரனை வெட்டினாகை, குதிரைத்தலையும் மனிதவுடலுமமைந்த அந்தச் சூரபன்மன் துணிப்புண்டு

மாமரமாக மாற மாமரமான, அவனையும் அக்கடவுள் தடிந்தானென்றலும் உண்டு.

(6) கணவன் (11) மார்பினன் (44) சென்னியன் (61) சேஎய்என்பன, முருகக்கடவுளாகிய ஒருபொருளின்மேல் வந்த வெவ்வேறுபெயர்கள்.

ஆற்றுப்படுத்துகின்றவன் முருகக்கடவுளின் தோற்றப்பொலிவையும், அவன்போகத்திற்குஉரிய மாலையையணிந்திருத்தலையும், அடையாளப்பூவை யுடையனுயிருத்தலையும் கூறி, அவன்பகையொழிக்குந்தன்மையனென்பதை யுங் கூறியபின், அப்படிப்பட்டவனை அடைந்தாயானால், நீ முன்னியவினை கைகூடப்பெறலாம் என்று 62-66 அடிகளாற் கூறுகின்றான்:

சேவடி படருஞ் செம்ம லுள்ளமொடு
நலம்புரி கொள்கைப் புலம்பிரிந் துறையுஞ்
செலவுநீ நயந்தனை யாயின் பலவுடன்
நன்னர் நெஞ்சத் தின்னசை வாய்ப்ப
இன்னே பெறுதிநீ முன்னிய வினையே:

(இ -ள்.) (62) சே அடி - செவ்விய திருவடிகளில், படரும் - செல்வ தற்குக் காரணமான, செம்மல் உள்ளமொடு - தலைமையினையுடைய மனத் தோடு, (63) நலம் புரி கொள்கை - நல்வினைகளைச் செய்கின்ற கோட் பாட்டுடனே, புலம் பிரிந்து உறையும் (64) செலவு - இந்திரியங்களைக் கடந்து தங்குகின்ற மார்க்கத்தை, நீ நயந்தனை ஆயின் - நீ விரும்பினை யானால், பலஉடன்-(வீடுபெறுவார்க்கு உரியனவாகக்கூறிய நற்குணங்கள்) பலவுஞ் சேர்தலால், (65) நன்னர் - நன்றாகிய, நெஞ்சத்து - மனத்திலுண் டாகிய, இன் நசை-இனிய விருப்பத்தை [வீடு பேற்றை], (66)நீ—,முன்னிய வினை - முன்பு கருதிச் செய்த நல்வினையால், (65) வாய்ப்ப - தவறாமல், (66) இன்னே - இப்பொழுதே, பெறுதி - அடைவாய்; (எ - று.)

கடவுளின் சேவடியிற் செல்லுதலென்பது - மோட்சமடைதலை: திரு வாசகத்தில் "தாட்டாமரை காட்டித் தன்கருணைத் தேன்காட்டி" என்று கடவுளின் திருவடியை வீட்டுலகமாகக் கூறியிருத்தலும், உலகவழக்கிலும் மோட்சமடைதலைக் கடவுளின்திருவடிசேர்த லென்று கூறுதலும் காண்க. செலவு-சென்றுசேருவது: மார்க்கம். மோட்சமார்க்க மென்பது-எவ்வளவு தூரத்திலுள்ளதையும் சென்றுசேரவல்ல மனத்திற்கும் எட்டாததாதலால், அதனை 'புலம்பிரிந்துறையும் செலவு' என்றார். சேவடிபடர்தலுறுவார்க்கு நலம்புரிகொள்கை இன்றியமையாத தாதலறிக. மோட்சலோகத்தைப் பெறுபவர் கடவுளின் கருணைவாய்த்தற்கு முன்னைய நல்வினை பரம்பரை யாகக் காரணமாதல்பற்றி, 'முன்னியவினையால் இன்னசைவாய்ப்பஇன்னே பெறுதி' என்றது. நெஞ்சத்திற்கு நன்னர் என்று அடைமொழி கொடுத்ததற்குக் காரணம், வீடுபெறுவார்க்கு வேண்டும் பலநற்குணங்களும் அமைந்திருத்தலாலாகும். நன்னர்-'நர்' விகுதிபெற்ற பண்புப்பெயர். 63: புலம்புரிந்துறையும் என்று பாடங்கொண்டு, நலம்புரிகொள்கை-நன்றான அறங்களைச் செய்யுங் கோட்பாட்டுடனே, புரிந்துறையும் புலம் - (அவன்) விரும்பித் தங்குமிடத்து எனக் கூறுவாருமுளர்.

'இன்னசையினானேபெறுதி' என்றான்: என்றானைநோக்கி 'அது பெறுமாறு அப்பரமன் யாண்டுஉள்ளான்?' என்றுஆற்றுப்படுத்தப்படுபவன் வினவ, அம்முருகவேள் இனிதுறையும் இடங்களை இதுமுதல் (249) ஆண்டாண்டுறைதலும் (உரியன்) என்ற அளவும் கூறலுற்று, முதன்முதல் திருப்பரங்குன்றத்திலுள்ளானென்று பின்வரும் (67-77) அடிகளாற் கூறுகின்றான்:

செருப்புகன் றெடுத்த சேணுயர் நெடுங்கொடி
வரிப்புனை பந்தொடு பாவை தூங்கப்
பொருநர்த் தேய்த்த போரரு வாயில்
திருவீற் றிருந்த தீதுதீர் நியமத்து
மாடமலி மறுகிற் கூடற் குடவயின்
இருஞ்சேற் றகல்வயல் விரிந்துவா யவிழ்ந்த
முள்தாள் தாமரைத் துஞ்சி வைகறைக்
கட்கமழ் நெய்த லூதி யெல்படக்
கண்போன் மலர்ந்த காமர் சுனைமலர்
அஞ்சிறை வண்டி னரிக்கண மொலிக்கும்
குன்றமர்ந் துறைதலு முரியன்:

(இ - ள்.) (67) செரு புகன்று எடுத்த சேண் உயர் நெடு கொடி-போரில் (வென்று) விரும்பிக்கட்டின வானநிலத்தேசென்றுயர்ந்த நெடிய கொடியையும், (68) வரி புனை பந்தொடு பாவை-(நூலால்)வரிந்து புனையப்பட்ட பந்தோடு பாவையும், தூங்க - வறிதேதொங்கும்படி, (69) பொருநர் தேய்த்த - போர்செய்வாரை இல்லையாக்கினமையால், போர் அரு - போர்த்தொழில் அரிதாகிய, வாயில் - வாயிலினையும், (70) திரு வீற்றிருந்த தீது தீர் நியமத்து - திருமகள் வருத்தமின்றியிருந்த குற்றந் தீர்ந்த கடைத்தெருவினையும், (71) மாடம் மலி மறுகில்-மாடங்கள்மிக்க (மற்றைத்) தெருக்களையுமுடைய, கூடல்-மதுரைக்கு, குடவயின் - மேற்குத்திக்கில்,—(72) இரு சேறு அகல் வயல் - கரிய சேற்றினையுடைய அகன்ற வயலிலே, விரிந்து - முறுக்கவிழ்ந்து, வாய் அவிழ்ந்த - (தாதும்அகவிதழும் தோன்றுமாறு) மலர்ந்த, (73) முள் தாள் தாமரை - முள்ளைக்கொண்ட தாளை [நாளத்தை] யுடைய தாமரைப்பூவிலே, துஞ்சி - (இராப்போது) துயில் கொண்டு, வைகறை-விடியற்காலத்தே, (74) கள் கமழ் நெய்தல் ஊதி - தேன்நாறுகின்ற நெய்தற்பூவை யூதி,—எல்பட - சூரியன் தோன்றுகையில், (75) கண்போல் மலர்ந்த காமர் சுனை மலர்-கண்ணை யொப்பவிரிந்த விருப்பம்மருவின சுனைப்பூக்களிலே, (76) அம் சிறை வண்டின் அரி கணம் - அழகினையுடைய சிறையையுடைய வண்டுகளின் அழகியகூட்டம், ஒலிக்கும் - ஆரவாரிப்பதற்குஇடனான, (77) குன்று - திருப்பரங் குன்றிலே, அமர்ந்து - மனம்பொருந்தி, உறைதலும் - வசித்தற்கும், உரியன்—;(எ - று.)

(68) தூங்க என்ற செயவெனெச்சம், (69) தேய்த்த என்னும் பெயரெச்சத்தைத் தொடர, அது (69) வாயில் என்பதனோடு இயையும். (67)

கொடியையும் (69) வாயிலையும் (70) நியமத்தினையும் (71) மறுகினையுமுடைய கூடல் எனவும், (71) கூடற் குடவயிற் (77) குன்று: (76) வண்டின் அரிக்கணம் (73) துஞ்சி (ஊதி) (76) ஒலிக்கும் (77) குன்று எனவும் இயையும். (67) 'செருப்புகன்று' என்பதுமுதல் (71) 'மாடமலிமறுகின்' என்பதுவரையில் கூடலுக்கு அடைமொழி. ஆளும்அரசன் எதிர்த்துவரும் பகைவரை மடவார்போல வலியிலராகத் தான் கருதுகின்றமைதோன்றப் பந்து பாவை [பிரதிமை] முதலியவற்றைத் தன்நகர்மதிளின்வாயிலில் தொங்கவிடுதல், முற்காலத்து மரபு: இதனை, "பந்தும்பாவையும் பசுவரிப் புட்டிலும், என்றிவை பலவுஞ்சென்று சென்றெறியும், முந்தைமகளிரை யியற்றி," "பகைவரைப்பாவைமாரெனத் தெரிப்பப்பந்தொடுபாவைக டூங்கித், தகைசிறிதறியா வாயில் சானுஞ்சிற் றடப்பெருநொச்சியும்" என்பவற்றாலும், "செம்பொறிச்சிலம்பொடு அணித்தழை தூங்கும்— புரிசை" என்பதற்கு - 'சிலம்பும் தழையும் புரிசைக்கண் தங்கின என்றது ஈண்டுப் பொருவீருளிரேல், நும்காலிற்கழலினையும் அரையிற் போர்க்குரிய உடையினையும் ஒழித்து இச்சிலம்பினையும் தழையினையும் அணிமினென அவரைப் பெண்பாலாக இகழ்ந்த வாறென்க' என்று எழுதிய விசேடவுரையாலும் உணரலாம். பந்தொடு பாவைதூங்கப் பொருநரைத் தேய்த்தது, மதுரையையாண்ட அரசன்செயலாகும். கண்ணுக்கு உவமையாகக் கூறுதற்குஉரிய சுனைமலரை உபமேயமாக்கி 'கண்போன்மலர்ந்த காமர்சுனைமலர்' எனக்கூறியது - எதிர்நிலையணியாம். இனி, காமர் - காமம்மருவுஎன்பதன் விகாரமெனக்கொண்டு, விருப்பம் மருவின என்று பொருள்கொள்ளலுமுண்டு. காமரு என்று பாடங்கொள்ளலும்உண்டு; காமருஎன்பதைக் காமம்வரும் என்பதன் விகாரமெனக் கொண்டு,கண்டார்க்கு விருப்பம்வரும் என்று பொருளுரைப்பர், அடியார்க்கு நல்லார். உறைதலும் என்றஉம்மை எதிரதுதழுவிய வெச்சப்பொருளது. 71-73 அடிகளை, புலவராற்றுப்படை பாட்டுடைத் தலைமகனைச் சார்ந்து வருதற்கு உதாரணமாகக் காட்டுவர், இளம்பூரணர்.

கூடல்என்று மதுரைக்கு ஒருபெயர்: அதன்காரணம் வருமாறு:— ஒருகாலத்தில் வருணன் சோமசுந்தரக்கடவுளின்வல்லமையைப் பரிசோதிக்குமாறு எண்ணி எழுமேகங்களையும் அளவின்றி மழைபொழிந்து மதுரையையழிக்கும்படியேவ, அங்ஙனமேவந்த எழுமேகங்களையும் தடுக்கும் பொருட்டு அக்கடவுளின்கட்டளையினால் அவரதுசடையிலுள்ள நான்கு மேகங்களும்மேலுயர்ந்து நான்குகூடமாகக்கூடியதனால், மதுரை, நான் மாடக்கூடலென்றும் கூடலென்றும் பெயர் பெறுவதாயிற்றென்பது: இதனை "வன்றிறல் வருணன்விட்ட மாரியைவிலக்கவீசன், மின்றிகழ் சடையினின்று நீங்கிய மேகநான்கும், குன்றுபோனிவந்து நான்குகூடமாக் கூடலாலே, யன்றுநான்மாடக்கூட லானதான் மதுரைமூதூர்" என்பதனா லறியலாம்; இனி, கன்னி கரியமால் காளி ஆலவாய் என்ற நான்குகடவுளரின்மாடங்கள் கூடியிருத்தலால், மதுரை கூடலென்று பெயருடையதாயிற் றென்பது முண்டு.

77:—அதாஅன்று:— (இ-ள்.) அது அன்று அதுவல்லாமல்,—(எ-று.) "அதுமுன்வருமன்றான்றாந் தூக்கின்" என்பது விதி: ஈண்டு அளபெடுத்து வந்தது.

இனி (78)'வைந்நுதி'என்பதுமுதல் (125) 'அலைவாய்ச் சேறலு நிலைஇயபண்பே' என்பது வரையுள்ள அடிகளால், அந்தமுருகக்கடவுள் திருச்சீரலைவாயென்னும் தலத்தி லெழுந்தருளியிருத்தலைக் கூறுகின்றார்: அங்ஙன்கூறுமிடத்து முதலைந்துஅடிகள் - அலைவாயிற்செல்லும்போது யானைமேலேறுவதனைத் தெரிவிக்கும்:

வைந்நுதி பொருத வடுவாழ் வரிநுதல்
வாடா மாலை யோடையொடு துயல்வரப்
படுமணி யிரட்டு மருங்கின் கடுநடைக்
கூற்றத் தன்ன மாற்றரு மொய்ம்பின்
கால்கிளர்ந் தன்ன வேழ மேல்கொண்டு,

(இ-ள்.) (78) வை நுதி பொருத வடு - கூர்மையான நுனியை யுடைய தோட்டி வெட்டின தழும்பு, ஆழ்-ஆழ்ந்துள்ள, வரி நுதல்-புள்ளி களையுடைய மத்தகத்தில், (79) வாடா மாலை- பொன்னரிமாலையானது, ஓடையொடு - பட்டத்தோடு (கிடந்து), துயல்வர - அசையாநிற்க,—(80) படும் மணி - தாழ்கின்ற மணி, இரட்டும் - மாறிமாறி யொலிக்கின்ற, மருங்கின் - பக்கத்தினையும், கடு நடை - விரைவுள்ள நடையினையும், (81) கூற்றத்து அன்ன மாற்ற அரு மொய்ம்பின்-யமனையொத்த (பிறரால்) தடுத் தற்குஅரிய வலிமையினையுமுடைய, (82) கால் கிளர்ந்து அன்ன - (ஓடும் போது) காற்று எழுந்தாலொத்த [விரைந்துசெல்லுகின்ற], வேழம்- யானையை, மேல்கொண்டு - ஏறி,-(எ-று.)-(79) துயல்வர (82) மேல் கொண்டென இயையும்.

(80) மருங்கினையும், கடுநடையினையும் (81) மொய்ம்பினையுமுடையது (82) வேழமென்க.(82) மேல்கொண்டென்ற இந்தச் செய்தெனெச்சம், (125) சேறலும் என்பதனோடு இயையும். முருகக்கடவுள் மருங்கு முதலிய வற்றையுடைய யானைமேற்கொண்டு அலைவாய்ச்சேறலு முரியனென்க.

78:—வைந்நுதி - அடையடுத்த சினையாகுபெயர். 80. படுமணி என்ப தற்கு - பாடு என்பது படுஎன்று விகாரப்பட்டதாகக் கொண்டு, பெருமை பொருந்திய மணி என்பாருமுளர்.

83 - ஆவதுஅடி முதல் 102-ஆவது அடி வரையில், அக்கடவுள் ஆறு முகங்களை யுடைமையைக் கூறுபவராகி 83-முதல் 90-வரையில் ஆறுதிரு முகங்களும் விரதியரின் மனத்தில்தோன்றும் வகையைக் கூறுகிறார்,

ஐவே றுருவிற் செய்வினை முற்றிய
முடியொடு விளங்கிய முரண்மிகு திருமணி
மின்னுற ழிமைப்பின் சென்னிப் பொற்ப
நகைதாழ்பு துயல்வரூஉம் வகையமை பொலங்குழை
சேண்விளங் கியற்கை வாண்மதி கவைஇ
அகலா மீனி னவிர்வன விமைப்பத்
தாவில் கொள்கைத் தந்தொழில் முடிமார்
மனனேர் பெழுதரு வாணிற முகனே

(இ - ள்) (83) ஐவேறு உருவின் செய்வினை முற்றிய (84) முடியொடு-ஐந்தாகிய வேறுபட்ட வடிவினையுடைய (முடிக்குச்) செய்யுந்தொழிலெல்லாம் முற்றுப்பெற்றுள்ள முடியோடே (கூடி), விளங்கிய—, முரண் மிகு - (ஒன்றற்கொன்று) மாறுபாடுமிகும், திரு மணி - அழகினையுடைய மணி, (85) மின் உறழ் இமைப்பின்-மின்னலோடு மாறுபடுகின்ற விளக்கத்தோடு, சென்னி - தலையிலே, பொற்ப - பொலிவுபெற,—(86) நகை தாழ்பு துயல்வரூஉம் - ஒளி தங்கி யசையப்பெற்ற, வகை அமை-தொழிற் கூறு அமைந்த, பொலம் குழை - பொன்னாற்செய்த மகரக்குழை, (87) சேண் விளங்கு இயற்கை வாள் மதி - சேய்நிலத்தே (சென்று) விளங்குகின்ற இயல்பினையுடைய ஒளியுள்ள சந்திரனை, கவைஇ - சூழ்ந்து, (88) அகலா - நீங்காத, மீனின் - நட்சத்திரங்கள்போல, அவிர்வன இமைப்ப-விளங்குவனவாய் ஒளியை வீச,—(89) தா இல் கொள்கை தம் தொழில் முடிமார்-குற்றமில்லாத விரதங்களையுடைய தம்தொழிலை [தவத்தொழிலை] முடிப்பாருடைய, (90) மனன் நேர்பு எழுதரு - மனத்திலே பொருந்தித் தோன்றுகின்ற, வாள் நிறம் முகன் - ஒளியைக்கொண்ட நிறத்தையுடைய முகங்களிலே,—(எ - று.)

(85) பொற்ப (88) இமைப்ப (90) எழுதரு முகன் என்க. மணி சென்னியிற் பொலிவுபெறவும், செவிகளிலே மகரக்குழை சந்திரனைச்சூழ்ந்த மீன்போல் இமைப்பவும், முருகக்கடவுளின் ஆறுதிருமுகங்களும் தவவிரதியரின் மனத்திலேபொருந்தி ஒளியுடன் தோன்றுமென்க.

(83) ஐ வேறுஉருவினை யுடைய முடி-தாமம் முகுடம் பதுமம் கிம்புரி கோடகம் என்ற ஐந்துறுப்புக்களையுடைய கிரீடம். கிரீடத்திலழுத்திய பல்வகைமணிகள் வெவ்வேறு வகையான ஒளியை வீசுதலால், 'முரண்மிகு திருமணி' என்றார். 88:—மீன்-மின்னுவது என்ற காரணம் பற்றிவந்த பெயர். அவை - உரோகிணி முதலியன, இனி, வியாழமும் வெள்ளியும் என்று கொள்ளுதலும் உண்டு. 90:—முகன் - முகமென்பதன் போலி: இச்சொல் பால்பகாவஃறிணைப் பெயர்: இங்குப் பன்மையில் வந்தது.

இனி, அவ்வாறு திருமுகங்களிலும் ஒவ்வொன்றன் செயல் இன்னது இன்னது என்று கூறத்தொடங்கி, முதல்திருமுகத்தின் செயலை இரண்டடிகளிற் கூறுவர்:

91,92: மாயிருண் ஞால மறுவின்றி விளங்கப்
பல்கதிர் விரிந்தன் றொருமுகம்

(இ - ள்.) (92) ஒரு முகம்—,—(91) மா இருள் ஞாலம் -மிக்க இருளையுடைய உலகம், மறு இன்றி விளங்க - குற்றமில்லாமல் விளங்கும்படி,(92) பல் கதிர் விரிந்தன்று - பலகிரணங்களையும் தோற்றுவித்தது; (எ - று.)

பல்கதிர்விரித்தல் - சூரியசந்திர அக்கினிமூலமாகப் பல கிரணங்களையுண்டாக்குதலென்பர்.

இனி, (92) 'ஒருமுகம்' என்பதுமுதல் (94) 'கொடுத்தன்று' என்பது வரையுமுள்ள பகுதிகளால் இரண்டாம் முகத்தின் செயலைக் கூறுவர்:

92-94: ஒருமுகம்

ஆர்வல ரேத்த வமர்ந்தினி தொழுகிக்
காதலி னுவந்து வரங்கொடுத் தன்றே

(இ - ள்.) (92) ஒருமுகம்—,—(93) ஆர்வலர் எத்த அமர்ந்து - (தன் மேல்) அன்புசெய்பவர்கள் துதிக்க (அதற்கு)ப் பொருந்தி, இனிது ஒழுகி-(அவர்க்கு) இனிமையாக நடந்து, (94) காதலின் - (அவர் மேற்சென்ற) அன்பினாலே, உவந்து - மகிழ்ந்து, வரம் - (அவர்) வேண்டும் பொருள்களை, கொடுத்தன்று - முடித்துக் கொடுத்தது; (எ - று.)கொடுத்தன்று-ஒன்றன் பால் முற்று.

இனி, (94-96) 'ஒருமுகம்...ஓர்க்கும்' என்ற பகுதியால் மூன்றும் முகத்தின் செயலைக் கூறுவர்:

ஒருமுகம்

95. மந்திர விதியின் மரபுளி வழாஅ
அந்தணர் வேள்வி யோர்க்கும்மே

(இ - ள்.) (94) ஒருமுகம்—,— (95) மந்திரம் விதியின் - மந்திரத்தை யுடைய வேதத்திலே விதித்தலையுடைய, மரபுளி-முறைமையிலே, வழாஅ - தவறாத, (96) அந்தணர்-பிராமணருடைய, வேள்வி-யாகங்களில், ஓர்க்கும்-(தீங்குநேராதபடி) நினையாநிற்கும்: (எ - று.)—அந்தத்தையணவுவார் - அந்தணர்: என்றது, வேதாந்தத்தையே பொருளென்றுகொண்டு பார்ப்பவ ரென்றவாறு. மந்திரம் - வேதத்திற்கு ஆகுபெயர். "மந்திரவிதியிற் பூசனை பெறாது" என்றதுங் காண்க. இனி, மந்திரவிதி-மந்திரத்தைவிதித் தலையுடையது: எனவே, வேதமாயிற்று: மந்திரவிதியின் -வேதத்தினுடைய, மரபு-முறைமையை, உளி [உள்ளி]- ஆராய்ந்து என்றலும் உண்டு.

இனி, (96-98) 'ஒருமுகம்...விளக்கும்மே' என்ற பகுதியால் நான்காவது முகத்தின் செயலைக் கூறுவர்:

96.98. ஒருமுகம்

எஞ்சிய பொருள்களை யேமுற நாடித்
திங்கள் போலத் திசைவிளக் கும்மே

(இ - ள்.) (96) ஒருமுகம்—,—(97) எஞ்சிய பொருள்களை-(இங்கே) வழங்காத (வேதங்களிலும் நூல்களிலுமுள்ள) பொருள்களை, ஏம் உற - (இருடியர்) இரட்சை யடையும்படி, நாடி-ஆராய்ந்துணர்த்தி, (98) திங்கள் போல- பூர்ணசந்திரன்போல, திசை விளக்கும் - திக்குக்களையெல்லாம் விளக்குவிக்கும்: (எ - று.)—ஏமுற- ஏமமுற என்பதன்மரூஉ: ஏமம்-க்ஷேமம் என்பதன் விகாரமென்பர். எஞ்சிய பொருள்-ஆராய்ந்தறியப்படா தொழிந்தபொருளை, ஏமுற - (தேவவிருடியர்) இன்புறும்படி என்று ஒருரை. கலைகள் நிறைதலில், பூர்ணசந்திரன் உவமையாவன்.

இனி, (98 - 100) 'ஒருமுகம்...களம்வேட்டன்றே' என்ற பகுதியால், ஐந்தாம் முகத்தின் செயலைக் கூறுவர்:

ஒரு முகம்
செறுநர்த் தேய்த்துச் செல்சம முருக்கிக்
கறுவுகொ ணெஞ்சமொடு களம்வேட் டன்றே

(இ - ள்.) (98) ஒருமுகம்—,— (99) செல் சமம் முருக்கி - (திருவுள்ளத்துச்) சென்ற நடுவுநிலைமையைக் கெடுத்து, செறுநர் தேய்த்து-கோபிக்கும் அசுரர்முதலியோரை உயிரழியவொழித்து, (100) கறுவு கொள் நெஞ்சமொடு - கறுவுதலைக்கொண்ட மனத்தோடே, களம் வேட்டன்று - களவேள்வியைச் செய்தது; (எ - று.)

சமம்=ஸமம்: நடுவுநிலைமை: அதனைக் கெடுத்தலாவது - தேவரையும் அசுரரையும் ஒப்ப நினையாமல் தேவரைக் காத்து அசுரரையழித்தல். களம் வேட்டலாவது - போரிற் பகைவர்களைக் கொன்றுபேய்கட்குவிருந்தூட்டல்.

இனி, (100-102) 'ஒருமுகம்...அமர்ந்தன்று' என்ற பகுதியால் ஆறும் முகத்தின் செயலைக் கூறுவர்:

100-102. ஒரு முகம்
குறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுசுப்பின்
மடவரல் வள்ளியொடு நகையமர்ந் தன்றே

(இ - ள்.) (100) ஒருமுகம்—,—(101) குறவர் மடம் மகள் - குறவருடைய இளமையையுடைய மகளாகிய, கொடி போல் நுசுப்பின்-கொடியைப் போலும் இடையினையுடைய, (102) மடவரல் வள்ளியொடு-பெண்ணாகிய வள்ளியம்மையுடனே, நகை அமர்ந்தன்று - மகிழ்ச்சியைப் பொருந்திற்று; (எ - று.)

மடவால்நகை என்றுகூட்டி - (தனக்கு) ஓாறியாமைதோன்றுதலையுடைய நகை எனக் கூறுதலும்ஒன்று. காமநுகர்ச்சியில்லாத கடவுள் உலகில் இல்வாழ்க்கைநடத்தற்கு இங்ஙனம் நகையமர்ந்தானென்க: இதனை "தென்பாலுகந்தாடுந் தில்லைச்சிற்றம்பலவன், ...பெண்பாலுகந்திலனேற் பேதாயிரு நிலத்தோர், விண்பாசுயோகெய்திவீடுவர்காண்சாழலோ" என்பதனுனுணர்க.

இனி, (103) 'ஆங்கம்மூவிருமுகனும்' என்பதுமுதல் (118) 'பால்படஇயற்றி' என்பதுவரையுமுள்ள அடிகளால், முருகக்கடவுளின் பன்னிரு திருக்கைகள் அப்பிரானது ஆறுதிருமுகங்களின் செயலுக்கு ஏற்பத் தொழில்செய்வதனைக் கூறுவான் கருதி, நான்கு அடிகளாற் பொதுவாகக் கைகளின் சிறப்பைக் கூறுகின்றார்:—

ஆங்கம், மூவிரு முகனு முறைநவின் றொழுகலின்
ஆரந் தாழ்ந்த வம்பகட்டு மார்பில்
செம்பொறி வாங்கிய மொய்ம்பின் சுடர்விடுபு
வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்துவாங்கு நிமிர்தோள்

(இ - ள்.) (103) அ மூ இரு முகன்உம் - அந்த ஆறுமுகங்களும், ஆங்கு (தாம் செய்யும்) அத்தொழில்களிடத்து, முறை நவின்று ஒழுகலின்-

(செய்யவேண்டிய) முறைமைகளைப் பழகி நடத்தலினால், (அம்முகங்க ளுக்குப் பொருந்த),—(104) ஆரம் தாழ்ந்த-முத்தாரந் தங்கப்பெற்ற,- அம் பகடு மார்பில் - அழகிய பெருமையையுடைய மார்பிலே கிடக்கின்ற, (105) செம்பொறிவாங்கிய - (உத்தமஇலக்கணமாகிய) சிவந்த (மூன்று) வரியினையும் (தம்மிடத்தேவந்து பொருந்துமாறு) வாங்கிக்கொண்டனவும், மொய்ம்பின் சுடர்விடுபு - வலிமையினாலே சுடரை யுடைய படைக்கலங்களை யெறிந்து, (அதனால்), (106) வண் புகழ் நிறைந்து - மிக்கபுகழ் நிரம்பப் பெற்று, வசிந்து வாங்கு- (விட்டபடைக் கலங்களாற் பகைவரின்மார்பைப் பிளந்து (அவற்றைமீட்டு) வாங்குவனவுமான, நிமிர் - பெருகிய, தோள் - பன்னிரண்டுகைகளில்,—(எ - று.)

(105) செம்பொறிவாங்கிய (106) தோள்' என்றார், மார்பிலுள்ள வரி தோளளவும் வந்துகிடந்தமைதோன்ற: "வரையகன்மார்பிடை வரையு மூன்றுள" என்றார், சிந்தாமணியாரும். சுடரையுடைய படைக்கலங்களை 'சுடர்' என்றது - ஆகுபெயர், வாங்கியதோள், நிறைந்து வாங்கு தோள், நிமிர்தோள் என இயையும். வசிந்துஎன்பது-தன்வினை பிறவினையிரண் டற்கும்பொது: இங்கே, பிறவினை. அசுரர்முதலியோரையழிக்குங்காலத்து முருகக்கடவுள் தன் பன்னிருகைகளிலும் படைக்கலமேந்துவனாதலால், 'சுடர்விடுபு வாங்குதோள்' என்று அக்கைகளைக் கூறினார்; (58) 'அறு வேறுவகையினஞ்சுவரமண்டி' என்றதனாலும் இஃது உணரப்படும். இனி, (105) செம் பொறி- சிவந்த மூன்று வரிகளையும், வாங்கிய - (பகைவரின் வலிமையைப்) போக்கிய, மொய்ம்பின் - வலிமையையுங்கொண்டு, சுடர் விடுபு- ஒளிவிட்டு, (106) வண் புகழ் நிறைந்து—, வாங்கு நிமிர் - வளைய வேண்டுமிடம் வளைந்து நிமிரவேண்டுமிடம் நிமிர்ந்த, தோள் என்று உரைத்து, (106) வசிந்து [தான் பிளவு பட்டு] என்பதனை, (114) தொடி யொடுகொட்ப (115) மணியிரட்ட என மேலேகூட்டி ஒருரையும் கூறுவர்: இவ்வுரைக்குப் போர்செய்யாக் காலத்து அந்தக்கைகள் இங்ஙனமிருக்கு மென்று அவற்றினியல்பு கூறுகின்றாரென்க.

இனி, 107-117-அடிகள் — முருகக்கடவுளின் பன்னிருதிருக்கை களும் செய்யுஞ்செயலைக் கூறும்:

107-108. விண்செலன் மரபி னையர்க் கேந்தியது
ஒருகை உக்கஞ் சேர்த்திய தொருகை

(இ -ள்.) (108) ஒரு கை—,—(107) விண் செலல் மரபின்-(எக்காலத் தும்)ஆகாயத்தேயியங்கும் முறைமையினையுடைய, ஐயர்க்கு-தேவவிருடி யர்க்குப் பாதுகாவலாக, ஏந்தியது-எடுத்தது; (108) ஒருகை - (ஏந்திய கைக்குஇணைத்த)ஒருகை,உக்கம்சேர்த்தியது - மருங்கிலேவைத்தது.

(103) ஒழுகலின், (107) ஐயர்க்கேந்தியதொருகை, (108) உக்கஞ் சேர்த்தியதுஒருகை என இங்ஙனே உக்கஞ்சேர்த்துதல்முதலியன நிகழ் சைக்கும் ஒழுகுவதைக் காரணமாக்கிஇயைக்க. முருகக்கடவுளின் ஆறுமுகங் களும் தத்தமக்கென்றுஒருதொழிலைமேற்கொண்டு செய்தலால், அவற்

றிற்கு ஏற்ப, அவனுடைய பன்னிரண்டுகைகளில் ஒவ்வொருகைஒவ்வொரு செயல் செய்கின்றதென்க. சூரியனுடைய வெம்மையைப் பல்வகையுயிர்களும் பொறுக்கமாட்டா என்று நினைத்துத் தமது அருளினால் அந்தச்சுடரொடு திரிந்து அதன் வெம்மையைப் பொறுப்பவரான முனிவரைப் பாதுகாக்க எடுக்கவே அந்தக்கை உலகத்தைத் தாங்கிக் காத்ததாயிற்று: இதனால், இந்தக்கை (91 - 92) ஞாலம் மதுவின்றி விளங்கப் பல்கதிர் தோற்றுவித்த முகத்திற்கு ஏற்பத் தொழில்செய்ததாயிற்று. உலகத்துயிர்கட்குச் சூரியன் வெம்மையாலுளதாகும் வருத்தத்தீர்க்க ஒருசார் இருடியர் அந்தச்சூரியனுடன் திரிவரென்பதை "நிலமிசைவாழ்க ரலமரல்தீரத், தெறுகதிர்க்கனலிவெம்மை தாங்கிக், காலுணவாகச்சுடரொடு கொட்கும், அவிர்சடை முனிவரும்" என்ற புறநானூற்றாலும் அறியலாம். மனமுப் முகமும் கையும் ஒருதொழிலைச்செய்தலால் அதற்கு இணைந்த கை மருங்கிலே கிடந்தது.

நலம்பெறு கலிங்கத்துக் குறங்கின்மிசை யசைஇய தொருகை
110. அங்குசங் கடாவ வொருகை

(இ-ள்.) (110) ஒரு கை அங்குசம் கடாவ - ஒருகை தோட்டியைச் செலுத்தாநிற்க. (109) ஒரு கை - (அதனோடு இணைந்த) கை, நலம் பெறு கலிங்கத்து - செம்மைநிறத்தைப்பெற்ற ஆடையையுடைய, குறங்கின் மிசை-துடையின்மேலே, அசைஇயது - கிடந்தது; (எ-று.)

தன்னைவழிபடுவாரிடத்துவரும்போது யானைமேல்வந்து அருள்செய்தல் இயல்புஆதலால், இக்கைகள் (94) காதலினுவந்து வரங்கொடுத்த முகத்திற்கு ஏற்றதாகும். யானையேறுவார் ஒருகையால் தோட்டியைச் செலுத்த, அவருடையமற்றைக்கைத் துடையின்மேலிருத்தல் இயல்பு.

110-111: இருகை
ஐயிரு வட்டமொ டெஃகு வலந்திரிப்ப

(இ - ள்) (110) இரு கை - இரண்டுகைகள், (111) ஐ-வியப்பையும், இரு-கருமையையுமுடைய, வட்டமொடு -பரிசையுடனே, எஃகு -வேற்படையையும், வலம் திரிப்பவ-லமாகச் சுழற்றாநிற்க,—(எ - று.)

'திரிப்ப' என்ற செயவெனெச்சம், (112) விளங்க, (113) பொலிய, (114) கொட்ப, (115) இரட்ட, (116) பொழிய, (117) சூட்ட, (118) இயற்றி என்று தொடரும்: இனி, (111) திரிப்பமுதலியசெயவெனெச் சங்கனை யடுக்கி, (108) ஒருகை (107) ஐயர்க்குஏந்தியது, (108) ஒருகை உக்கஞ்சேர்த்தியது எனக் கீழோடு முடித்தலும் ஒன்று. (111)ஐய-அழகையுடைய, இரு - பெரிய, வட்டமொடு எனினுமாம். வட்டமொடு எஃகு வலந் திரிப்பது, அசுரர்வந்துவேள்வியைக் கெடாமல் அவரை யோட்டுதற் பொருட்டாகும்: ஆகவே, இக்கைகள் (96) வேள்வி ஓர்க்கும் முகத்திற்கு ஏற்ற தொழில்செய்வனவாம்.

111-113: ஒருகை
மார்பொடு விளங்க வொருகை
தாரொடு பொலிய

(இ - ள்.) (முனிவர்கட்குத்தத்துவங்களைக்கூறி உரையிறந்தபொருளை யுணர்த்துங்காலத்து),—(111) ஒருகை—,—(112) மார்பொடு விளங்க - மார்போடே விளங்காநிற்க,— ஒரு கை—,—(113) தாரொடு பொலிய - மார்பின்மாலைதாழ்ந்ததனோடு (சேர்ந்து) அழகுபெற,—(எ - று.)

கடவுள் மௌனத்துடனே ஞானமுத்திரையைக் காட்டியவண்ணம் தானேயேயிருந்து பரம்பொருளைக் காட்டித்தர, வாயில்லாக்குடத்துள் நீர் நிறைந்தாற்போல ஆனந்தமயமான ஒளி மாணுக்கர்க்கு நிறையுமென்க: ஆகவே, இக்கைகள் (97 - 98) எஞ்சிய பொருள்களை விளக்கும் முகத்திற்கு ஏற்றனவாம்.

ஒருகை
கீழ்வீழ் தொடியொடு மீமிசைக் கொட்ப, ஒருகை
115. பாடின் படுமணி யிரட்ட

(இ - ள்.) (113) ஒருகை—,—(14) கீழ் வீழ் - கீழ்முகமாகச்செல்லுகின்ற, தொடியொடு - தொடியென்னும் அணிகலத்துடனே, மீமிசை கொட்ப-மேலேசுழன்று(களவேள்விக்கு) முத்திரைகொடுப்ப,—ஒருகை—, (115) பாடு இன் - ஓசைஇனிதாகிய, படு - ஒலிக்கின்ற, மணி - மணியை, இரட்ட - மாறியொலிக்கப்பண்ண—(எ - று.)—பாடு - ஓசை.

இனி, ஒருகை கீழ் (பகைவருடலைக்) கீழ்ந்து [கிழித்து]வீழ்- விரும்பியணியப்பெற்ற தொடியொடு, மீமிசைகொட்ப-மேலே (படைக்கலமெறிதலாற்) சுழலாநிற்ப, ஒருகை-, பாடு - பெருமையும், இன் - இசையினிமையுமுடைய, படுமணி - ஒலிக்கின்ற வீரமணியை, இரட்ட என்று உரைத்தலும் உண்டு. இந்தக்கைகள் (99-100) களவேள்விவேட்கின்றமுகத்திற்கு ஏற்றவாறு காண்க. களவேள்விக்கு முத்திரைகொடுத்தற்குக் கையைத் தூக்க வேண்டியிருத்தலால், கையிலணிந்த தொடி கீழ்விழுவதாகும்.

115-117 :
ஒருகை
நீல்நிற விசும்பின் மலிதுளி பொழிய, ஒருகை
வானர மகளிர்க்கு வதுவை சூட்ட

(இ - ள்.) (115) ஒருகை—,—(116) நீல் நிறம் விசும்பின்-நீலநிறத்தையுடைய மேகத்தாலே, மலி துளி—மிக்க மழையை,பொழிய-பெய்வியாநிற்க,—ஒரு கை—,—(117) வான் அரமகளிர்க்கு - தேவலோகத்துவாழ்கின்ற தேவமங்கையர்க்கு, வதுவைசூட்ட- மணமாலையைச்சூட்டாநிற்க,—

உலகில் நிகழ்த்தும் இல்வாழ்க்கை இனிநடத்தற்கு ஒருகை மழை பொழிவிக்க, மற்றொருகை இல்வாழ்க்கை நிகழ்த்தற்பொருட்டு மணமாலை சூட்டியதாதலால், இவ்விருகைகளும் (100-102) வள்ளியொடுநகையமர்ந்த முகத்திற்குஏற்பத் தொழில்செய்குவன வாயின. மழைபெய்தல் உலகில் இல்வாழ்க்கை இனிநடத்தற்கு ஏதுவா மென்பதை "நீரின்றமையாதுலகெனின் யார்யார்க்கும், வானின்றமையாதொழுக்கு" என்ற திருக்குறளினாலும் உணர்க. அரமகளிர்—அமரமகளிர்.

118: ஆங்கப், பன்னிரு கையும் பாற்பட வியற்றி

(இ - ள்.) ஆங்கு - அவ்வாறு, அ பன்னிரு கைஉம்-அந்தப்பன்னிரண்டு கைகளும், பால் பட - (முகத்தின்) பகுதியிலே படும்படி, இயற்றி-தொழில் செய்து,—(எ - று.)—இயற்றி (125) சேறலும் என்க பன்னிரு கையும் - இனைத்தெனவறிந்தசினைக்கிளவிக்கு உம்மை கொடுக்கப்பட்டது

முகம் கை என்ற இவற்றின் செயலைக் கூறியபின், இனி திருச்சீரலைவாய்ச் செல்லும் வகையை 125-ஆம் அடிவரையிற் கூறுவர்:

அந்தரப் பல்லியங் கறங்கத் திண்காழ்
வயிரெழுந் திசைப்ப வால்வளை ஞரல
உரந்தலைக் கொண்ட வுருமிடி முரசமொடு
பல்பொறி மஞ்ஞை வெல்கொடி யகவ
விசும்பா றாக விரை செலன் முன்னி
உலகம் புகழ்ந்த வோங்குயர் விழுச்சீர்
அலைவாய்ச் சேறலு நிலை இய பண்பே.

(இ - ள்.) (119) அந்தரம் பல்லியம் கறங்க-ஆகாயத்திலுள்ள தேவதுந்துபியென்னும் பறைஒலிக்கவும்,—திண் காழ் (120) வயிர் - திண்ணிய வயிரத்தையுடைய ஊதுகொம்பு, எழுந்து இசைப்ப - மிக்கொலிக்கவும்,—வால் வளை ஞரல - வெள்ளிய சங்கு முழங்கவும், (121) உரம் தலைக் கொண்ட உரும் இடி முரசமொடு - வலியைத் தன்னிடத்தேகொண்ட பேரிடியின் இடிக்கும் ஓசையையுடைய வீரமுரசுடனே, (122) பல் பொறி மஞ்ஞை - பலபீலிகளையுடைய மயில், (அந்தக் கடவுளின் ஆணையினாலே), வெல் கொடி - வென்றெடுத்த கொடியிலே யிருந்து, அகவ - ஒலியாநிற்க,—(123) விசும்பு ஆறு ஆக - ஆகாயமே வழியாக, விரை செலல் முன்னி - விரைந் செல்லுதலை மேற்கொண்டு, (124) உலகம் புகழ்ந்த-நன்மக்கள் புகழ்ந்த, ஓங்கு உயர் - மிகவோங்கிய- விழு சீர் - சிறந்த புகழினையுடைய, (125)—அலைவாய்-நாமனூரலைவாயென்னுந் திருப்பதியிலே, சேறல்உம்-எறவெழுந்தருளுதலும், நிலைஇய- (அவற்கு) நிலைபெற்ற, பண்பு சுபாவமாம்:(எ-று.)

(77) குன்றமர்ந்துறைதலுமுரியன்: அதாஅன்று, (82) வேழமேற்கொண்டு, (118) இயற்றி,—(119) கறங்க (120) இசைப்ப ஞரல. (122) அகவ,—(123) முன்னி, (125) அலைவாய்ச்சேறலும் அவற்கு நிலைஇய பண்பு என முடியும். (82) வேழமேல்கொண்டு (118) இயற்றி (123) முன்னி (125) சேறலும் உரிய பண்புஎன்க: அங்ஙன்செல்லுமிடத்துப், (119) பல்லியங்கறங்க. (120) வயிரிசைப்ப, வளை ஞரல, (122) மஞ்ஞைக்கொடி யகவுமென்க.

முருகக்கடவுட்குக் கோழிக்கொடியேயன்றி, மயிற்கொடியும் உண்டென்பர். இனி, பலபொறிகளையுடைய மயிலும் வெற்றிக்கொடியாகிய கோழியும் ஒலிக்க என்றலும் உண்டு. அலைவாய்த்திருக்கப்பெற்ற தலமாதலால், இதற்கு 'அலைவாய்' என்று பெயராயிற்று: இது-இக்காலத்தில், திருச்செந்தூரென்று வழங்குகிற செந்திற்பதியாகும்: இதனை, நச்சினார்க்கினியர், நாமனூரலைவாயென்பர். "உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே".

125:—அதாஅன்று:—(இ - ள்.) அதுஅன்று - அதுவல்லாமல்—

(126) 'சீரைதைஇய' என்பதுமுதல் (176) அசைதலும் உரியன்' என்பது ஈருக வுள்ள பகுதிகள், திருவாவினன்குடியில் அப்பரமன் தங்கியிருந்த லைக் கூறும்: அங்ஙன் தங்குமிடத்து நான்முகனுக்கு நேர்ந்த குறைதீரவேண்டித் திருமால் முதலியோர் முப்பத்துமூவர்தேவரோடும் பதினெண்தேவ கணங்களோடும் மற்றும் உள்ளவரோடும் அந்தத்தலத்து வருவதைக் கூறத் தொடங்கி(126-137)அடிகளால் முனிவர் முன்னேசெல்வதைக் கூறுவர்:—

சீரை தைஇய வுடுக்கையர் சீரொடு
வலம்புரி புரையும் வால்நரை முடியினர்
மாசற விமைக்கு முருவினர் மானின்
உரிவை தைஇய வூன்கெடு மார்பின்
என்பெழுந் தியங்கும் யாக்கையர் நன்பகல்
பல்வுடன் கழிந்த வுண்டியர் இகலொடு
செற்ற நீக்கிய மனத்தினர் யாவதுங்
கற்ரூே ரறியா வறிவினர் கற்ரூேர்க்குத்
தாம்வரம் பாகிய தலைமையர் காமமொடு
கடுஞ்சினங் கடிந்த காட்சியர் இடும்பை
யாவது மறியா வியல்பினர் மேவரத்
துனியில் காட்சி முனிவர் முற்புக

(இ-ள்.) (126) சீரை தைஇய உடுக்யைர் - மரவுரியை உடுத்த உடையாகவுடையவரும், சீரொடு (127) வலம்புரி புரையும் வால் நரை முடியினர் - அழகுடனே (வடிவினாலும் நிறத்தினாலும்) வலம்புரிச்சங்கை யொத்திருக்கின்ற வெள்ளிய நரைமுடியையுடையவரும், (128) மாசு அற இமைக்கும் உருவினர் - (எக்காலத்தும் நீராடுதலால்) அழுக்கில்லாமல் விளங்குகின்ற உடம்பையுடையவரும்,—மானின் (129) உரிவை தைஇய-கிருட்டிணசினம் போர்த்ததும், ஊன் கெடு - (விரதங்களை மேற்கொண்டு பட்டினிகிடத்தலால்) தசை கெட்டுள்ளதுமான, மார்பின்- மார்பிலே, (130) என்பு - எலும்புகள், எழுந்து - (கோவையாகத்) தோன்றி, இயங்கும் - உலாவுகின்ற, யாக்கையர் - உடம்பினையுடையவரும்,—நல் பகல் - (எப்பொருள்களையும் நுகர்தற்கு) நன்ருகிய பகற்பொழுதுகள், (131) பல—, உடன்கழிந்த -சேரக்கழிந்த, உண்டியர்-உணவினையுடையவரும்,—இகலொடு - மாறுபாட்டுடனே, (132) செற்றம்-செற்றத்தினையும், நீக்கிய-போக்கிய, மனத்தினர்--மனத்தையுடையவரும், —யாவதும் - சிறிதும், (133) கற்ரூேர் அறியா அறிவினர் - (பலவற்றையும்) கற்ரூேராலறியப்படாத இயற்கையறிவையுடையவரும்,— கற்ரூேர்க்கு (134)தாம் வரம்பு ஆகிய தலைமையர்-(பலவற்றையுங்) கற்ரூேர்க்குத் தாம் எல்லையாகிய தலைமையையுடையவரும்,—காமமொடு(135)கடுஞ்சினம் கடிந்த காட்சியர்-ஆசையோடே கடிய சினத்தையும் போக்கின அறிவையுடையவரும், இடும்பை (136) யாவதும் அறியா இயல்பினர் - (தவத்தினால் மெய்வருத்தம் உள்வானாலும் மனத்தினால்) வருத்தஞ் சிறிதும் அறியப்படாத இயல்பினை யுடையவருமான, (137) துனி இல் - (ஒருவருடனும்) வெறுப்பில்லாத, காட்சி-நல்ல அறிவ்

னையுடைய, முனிவர்—,(136) மேவர - உள்ளத்திற் பொருந்துதல்வர, (137) முன் புக-முன்னே செல்லவும்,—(எ-று.)

முனிவர்களின் தோற்றத்தையும் தன்மையையும் இவ்வடிகள் தனிமைநவிற்சியணிபட இனிது விளக்குதல் காண்க. பிரமனுக்கு நேர்ந்த சாபத்தைத் தீர்க்கவேண்டித் திருமால்முதலியோர் ஆவினன்குடியிற் செல்கையில், முனிவர் முன்னே புக்கன ரென்க.

126-130 : சீரை தைஇய வுடுக்கைய ரென்பதற்கு - மரவுரியைக்காவியில்தோய்த்தல் முதலியன செய்த உடுக்கைய ரென்றலு முண்டு. விரதம் பற்றிப் பட்டினி கிடத்தலால் உடம்பிலுள்ள தசைவற்றி மார்பினெலும்புகள் கோவையாக வெளியெழுந்தியங்கு மென்க. 'சீரை தைஇய வுடுக்கையர், என்பெழுந்தியங்கும் யாக்கையர்' என்றவிடத்து, "தோலுடுத்து என்பெழுயாக்கையன்" என்ற குமாரகுருபரர்வாக்குக் காணத்தக்கது. 130 - 134:—நன்பகல் பலவுடன்கழிந்த உண்டியர்-பலதினங்களை உணவின்றியே கழித்தவர்: இது, மாஸோபவாஸங்கூறியதென்பர்: இத்தொடர் வடநூன்முடிபு. இகல் - பகைமை: பகைமை நெடுங்காலம்நிகழ்வது செற்றம் என இவ்வேறுபாடு அறிதற்கு உரியது. இயற்கையறிவையுடையோராதலால், இவரறிவு கற்றோராற் சிறிதும் அறியப்படாதென்க. இனி, யாவதும் என்ற இடத்து 'யாவையும்' என்று பாடங்கொண்டு, யாவையும் கற்றோர் - கற்கவேண்டுவன எல்லாவற்றையும் கற்றவர் எனப் பொருளுரைத்தலும் உண்டு. கற்றோர்க்கு வரம்பாகிய தலைமையர் - கல்வியைக் கரைகண்டவரென்றவாறு. 135-136: கோபம் நீட்டித்து நிற்பின் சினமெனப்படு மென்பர். இடும்பை யாவதும் அறியாவியல்பினர் என்ற இடத்து, "இலக்க முடம்பிடும்பைக் கென்று கலக்கத்தைக் கையாறாக் கொள்ளாதா மேல்" என்ற திருக்குறள் காணத்தக்கது.

(138) 'புகைமுகந்தன்ன' என்பது முதல் (142) 'மேவலரின்னரம்புளர' என்பது வரையில், அங்குக் கந்தருவர் யாழ்வாசித்தலைக் கூறும்:

புகைமுகந் தன்ன மாசில் தூவுடை
முகைவா யவிழ்ந்த தகைசூ ழாகத்துச்
செவிநேர்பு வைத்த செய்வுறு திவவின்
நல்லியாழ் நவின்ற நயனுடை நெஞ்சின்
மென்மொழி மேவல ரின்னரம் புளர

(இ - ள்.) (138) புகை முகந்து அன்ன - புகையைமுகந்தாலொத்த, [முகந்தபுகையையொத்த], மாசு இல் தூ உடை - அழுக்குஏறாதசுத்தமான உடையினையும், (139) முகை வாய் அவிழ்ந்த-மொட்டுக்கள் வாய் நெகிழப்பெற்ற, தகை-மாலை, சூழ்-சூழ்ந்த, ஆகத்து - மார்பினையுமுடைய, (140) செவி நேர்பு வைத்த-எஃகுச்செவியாலே (சுருதியை) அளந்து (நரம்பைக்) கட்டின, செய்வு உறு - சுற்றுதல்பொருந்திய, திவவின் - வார்க்கட்டினையுடைய, (141) நல் யாழ் - நன்றாகிய யாழின்இசையிலே, நவின்ற-பயின்றதனாலான, நயன் - ஈரத்தை, உடை - உடைய, நெஞ்சின் - நெஞ்சினாலே, (142) மெல் மொழி மேவலர் - (எக்காலமும்) மெல்லிய வார்த்தைசொல்லுதலைப் பொருந்திய கந்தருவர், இன் நரம்பு உளர்-இனியநரம்பை வாசிக்க.

'புகைமுகந்தன்ன' என்றாராயினும் உடைக்கு உவமையாதற்கு உரியது புகையேயாதலால், முகந்த புகையன்ன உடை என்க. ஆடைக்குப் புகை உவமைகூறப்படுவதை, "புகைவிரிந்தன்ன பொங்குதுகில்," "ஆவியன்ன பூந்துகில்" முதலிய இடங்களிலுங் காண்க. தகைதல் - கட்டுதல்: கட்டப்படுதலின், மாலைக்குத் தகையென்று பெயராயிற்று. செவியென்றது - இங்கு, எஃகுசெவியினை: எஃகுசெவியாவது - தோற்செவி மாச்செவி எஃகுசெவி என்னும் மூவகைச்செவியிலும் தலையான கூரியசெவி. (138) உடையையும், (139) ஆகத்தையுமுடைய (142) மென்மொழி மேவலரென்க.

(143) நோயின்று" என்பதுமுதல் (147) மகளிர்என்பது வரையில் கந்தருவமகளிர் கந்தருவருடன் விளங்குதலைக் கூறும்:—

நோயின் றியன்ற யாக்கையர் மாவின்
அவிர்தளிர் புரையு மேனிய ரவிர்தோறும்
பொன்னுரை கடுக்குந் திதலையர் இன்னகைப்
பருமந் தாங்கிய பணிந்தேந் தல்குல்
மாசில் மகளிரொடு மறுவின்றி விளங்க

(இ-ள்.) (143) நோய் இன்று இயன்ற யாக்கையர்-(மக்களுக்கு வருகின்ற) நோய் இல்லையாமாறு இயன்றுள்ள உடலினையுடையவரும், மாவின் (144) அவிர் தளிர் புரையும் மேனியர்-மாமரத்தினது விளங்குகின்ற தளிரை யொத்த நிறத்தையுடையவரும், அவிர் தோறும்-விளங்குந் தோறும், (145) பொன் உரை கடுக்கும் திதலையர்-பொன்னுரைவிளங்கினாற்போலுந் தேமலையுடையவரும், இன் நகை (146) பருமம் தாங்கிய - கண்ணுக்கினிய ஒளியினையுடைய பதினெண்கோவையாகிய இடையணியையணிந்த, பணிந்து ஏந்து அல்குல்-(தாழவேண்டியஇடம்) தாழ்ந்து (உயரவேண்டிய இடம்) உயர்ந்த அல்குலினை யுடையவரும், (147) மாசு இல் - குற்றமில்லாதவருமான, மகளிரொடு - (கந்தருவ) மகளிருடனே, மறு இன்றி விளங்க-குற்றமில்லாமல் விளங்காநிற்க,—(எ - று.)

கந்தருவர் யாழ் வாசிக்கும்பொழுது கந்தருவமகளிர் உடன்விளங்குவரென்க. பொன்னுரை-பொன்னை உரைகல்லில் உரைத்தஉரை. திதலைக்குப் பொன்னுரை உவமை. அல்குல் - இடை.

அந்தத்திருவாவிநன்குடியில் நான்முகனுடைய குறைதீரவேண்டி முனிவர்முன்செல்லக் கந்தருவர் இனிய நரம்புளர அவர்மகளிர் உடன் விளங்கத் திருமால் முதலியோர் செல்வதைக் கூறக்கருதி, 148-151-அடிகளால் திருமாலைக் கூறுகின்றார்:—

கடுவொ டொடுங்கிய தூம்புடை வாலெயிற்று
அழலென வுயிர்க்கு மஞ்சுவரு கடுந்திறற்
பாம்புபடப் புடைக்கும் பல்வரிக் கொடுஞ்சிறைப்
புள்ளணி நீள்கொடிச் செல்வனும்

(இ - ள்.) (148) கடுவொடு - விஷத்துடனே, ஒடுங்கிய தூம்புஉடை - உள்ளே கிடந்த துளையினையுடைய, வால் எயிறு - வெள்ளியபற்களையும், (149) அழல் என உயிர்க்கும் - நெருப்புஎன்னும்படி பெருமூச்சுக்கொள்ளு கின்ற, அஞ்சு வரு கடு திறல் - (கண்டார்க்கு) அச்சந்தோன்றுகின்றகடிய வலிமையினையுமுடைய, (150) பாம்பு—, பட - அழியும்படி, புடைக்கும் - அடிக்கின்ற, பல் வரி கொடு சிறை - பலவரியினையுடைய வளைந்த சிறகினை யுடைய, (161) புள் - கருடனை, அணி - அணிந்த, நீள் கொடி-நீண்ட கொடியினையுடைய, செல்வனும் - சீமானாகிய திருமாலும்,—(எ - று.)

மிடற்றிலுள்ள நஞ்சு பல்லின் துளைவழியாக வெளித்தோன்றுதலால், கடுவொடொடுங்கிய தூம்புடைஎயிறு' என்றார். எயிறு - காளி காளாத்திரி யமன் யமதூதி உன நான்காம் என்பர்.

151 - 154 - அடிகளால் உருத்திரமூர்த்தியைக் கூறுகின்றார் :—

வெள்ளேறு
வலவயி னுயரிய பலர்புகழ்திணிதோள்
உமையமர்ந்து விளங்கு மிமையா முக்கண்
மூவெயின் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வனும்

(இ - ள்.) (151) வெள் ஏறு - வெண்ணிறமுள்ள இடபத்தை, (152) வலவயின் - வலப்புறத்திலே, உயரிய - வெற்றிக்கொடியாக எடுத்தவனும், பலர் புகழ் திணி தோள் - பலரும் புகழ்கின்ற வலிமையினையுடைய தோள்களையும், (153) இமையா முக்கண்-இமைத்தலில்லாத மூன்றுகண் களையுங் கொண்டவனும், உமை அமர்ந்துவிளங்கும்-இறைவி(ஒருபாகத்தே) பொருந்தி விளங்கப்பெற்றவனுமான, (154) மூ எயில் முருக்கிய - திரிபுரங் களையெரித்த, முரண் மிகு - மாறுபாடுவிளங்கப்பெற்ற, செல்வனும் - உருத்திரமூர்த்தியும்,—(எ - று.)

வெள்ளேறு வலவயினுயரிய''—"ஏற்றுவலனுயரிய'' என வருவது காண்க. வலவயினுயரிய - வெற்றியினால் மேம்பட்ட எனினுமாம். வலவ யின் வெள்ஏறு உயரிய என்று இயைத்து,வலம்வயின்-வெற்றிக்களத்திலே வெள்ஏறு - வெள்ளியஏற்றினை, உயரிய - உயர்த்த, செல்வன் என்றுமாம்.

155-159—அடிகளால் இந்திரனைக் கூறுகின்றார்:—

நூற்றுப்பத் தடுக்கிய நாட்டத்து நூறுபல்
வேள்வி முற்றிய வென்றடு கொற்றத்து
ஈரிரண் டேந்திய மருப்பி னெழினடைத்
தாழ்பெருந் தடக்கை யுயர்த்த யானை
எருத்த மேறிய திருக்கிளர் செல்வனும்

(இ - ள்.) (155) நூறு பத்து அடுக்கிய நாட்டத்து - நூற்றைப் பத்து முறையடுக்கிய [ஆயிரமான] கண்களையும், நூறு பல் (156) வேள்வி முற் றிய வென்று அடு கொற்றத்து-நூறு என்னும் எண்ணாகிய பல வேள்வி களைச் செய்துமுடித்ததனாற்பெற்ற (பகைவரை) வென்று கொல்கின்ற வெற்றியினையும்,—(157) ஏந்திய ஈர் இரண்டு மருப்பின்-(நுனிமுன்புற

மாகத்) தூக்கியுள்ள நான்காகிய தந்தங்களையும், எழில் நடை - அழகினையுடைய நடையினையும், (158) தாழ் பெரு தட கை - (நிலத்திலே) தொங்குகின்ற பெரிய வளைவினையுடையகையினையுமுடைய, உயர்த்த-(யாவராலும்) சிறப்பித்துக்கூறப்படுகின்ற, யானை - ஐராவதமென்னும் யானையின், 159) எருத்தம் - புறக்கழுத்திலே, ஏறிய-ஏறிவீற்றிருக்கின்ற, திரு - செல்வத்தினால், இளர் - விளங்குகின்ற, செல்வனும் - இந்திரனும்,—(எ-று.)

இந்திரன் ஆயிரங்கண்களையுடையானெனவும், அவனுடைய யானையாகிய ஐராவதம் நான்குதந்தங்களையுடையதெனவும் நூல்கள் கூறும். நூறு அசுவமேதயாகஞ் செய்தவரே இந்திரபதவி பெறுதற்கு உரிய ராதலால், 'நூறுபல்வேள்விமுற்றிய' எனப்பட்டது. உயர்த்த - உயர்ந்த என்பதன் விகாரமெனக்கொண்டு உரைத்தலுமாம்.

160-165—அடிகள் - திருமால் முதலியோர் திருவாவிநன்குடியில் முருகக்கடவுளைக் காண்பதற்குக் காரணம், பூமியிலே வருமாறு நான்முகனுக்கு ஏற்பட்ட சாபம் என்பதனைக் கூறும்:

160. நாற்பெருந் தெய்வத்து நன்னகர் நிலைஇய
உலகங் காக்கு மொன்றுபுரி கொள்கைப்
பலர்புகழ் மூவருந் தலைவ ராக
ஏமுறு ஞாலந் தன்னில் தோன்றித்
தாமரை பயந்த தாவி லூழி
165. நான்முக வொருவற் சுட்டி

(இ - ள்.) (160) நால் பெரு தெய்வத்து-நான்கு பெருந்தெய்வங்களாகிய திக்பாலர்களையுடையதும், நல் நகர் நிலைஇய-நன்றாகிய ஊர்கள் நிலைபெற்றதும், (161) உலகம் காக்கும் ஒன்று கொள்கை புரி- உலகத்துஉயிர்களைப்பாதுகாக்கின்ற ஒருகொள்கையையே விரும்பின, (162) பலர் புகழ் மூவரும் தலைவர் ஆக - பலரும்புகழ்கின்ற திரிமூர்த்திகளும் தலைவராக இருத்தலினாலே, (163) ஏமுறு - இன்புறுகின்றதுமான, ஞாலம் தன்னில் - இந்தப் பூமியிலே, தோன்றி-வந்து தோன்றுதலாலே, (164) தாமரை பயந்த - தாமரையாற் பெறப்பெற்றவனும், தா இல் ஊழி - அழிவில்லாதமிகப்பலகாலத்தை(த் தன் வாழ் நாளாக) உடையவனுமான, (165) நான்முகன் ஒருவன் சுட்டி - நான்குமுகங்களையுடைய ஒருத்தன் [பிரமதேவன்] காரணமாக,—(எ-று.)—'சுட்டி' என்ற இந்தவினையெச்சம், (174) 'காண' என்பதனோடு இயையும். (163) தோன்றி (165) சுட்டி (174) காண என்க. (151) செல்வனும், (154) செல்வனும், (159) செல்வனும் (165) நான்முகவொருவற்சுட்டி, (163) ஞாலந்தன்னில்தோன்றி (174) காண என்று இயைத்து உரைத்தலும் உண்டு.

நாற்பெருந்தெய்வங்களாவார்-கிழக்கு தெற்கு மேற்கு வடக்கு என்னும் நான்கு பெருந்திசைகட்குப் பாலகரான இந்திரன் யமன் வருணன்

குபேரன் என்ற இவர். ஞாலமானது, நாற்பெருந்தெய்வத்தையுடையது: நன்னகர் நிலைபெற்றது; உலகங்காக்கும் ஒருகொள்கைபுரி மூவரும் தலைவராக இருத்தலாலே எழுறுகின்றதென்க. நான்முகனுக்கு ஏற்பட்ட சாபமாவது—முருகக்கடவுள் அசுரரையழித்து இந்திரன்மகள் தெய்வயானையை மணந்த போது, தம்கையிலுள்ள வேற்படையை நோக்கி, 'நமக்கு எல்லாம்தந்தது இவ்வேல்' என்ன, அப்போது அருகேயிருந்த பிரமதேவன், 'இவ்வேலுக்கு இப்பெருமை நம்மால் வந்ததே' என்றான்: உடனே முருகக்கடவுள் 'நமதுவேலுக்குச் சக்தி கொடுப்பவன் நீயோ?' என்றுசினந்து, 'இங்ஙனம் கூறிய நீ பூமியைச் சேர்க' என்று கூறியது என்ப.

(165 - 174) இவ்வடிகள்-முப்பத்துமூவர்தேவரும், பதினெண்தேவ கணங்களும் (திருமால் முதலியவரோடு) உடன்காணவந்தமையைக் கூறும்:—

காண்வரப்
பகலில் தோன்றும் இகலில் காட்சி
நால்வே றியற்கைப் பதினொரு மூவரொடு
ஒன்பதிற் றிரட்டி உயர்நிலை பெறீஇயர்
மீன்பூத் தன்ன தோன்றலர் மீன்சேர்பு
வளிகிளர்ந் தன்ன செலவினர் வளியிடைத்
தீயெழுந் தன்ன திறலினர் தீப்பட
உருமிடித் தன்ன குரலினர் விழுமிய
உறுகுறை மருங்கில் தம் பெறுமுறை கொண்மார்
அந்தரக் கொட்பினர் வந்துடன் காண

(இ-ள்.) (165) காண்வர-அழகுபொருந்த, (166) பகலில் தோன்றும்-பகல்போல(த்தெளிவாக)க் காணப்படுகின்ற [மயக்கமற்றிருக்கின்ற], இகல் இல் - மாறுபாடுஇல்லாத, காட்சி-அறிவையுடையவரும், (167) நால் வேறு இயற்கை-நான்காகிய வேறுபட்ட இயல்பினையுடைய, பதினொருமூவரொடு-முப்பத்து மூவரோடு, (168) ஒன்பதிற்றுஇரட்டி - பதினெட்டுவகையான, உயர்நிலை பெறீஇயர் - உயர்நிலையைப்பெற்ற தேவகணங்களும், (169) மீன் பூத்து அன்ன தோன்றலர் - நட்சத்திரங்கள் (வானத்திற்) பூத்தது போன்ற தோற்றமுடையவரும், மீன் சேர்பு (170) வளி கிளர்ந்து அன்ன செலவினர்- மீன்களுலாவுகின்ற இடத்தைச் சேர்ந்து காற்று எழுந்தாலொத்த விரைந்த நடையையுடையவரும், வளியிடை (171) தீ எழுந்து அன்ன திறலினர் - காற்றிலே நெருப்பு எழுந்தாற்போன்ற வலிமையையுடையவரும், தீ பட (172) உரும் இடித்து அன்ன குரலினர் - நெருப்புப் பிறக்கும்படி இடியேறு இடித்தாற்போன்ற குரலினையுடையருமாகி, விழுமிய - சிறந்த, (173) தம் உறு குறை மருங்கில் - தாம் அடைந்துள்ள குறைவிஷயத்தில் [குறைதீர்த்தலை என்றபடி], பெறும்முறை கொண்மார்-பெறவேண்டியமுறையிலே கொள்ளவேண்டி, (174) அந்தரம் கொட்பினர்-அந்தரமார்க்கத்திலே சூழுதலுடையராய், உடன் வந்து காண-ஒருசேர வந்துகாணும்படியாக,—(எ - று.)

திருமால்முதல் பதினெண்தேவகணங்கள்ஈருகக் கூறப்பட்ட இவர்கள் வானத்தில்தோன்றி வரும்போது விண்ணில் மீன்பூத்தாற் போன்ற தோற்றமும் காற்றெழுந்தாலொத்த விரைந்தநடையுமுடையரா யிருந்தனர்: அன்னர், வளியிடைத் தீயெழுந்தன்ன திறலினர்: தீப்பட உருமிடித்தன்ன குரலினரென்க. சாபத்தால் அயன் பூமியில்வந்து விடவே, அவர்கள்தமதுகாத்தல்முதலிய தொழில் தடைப்பட்டதனுல் அக்குறையைப் பண்டுபோலப் பெறக்கருதி முருகக்கடவுளைக்காண அந்தரக் கொட்பினராய் வந்தன ரென்க. 166:—பகலில்தோன்றும் -அருக்கனைப் போலத் தோன்றுகின்ற என்று உரைத்தலுமுண்டு. இனி, பகலில் - (ஒரு பொருளைப்) பலவாமாறு பகுத்துக்காண்பதில், தோன்றும் - (வேறுபடத்) தோன்றுகின்ற, இகல் - மாறுபாடு, இல் - தம்முளில்லாத, காட்சி-அறி வினையுடைய எனினுமாம். பகலில் தோன்றும் இகலில் காட்சி (167) என்ற தொடர், நால்வேறுஇயற்கைப் பதினொருமூவர்க்கு அடைமொழி. பதினொருமூவர் - மூப்பத்துமூவர்: இவர்களை நால்வேறியற்கைய ரேன்றது-வசுக்கள்எண்மர், உருத்திரர்பதினொருவர், அருக்கர்பன்னிருவர், அசுவினிதேவர்இருவர் என்று நான்குவகையாகப் பகுத்துக்கூறுதலா னென்க: ''எண்மர் பதினொருவ ரீராறுவ ரோரிருவர்'' என்ற பொய்கை யார்வாக்கையுங்காண்க. 168.—ஒன்பதிற்றிரட்டியுயர் நிலைபெறீஇய ரென்றது- பதினெண்தேவகணங்களை - பதினெண்தேவகணங்கள் - தேவர் அசுரர் தைத்தியர் கருடர் கின்னரர் கிம்புருடர் இயக்கர் விஞ்சையர் இராக் கதர் கந்தருவர் சித்தர் சாரணர் பூதர் பைசாசர் நட்சத்திரங்கள் நாகர் ஆகாயவாசிகள் போகபூமியோர் என இவர். பெறீஇயர்- பெற்றவர்: வினை யாலணையும் பெயர். இங்கு (173) கொண்மார் என்பது, ''மாரைக்கிளவி'' என்ற தொல்காப்பியச்சூத்திரத்தின்படி 'காண' என்ற காலக்கிளவியோடி யைந்தது.

175. தாவில் கொள்கை மடந்தையொடு சின்னுள்
ஆவிநன்குடி அசைதலு முரியன்:

(இ - ள்.) (175) தாஇல் கொள்கை மடந்தையொடு - வருத்தமில் லாத அருட்கற்பினையுடைய தெய்வயானையாருடன், சில் நாள் - சிலநாள், (176) ஆவிநன்குடி - ஆவிநன்குடியென்னும் ஊரிலே, அசைதலும்-இருத் தலும், உரியன்—; (எ - று.)

'தாவில் கொள்கை' எனவே, அறக்கற்பாயிற்று. ஆவியென்பவன் இருந்த இடமாதலால், ஆவிநன்குடியென்றுபெயர்: இதனை, ஆவினன்குடி யென்று எழுதுகின்றனர்: நூல்களில் 'பொதினி' என்றுவழங்கி, பழனி யென்று இக்காலத்து வழங்குவதே இந்த ஆவிநன்குடியென்பர். பொதினி ஆவியென்னும் அரசனுடையதென்பதை ''நெடுவேளாவி, அறுகோட்டி யானைப்பொதினி,'' ''நெடுவேளாவி, பொன்னுடைநெடுநகர்ப்பொதினி'' என்பவற்ருல் அறிக. இனி, நச்சினார்க்கினியர் கூறுவது வருமாறு:— சித்தன்வாழ்வுஎன்ற ஊர் முற்காலத்து ஆவிநன்குடிஎன்று பெயர் பெற்றது என்றுமாம்: அதனை, ''நல்லம்பர் நல்லகுடியுடைத்துச் சித்தன் வாழ்வு, இல்லந்தொறு மூன்றெரியுடைத்து - நல்லாவப், பாட்டுடைத்துச் சோமன் வழிவந்த பாண்டியநின், நாட்டுடைத்து நல்லதமிழ்'' என்ற

ஔவையார் வாக்கிலுங் காண்க. சித்தனென்பதும் - முருகக்கடவுளுக்கு ஒரு திருநாமம்.

(137) முனிவர் முற்புக, (142) மேவலர் இன்நரம்பு உளர, (147) மகளிரொடு விளங்க, (151) செல்வனும் (154) செல்வனும் (159) செல்வனும் (167) பதினொரு மூவரொடு (168) பெறீஇயரும், (163) ஞாலந் தன்னில் தோன்றியதனுல் (165) நான்முகவொருவற்சுட்டி, (173) தம் பெறுமுறை கொண்மார் (174) அந்தரக் கொட்பினராய் உடன்வந்துகாண, (175) மடந்தையொடு (176) ஆவினன்குடி அசைதலும் உரியன் என்க.

176 : அதாஅன்று (இ-ள்.) அது அன்று-அதுவுமல்லாமல்,—(எ-று.)

177-189 - இப்பகுதிகள், அந்த முருகக்கடவுள் ஏரகத்துறைதலைக் கூறும்:—

இருமூன் றெய்திய வியல்பினின் வழாஅது
இருவர்ச் சுட்டிய பல்வேறு தொல்குடி
அறுநான் கிரட்டி யிளமை நல்லியாண்டு
ஆறினிற் கழிப்பிய வறனவில் கொள்கை
மூன்றுவகைக் குறித்த முத்தீச் செல்வத்து
இருபிறப் பாளர் பொழுதறிந்து நுவல
ஒன்பது கொண்ட மூன்றுபுரி நுண்ஞாண்
புலராக் காழகம் புலர வுடீஇ
உச்சிக் கூப்பிய கையினர் தற்புகழ்ந்து
ஆறெழுத் தடக்கிய வருமறைக் கேள்வி
நாவியல் மருங்கின் நவிலப் பாடி
விரையுறு நறுமல ரேந்திப் பெரிதுவந்து
ஏரகத் துறைதலு முரியன்:

(இ - ள்.) (177) இரு மூன்று எய்திய இயல்பினின் - ஆறுகிய (நன்மை) பொருந்திய தன்மையினின்றும், வழாஅது - தவருமல்நின்று, (178) இருவர் சுட்டிய பல் வேறு தொல் குடி - (தாயும் தந்தையும்ஆகிய) இருவர்குலத்தையும் (உலகத்தார் நன்றென்று) மதித்த பலவாய் வேறுபட்ட பழைய குடியிலே (பிறந்து), (179) அறு நான்கு இரட்டி யாண்டு - இருபத்துநான்கின் இரட்டியாகிய நாற்பத்தெட்டியாண்டு, நல் இளமை - நல்லிளமையை, (180) ஆறினில் - (வேதங்கூறிய) வழியிலே, கழிப்பிய - (பிரமசரியத்தை மேற்கொண்டு) போக்கியவரும், (அதன்பின்), அறன் நவில் கொள்கை-இல்லறத்திறம்பயின்ற கோட்பாட்டினையுடையவரும், (181) மூன்று வகை குறித்த முத்தீ செல்வத்து - மூன்றுவகையாக வடிவமைத்து வளர்க்கப்படுகின்ற (காருகபத்தியம் ஆகவனீயம் தட்சிணுக்கினி என்ற) மூன்றுதீயாகிய செல்வத்தினையுடையவருமான, (182) இரு பிறப்பு ஆளர் - (தாய்வயிற்றிற்பிறப்பும் பூணூல் பூண்டு காயத்திரியைப் பெறும் ஞானப்பிறப்பும் ஆகிய) இருவகைப்பிறப்பினையுமுடைய அந்தணர், (183) ஒன்பதுகொண்ட மூன்று புரி நுண் ஞாண்-ஒன்பது இழைகளைக்கொண்டு இயன்ற மூன்று புரியாகிய நுண்ணிய பூணூலைத்தரித்தலுடனே, (184)

புலரா காழகம் புலர உடீஇ - (நீராடும்போது நனைந்தது) உலராத ஆடையை (உடம்பில் தானே கிடந்து)உலரும்படி உடுத்து, (185) உச்சி கூப்பிய கையினர் - தலைமேலே குவித்துவைத்த கைகளையுடையவராய், தன் புகழ்ந்து - (முருகனாகிய) தன்னைத் துதித்து, (186) ஆறுஎழுத்து அடக்கிய அரு மறை கேள்வி - ஆறெழுத்துக்களை (த் தன்னிடத்தே) கொண்ட (கேட்டற்கு) அருமையான (இரகசியமாகக்) கேட்கப்படுதலை யுடைய மந்திரத்தை, (187) நா இயல் மருங்கின் - நாக்கு அசையும் அளவிலே, நவில - பயிலும்படி, பாடி - உச்சரித்து,—(188) விரை உறு நறு மலர் ஏந்தி-மணம்மிக்க நறியமலரை எடுத்து,—(182) பொழுது அறிந்து நுவல-தக்கசமய மறிந்து துதித்து அருச்சிக்க,—(188) பெரிது உவந்து - (அதற்கு) மிகவும் மகிழ்ந்து, (189) ஏரகத்து - ஏரகமென்ற தலத்தில், உறைதலும் உரியன் - இருத்தலும் உரியவன்; (எ - று.)

(177) இருமூன்று என்பதுமுதல் (182) இருபிறப்பாளர் என்பது வரையில், அந்தணரின் சிறப்பைக் கூறும்: அவ்வாறான அந்தணர்ஏரகத்தில் முருகக்கடவுளை வழிபடுவதை (182) பொழுது...(188) ஏந்தி என்ற பகுதி கள் தெரிவிக்கும்.

(180) கொள்கையினையும் (181) செல்வத்தினையுமுடைய (182) இரு பிறப்பாளர், (183) ஞாணுடனே (184) காழகம் உடீஇ, (185)உச்சிகூப்பிய கையினராய், புகழ்ந்து (187) பாடி (188) ஏந்தி (182) நுவல, (188) உவந்து, (189) ஏரகத்திருத்தலும் உரியன்என்க. ஏரகமென்பது - சோழ நாட்டிலுள்ள சுவாமிமலையென்பர், ஒருசாரார்: "காவிரிபுறம்பு சுற்று மேரகமமர்ந்த பச்சைமயில் வீரா" என்ற திருப்புகழும் காண்க. மலைநாட்டி லிருப்பதோர் திருப்பதி யென்பர், ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர்: "சீர்கெழு செந்திலும் செங்கோடும் வெண்குன்றும், ஏரகமு நீங்காவிறைவன்" என்று சிலப்பதிகாரத்தில் வருமிடத்து, அரும்பதவுரைகாரர்'வெண்குன்று-சுவாமி மலை' என்று எழுதியதனால், அவரும் ஏரகம் சுவாமிமலையினும் வேறான ஒருதலமென்று கொண்டிருப்பதாகத்தெரிகின்றது. இக்காலத்தில் உடுப்பி என்று வழங்குவதை, நச்சினார்க்கினியர் முதலியோர் ஏரகமென்று கருதி யிருக்கலாமென்று தோன்றுகின்றது. (180) 'ஆறினிற்கழிப்பி' என்ற பாடமும் உண்டு.

(177 — இருமூன்று எய்திய இயல்பு - (ஓதல் ஓதுவித்தல் வேட்டல் வேட்பித்தல் ஈதல் ஏற்றல் என்னும் ஆறாகிய நன்மைபொருந்தியதன்மை. இயல்பினின்என்பதற்கு - வைதிகஆசாரத்தினின்று என்று உரைப்பாரு முளர். (178)—இருவர்ச்சுட்டியகுடி என்றதனால், தாய்வழியிலும் தந்தை வழியிலும் தூய்மையுற்றுச் சிறந்த குடியினர் என்பது, பெறப்படும். குடி-கௌண்டிந்யர், காச்யபர், வாதூலர் என்றாற்போல்வன. (179 - 180):— அறுநான்கு - ஆறாகியநான்கு: எனவே, இருபத்துநான்கு: அவற்றின் இரட்டி - இரட்டிப்புக்கொண்டது: நாற்பத்தெட்டு: "நாற்பத்தெட்டி யாண்டு பிரமசரியங் காத்தான்" என்று இறையனாரகப்பொருளுரையிலும் தொல்காப்பியககளவியலுரையிலும் வருவதும் காணலாம். (181) காருக பத்தியம் ஆகவனீயம் தட்சிணாக்கினி என்ற மூன்றுவகை அக்கினிக்கும் வெவ்வேறுவடிவம் கல்பசாஸ்திரத்திற் கூறப்பட்டிருத்தலால்,'மூன்றுவகை

குறித்த முத்தீ' என்றது: நாற்சதுரமும் முச்சதுரமும் வில்வடிவுமாகிய மூன்றுவகையைக் கருதின......முத்தீஎன்பர், நச்சினார்க்கினியர். (182) பொழுது அறிந்து நுவலஎன்பதற்கு - உதயகாலத்தும் மத்தியான்ன காலத்தும் அத்தமனகாலத்தும் தாபனம் அநுட்டானம் பூசை ஆகிய மூன்றுதொழிலையும் முயன்றுசெய்யஎன்பது ஒருரை. (186) மறை - இரகசியம்: இரகசியமாகக் கேட்கப்படுவதுஎனவே, மந்திரமாயிற்று: ஆறெழுத்து அடக்கிய அந்தமந்திரமாவது 'நம: குமாராய' என்பது.

189:—அதாஅன்று— (இ-ள்.) அது அன்று-அதுவுமல்லாமல்,—(எ-று.)

இனி, 190-217:—அடிகளில் அந்தமுருகக்கடவுளின் குன்றுதோறும் ஆடுந்தன்மையைக் கூறுவர்: (முருகக்கடவுள் குறிஞ்சிநிலத்திற்குத் தலைவனாதலால், குறிஞ்சிநிலமாகிய குன்றுதோறும் ஆடுவன்என்க. திருப்பரங்குன்றம் திருச்சீரலைவாய் திருவாவினன்குடி திருவேரகம்என்பவற்றோடு, குன்றுதோறாடல் பழமுதிர்சோலை என்ற இரண்டையுஞ்சேர்த்து இவ்வாறும் குமாரக்கடவுளின் படைவீடுகள் [படைவீடு - இராசதானி] என்று கூறும் மரபு உண்டு: கந்தபுராணத்தில் கடவுள்வாழ்த்திலும் இவ்வாறினுக்கும் தனித்தனியே வணக்கங்கூறப்பட்டுள்ளது. "சகலமுதலாகிய அறுபதிநிலைமேவிய தடமயிலதனிலேறிய பெருமாளே", "ஆறுதிருப்பதியில் விளங்குபெருமாளே" என்று திருப்புகழில் அருணகிரிநாதரும் கூறியுள்ளார்: ஆயினும் குன்றுதோறாடல் என்பதை எப்படி ஒருதலமாகக் கொள்வது என்பது விளங்கவில்லை. குன்றுதோறு - மலைகள் தோறும், ஆடல்-ஆடுவது என்பது பொருளாவதன்றி, 'குன்றுதோறாடல்'என்று, ஒரு ஸ்தலம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.)

பைங்கொடி நறைக்கா யிடையிடுபு வேலன்
அம்பொதிப் புட்டில் விரைஇக் குளவியொடு
வெண்கூ தாளந் தொடுத்த கண்ணியன்
நறுஞ் சாந்தணிந்த கேழ்கிளர் மார்பின்
கொடுந்தொழில் வல்விற் கொலைஇய கானவர்
நீடமை விளைந்த தேக்கள் தேறல்
குன்றகச் சிறுகுடிக் கிளையுடன் மகிழ்ந்து
தொண்டகச் சிறுபறைக் குரவை யயர
விரலுளர்ப் பவிழ்ந்த வேறுபடு நறுங்கான்
குண்டுசுனை பூத்த வண்டுபடு கண்ணி
இணைத்த கோதை யணைத்த கூந்தல்
முடித்த குல்லை யிலையுடை நறும்பூச்
செங்கால் மராஅத்த வாலிண ரிடையிடுபு
சுரும்புணத் தொடுத்த பெருந்தண் மாத்தழை
திருந்துகாழ் மேனி திளைப்ப வுடீஇ
மயில்கண் டன்ன மடநடை மகளிரொடு
செய்யன் சிவந்த ஆடையன் செவ்வரைச்

செயலைத் தண்டளிர் துயல்வருங் காதினன்
கச்சினன் கழலினன் செச்சைக் கண்ணியன்
குழலன் கோட்டன் குறும்பல் லியத்தன்
தகரன் மஞ்ஞையன் புகரில் சேவலங்
கொடியன் நெடியன் தொடியணி தோளன்
நரம்பு ஆர்த்தன்ன வின்குரற் றொகுதியொடு
குறும்பொறிக் கொண்ட நறுந்தண் சாயல்
மருங்கிற் கட்டிய நிலனேர்பு துகிலினன்
முழவுறழ் தடக்கையி னியல வேந்தி
மென்றோள் பல்பிணை தழீஇத் தலைத்தந்து
குன்றுதோ றாடலும் நின்றதன் பண்பே:

(இ - ள்.) (190) பைங்கொடி - பசிய இலையையுடைய கொடியாலே' நறை காய் - நறுநாற்றத்தையுடைய சாதிக்காயை, இடைஇடுபு - நடுவே யிட்டு,—வேலன் - படிமத்தான், (191) அம் பொதி புட்டில் விரைஇ - அழகினையுடைத்தாய்ப் பொதிதலையுடைய தக்கோலமென்பதன் காயைக் கலந்து, குளவியொடு - காட்டுமல்லிகையுடனே, (192) வெள் கூதாளம் - வெண்தாளியையும், தொடுத்த - கட்டின, கண்ணியன் - கண்ணியனாய்,—(193) நறு சாந்து அணிந்த கேழ் கிளர் மார்பின்-நறிய சந்தனத்தைப்பூசிய நிறம்விளங்குகின்ற மார்பினையுடைய, (194) கொடுந் தொழில் வல் வில் கொலைஇய - கொடியதொழிலையுடைய வலியவில்லாற் கொல்லுதலைச் செய்த, கானவர் - குறவர், (195) நீடு அமை விளைந்த தேன் கள் தேறல் - நெடிய மூங்கிலிலேயிருந்து முற்றின தேனாற்செய்த கள்ளின் தெளிவை, (196) குன்றகம் சிறுகுடி கிளையுடன் மகிழ்ந்து - மலையிடத்துச் சிறிய ஊரிலேயிருக்கின்ற சுற்றத்தாருடனே (உண்டு) மகிழ்ந்து,(197) தொண்டகம் சிறுபறை - தொண்டகமென்னுஞ் சிறுபறையினது தாளத்திற்குஏற்ப, குரவை அயர - குரவைக்கூத்தாட,— (198) விரல் உளர்ப்பு - விரலினால் அலைத்தலாலே, அவிழ்ந்த - (வலிய மலர்த்தப்பெற்று) மலர்ந்த, வேறுபடு நறுங் கான் - வேறுபடுகின்ற நறியமணத்தினையுடைய, (199) குண்டு சுனை பூத்த - ஆழ்ந்தசுனையிற்பூத்த (பூவினாற்செய்த), வண்டு படு - வண்டுகள் விரும்பிமொய்க்கின்ற, கண்ணி - தலையிற்சூடும் மாலையினையும், (200) இணைத்த கோதை - (இதழ்பறித்துக்) கட்டின மாலையையும், அணைத்த கூந்தல் - சேர்த்தின கூந்தலினையுமுடையாராய்,— (201) முடித்த குல்லை - (இலையைத்) தலையிலேயணிந்த கஞ்சங்குல்லையினையும், இலை உடை நறு பூ - இலையையுடைய நறிய பூங்கொத்துக்களையும், (202) செங் கால் மராஅத்த வால் இணர் - செவ்விய காலினையுடைய கடம்பமரத்திடத்தனவான வெள்ளியகொத்துக்களையும், இடை இடுபு - நடுநடுவேவைத்து, (203) சுரும்பு உண - சுரும்பு (தேனை) உண்ணும்படி, தொடுத்த—, பெருந் தண் மா தழை-பெரியகுளிர்ந்த அழகினையுடையதழையை, (204) காழ் திருந்து மேனி திளைப்ப உடீஇ-வடங்கள் திருந்தும் மேனியிடத்தே [இடையிடத்தே] அசையும்படி யுடுத்து,—(205) மயில் கண்டு அன்ன - (சாயலுடைமையால்) மயிலைக் கண்டாற்போன்றுள்ள, மடம் நடை மகளிரொடு-மடப்பம்பொருந்திய நடையையுடைய மகளிருடனே,—(206) செய்யன்-சிவந்த நிறத்தனாய்,

சிவந்த ஆடையன்-சிவந்த ஆடையுடுத்து, செம்அரை (207) செயலை தண் தளிர் துயல் வரும் காதினன்-சிவந்த அரையினையுடைய அசோகின் குளிர்ந்த தளிர் அசையும் காது பொருந்தி, (208) கச்சினன்-கச்சைக் கட்டி, கழலினன் - கழலை யணிந்து, செச்சை கண்ணியன்-வெட்சி மாலைசூடி, (209) குழலன் - குழலையூதி, கோட்டன் - கொம்பைக்குறித்து, குறு பல்லியத்தன் - சிறிய பல்லியங்களை யெழுப்பி, (210) தகரன் - ஆட்டுக்கிடாயைப் பின்னிட்டு, மஞ்ஞையன் - மயிலை யேறி, புகர் இல் சேவல் அம் (211) கொடியன் - குற்றமில்லாத கோழிக்கொடியைஉயர்த்து, நெடியன் - (தான் வேண்டிய வடிவைக் கொள்ளுதலாற் பிள்ளையாயிராமல்) நெடுகவளர்ந்து, தொடி அணி தோளன் - தொடியைத் தோளிலேயணிந்து, (212) நரம்பு ஆர்த்து அன்ன இன் குரல் தொகுதியொடு - நரம்பு ஆரவாரித்தாலொத்த இனியமிடற்றையுடைய பாடும் மகளிருடனே, (213) குறும் பொறி கொண்ட - உதரபந்தத்தின்மேலே யுடுப்பதாகக்கொண்டதும், நறு தண் சாயல்-நறிய குளிர்ந்த மென்மையுடையதுமாகி, (214) மருங்கில் கட்டிய - இடையிலே யிறுகக் கட்டிய, நிலன் நேர்பு துகிலினன் - நிலத்தினளவுந்தொங்குகின்ற துகிலினை யுடுத்து, (215) முழவு உறழ் தட கையின்- முழவையொத்த பெருமையை யுடைய (தன்னுடைய) கைகளால், இயல ஏந்தி - பொருந்தத்தாங்கி, (216) மெல் தோள் பல் பிணை-மெல்லிய தோளினையுடைய பலவாகிய மான்பிணை போலும் மகளிரை, தழீஇ - தழுவி, தலைத்தந்து - (அவர்கள் களவொழுக்கத்தையறிந்து அவர்கட்கு) ஏற்ற இருப்பிடங்கொடுத்து, (217) குன்று தொறு ஆடலும்-மலைதோறுஞ்சென்று விளையாடுதலும், தன் நின்ற பண்பே - தனக்கு [அந்தமுருகக்கடவுளுக்கு] நிலைநின்ற குணமாம்;(எ-று.)

(194) கானவர் (195) தேக்கள் தேறல் (196) கிளையுடன்மகிழ்ந்து (205) மகளிரொடு (197) குரவையயர, (190) வேலன் (192) தொடுத்த கண்ணியை யுடையனாக, (206) செய்யன் [முருகக்கடவுள்],உடுத்து, (207) அசோகுதளி ரசையுங் காதுபொருந்தி, (208) கச்சினைக்கட்டிக் கழலை அணிந்து வெட்சிமாலைசூடி (209) கொம்புஊதிக் குழல்குறித்துப் பல்லியம் எழுப்பி(210)தகரைப்பின்னிட்டு மயிலைஏறி (211) கோழிக்கொடி உயர்த்து, தொடி அணிந்து (214) துகிலையுடுத்து (212) இன்குரல் தொகுதியோடு (215) தடக்கையின் இயல ஏந்திப் (216) பிணைபோன்ற மகளிரைத்தழுவித் தலைத்தந்து, (217) குன்றுதொறு ஆடுதலும் நின்ற தன் பண்பு என முடிக்க. கானவர் மகளிரோடு குரவை யாடாநிற்க, முருகனாகியவேலன் [முருகக்கடவுளால் ஆவேசிக்கப்பெற்ற வேலன்], கண்ணிசூடியவனாய்ச் செவ்வியனாகி உடுத்தல் முதலியனசெய்து, இன்குரலைக்கொண்ட பாடுமகளிருடனே பிணைபோலும் மகளிரைத் தன்கையினால் பொருந்த ஏந்தித் தழுவிக் கைகொடுத்துக் குன்றுதொறும் ஆடுவன் என்பாரு முளர். இனி, (194) கானவர் (197) குரவையயர, (205) மகளிரோடும், (212) தொகுதி யோடும் (216) பல பிணை தழுவி, (206) முருகக்கடவுள் (127) ஆடுவனென் றலும் ஒன்று.

190 - 192:—வேலன் - படிமத்தான்: தேவராளன்: பூசாரி: இவன் கையில் வேலைக்கொண்டு முருகனுடைய ஆவேசம்பெற்றுஆடிக் குறிமுதலி

யனசொல்லுவதாகத் தமிழ்நூல்களில் வழங்குகின்றது: கையில் வேலைக் கொண்டு ஆடுவதனால், வேலன் என்று இவனுக்குப் பெயராயிற்று. இவன் பச்சிலைக்கொடியிலே சாதிக்காயை இடையேயிட்டுத் தக்கோலக்காயைக் கலந்து காட்டுமல்லிகையுடனே வெண்டாளியைச்சேர்த்துக் கண்ணியைத் தொடுத்தனன்: அந்தத் தொடையலைச் செய்யனாகிய முருகக்கடவுள் சூடியுள்ளானென்க. பச்சிலையென்று ஒருகொடி: எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் இலை பச்சென்றிருத்தலால், இது இப்பெயர் பெறும்: பச்சிலையென்னுஞ் சினையாகிய இலையின் பண்பை முதலின்மேலேற்றி,'பைங்கொடி' என்றார். தக்கோலக்காய் புட்டில்போல இருக்குமாதலால், அதனைப் புட்டிலென்றே கூறினார். குளவி-தாளிப்பூவென்பாருமுளர். கண்ணியன் - வினையெச்ச முற்று.

193 - முதல் 205 - வரை, கானவர் மகளிரோடு குரவையாடுதலைத் தெரிவிக்கும்:—அவற்றுள் 193-197 - அடிகள் - கானவர் தேறலைமகிழ்ந்து உண்டு, குரவையாடுதலையும், மேல் 205-அடிவரையில், கானவருடனே குரவையாடும் மகளிர்வருணனையும் தெரிவிப்பனவாகும். 198-205:— வலிய மலர்த்தி வேறுபட்ட [இயற்கையில்மலர்ந்த மலர்க்குஇல்லாத] நறுநாற்றமுள்ளனவும் ஆழமான சுனையிலே பூத்தனவும் வண்டுகள்மொய்க்கின்றனவுமான பூக்களால்தொடுத்த கண்ணியை[தலையிலணியும்மாலையை]யும், இதழ்பறித்துக்கட்டினகோதையையும், சேர்த்துக்கட்டின கூந்தலையும், தழைபேணி (அல்குல்) திளைப்ப உடுத்து மயில்கண்டன்ன மடநடையையுமுடையராகிய (கானவரின்) மகளிரென்க. மடநடை-மெல்லியநடை: நடை - ஒழுக்கமுமாம். (205) இந்த (க்கானவ) மகளிரொடு (194) கானவர் (197) குரவையயா என்க. 201-203-அடிகள்-கானவமகளிருடுத்ததழையின் தன்மையைக் கூறும்: குல்லையையும் இலையுடைநறும்பூக்களையும் மராத்தின் வாலியஇணரையும் இடையிட்டுச் சுரும்புண்ணுமாறு தொடுத்தது, தழையென்க: தழையென்பது - பலவகைப்பூக்களையிடையிட்டு மாவிலைகளாற் கட்டப்பட்டதான உடை: இதனைப் பண்டைக்காலத்தவர் உடையாகக் கொண்டிருந்தனரென்பது, பழையநூல்களால் தெரியவருகின்றது. (204) உடீஇ என்ற செய்தெனெச்சம், (205) 'அன்ன' என்ற குறிப்புப்பெயரெச்சத்தோடு தொடரும். (212) இன்குரல்தொழுதியொடு என்றும் பாடம்: தொழுதி - பணிபுரியும் மகளிர்கூட்டம். (215) இயலவேந்தி என்ற இடத்து இகல்வேலேந்தி என்றும் பாடமுண்டு. தலைத்தந்து - முதற்கைகொடுத்து இருப்பிடந்தந்து: இப்பொருள், இந்தத் திருமுருகாற்றுப்படைக்கு உள்ள ஒருரையால் விளங்கும். (216) பிணை - உவமவாகுபெயர்.

193 - 194:—சாந்து அணிந்த மார்பினையுடைய கானவர்என்க. கொடுந்தொழில்வல்வில் கொலைஇய கானவர் - "கோட்டமை வல்விற் கொலைபிரியா வன்கண்ணர்" என்றது காண்க. கொலைஇய - கொலையென்ற பெயரினடியாகப்பிறந்த பெயரெச்சம். குலைஇய என்ற பாடத்திற்கு-வில்லைவளைத்த என்க. (195) தேக்கள்ளை மூங்கிற்குழாயிலிட்டு முற்றவைத்த லுண்டு என்பதை "வேய்ப்பெயல் விளையுட் டேக்கட் டேறல்", "திருந்தமை விளைந்த தேக்கட் டேறல்," "தூம்பகம் பழுநிய தீம்பிழி" முதலியவற்றா லறியலாம். அமை - மூங்கில். அமை விளைந்த தேக்கள்என்பதற்கு - மூங்கிலரிசியிலுண்டாகச் சமைத்திட்டு இனிமைக்கு

இடமாகிய மது என்று உரைப்பாரு: முளர். தேன்+கள்=தேக்கள் தேனென்மொழிவலிவா, ஈறுபோய் வலிமிக்கது: [நன்-மெய்.கக] (197) தொண்டகம்- குறிஞ்சி நிலத்துக்குஉரிய பறை. குரவை - கைகோத்துஆடும் கூத்து. (198) மலரும் பருவத்து அரும்பை வலியஅலர்த்த, அப்பூ நறு மணம் மிக்கிருக்குமென்பதை, "திறந்துமோந்தன்ன சிறந்து கமழ் நாற் றத்து" என்றதனுலும் அறியலாம். (199) பூத்தகண்ணி - பூத்தபூவினுல் இயன்றகண்ணி: ஒற்றுமைநயம்பற்றிப் பூத்தஎன்ற பெயரெச்சம், தனக்கு வினைமுதலாகிய பூவென்ற பொருளினுற் செய்யப்பெற்ற கண்ணியென்ற பெயரைக்கொண்டு முடிந்தது: பூத்தகண்ணியென்பதைப் பெயரெச்சம், செய்வதாதியறுபொருட் பெயரன்றிப் பிறபெயர் எஞ்சநின்றதற்கு மேற் கோளாகக் காட்டினர், நன்னூல் விருத்தியுரைகாரர். (205) இன்குரல் - அன்மொழித்தொகை.

206-214 - அடிகள் - குன்றுதோறுஆடும் முருகக்கடவுளின் நிலையை வருணிப்பன:—(206) செய்யனு கிச்சிவந்தஆடையுடுத்து,(207) அசோகின் தளிர் காதிற்பொருந்தி, (208) கச்சைக்கட்டிக் கழலையணிந்து வெட்சி மாலைசூடி (209) பல்லியங்களையும்எழுப்பி (210) தகரைவிட்டிட்டு மயிலை யேறி, சேவலின் (211) கொடியையுயர்த்து (214) நிலம்வரைத்தொங்கத் துகிலையுடுத்துள்ளா னென்க. 206 - இல், சிவந்தஆடையன்என்று வந்தி ருத்தலாலும் (213) குறும்பொறிக்கொண்ட (214) மருங்கிற்கட்டிய துகிலி னன் என வந்ததனுலும், ஆடுவதற்கு ஆக மேலேயணியும்ஆடையை அரை யில் உதாபந்தனத்தின்மேற்கட்டி, அங்ஙன் கட்டிய துகிலின் இருநுனிகளை யும் தரையிற்படும்படி தொங்கவிட்டுள்ளானென்க. ஒருகால் நாரதமுனிவன் செய்த வேள்வியினின்று கொடுமைகொண்டு எழுந்த தகர் [ஆட்டுக்கிடா] மூவுலகிலுஞ் சென்று நலிய, முருகக்கடவுள் தேவர்முதலியோரின் வேண்டுகோளினுல் அதனையடக்கி வாகனமாகக்கொண்டானென்பது சரிதமாதலால், மயிலை முன்னிட்டு வாகனமாகக்கொள்ளும்போது தகரைப் பின்னிடுவ னென்க.

(206) 'ஆடையன்' என்பதுமுதல் (214) 'துகிலினன்' என்பதுவரை யிலுள்ள உயர்திணையாண்பாற்குறிப்புமுற்றுக்கள், செய்தெனெச்சப் பொருளை யுணர்த்தின வென்பர்.

நச்சினர்க்கினியர் (194) கானவர் (197) குரவையயா (216) அதனைக் கண்டு மென்றோட்பல்பிணை (215) இயல [இயல-குரவையாடியசைய] (அதனைப் பொருதே) (206) செய்யன், (190) வேலன் (192) கண்ணிசூடி, (206) செவ்வாடையுடுத்து...(211) தொடியையணிந்து (214) துகிலை யுடுத்து (205) மகளிரோடே (212) தொகுதியுடனே (217) மலைகடோறுஞ் சென்று (216) தழீஇ (215) எந்தி (216) தலைத்தந்து (217) ஆடலும்நின்ற தன்பண்பே என்று கூட்டிமுடிப்பர்: அவர் (205) 'மகளிரொடு' என்றது - தன்னைச்சேவிக்கும் மகளிரையும், (212) தொகுதியொடு என்றது-தன்னைச் சேவித்துப்பாடும் மகளிரையுங் காட்டு மென்றுங் கூறுவர்.

217: அதாஅன்று—(இ-ள்.)அதுஅன்—அதுஅன்றி (எ-று.)

இனி, 244-அடிகள் வரை மற்றும் முருகக்கடவுளை வழிபடுமாறு காணக் கூடிய இடங்களைக் கூறும்:—

சிறுதினை மலரொடு விரைஇ மறியறுத்து
வாரணக் கொடியொடு வயிற்பட நிறீஇ
ஊரூர் கொண்ட சீர்கெழு விழவினும்

(இ-ள்.) (218) சிறு தினை - சிறியதினையரிசியை, மலரொடுவிரைஇ-மலர்களோடே கலந்து [பிரப்பரிசியாகவைத்து], மறி அறுத்து - ஆட்டுக்கிடாயை யறுத்து, (219) வாரணம் கொடியொடு - கோழிக்கொடியுடனே, வயின்பட நிறீஇ- (முருகக்கடவுள்) அவ்விடத்தே நிற்கும்படி நிறுத்தி, (220) ஊர் ஊர்கொண்ட - ஊர்தோறும் ஊர்தோறும் (செய்வதாக) எடுத்துக்கொண்ட, சீர் கெழு விழவினும் - தலைமைபொருந்தின விழாவினும்,—(எ-று.)

முருகக்கடவுளைக்கருதிப் பிரப்பரிசிவைத்து மறியறுத்து வாரணக் கொடியோடு அக்கடவுள் நிற்குமாறு ஊர்தோறும் விழாச்செய்தல், பண்டைக்கால மரபு. அவ்வாறான ஊர்விழாக்கள்தோறும் முருகக் கடவுளைக் காணலாமென்க.

221: ஆர்வல ரேத்த மேவரு நிலையினும்

(இ-ள்.) ஆர்வலர் - (தன்மேல்)அன்புடையவர், ஏத்த-துதிக்குமாறு விரும்புதல்வருகின்ற, நிலையினும்-இடத்திலும்,—(எ-று.)

தன்னிடம்அன்புடையார்ஏத்துகின்ற இடங்களிலெல்லாம் முருகக்கடவுள் மனம்பொருந்தி யெழுந்தருளியிருப்ப னென்க.

வேலன் தைஇய வெறியயர் களனும்
காடுங் காவுங் கவின்பெறு துருத்தியும்
யாறுங் குளனும் வேறுபல் வைப்பும்
சதுக்கமும் சந்தியும் புதுப்பூங் கடம்பும்
மன்றமும் பொதியிலும் கந்துடை நிலையினும்

(இ-ள்.) (222) வேலன் - படிமத்தான், தைஇய- அமைத்துவைத்த, வெறி அயர் களனும் - வெறியாடுகளத்திலும்,—(223) காடும் - காட்டிலும், காவும் - சோலையிலும், கவின் பெறு துருத்திஉம் - அழகுபெறுகின்ற யாற்றிடைக்குறையிலும், (224) யாறும் - ஆற்றங்கரைகளிலும், குளனும் - குளக்கரைகளிலும், வேறு பல் வைப்பும் - (முற்கூறியஇடங்களன்றி)வேறுபட்ட பலவாகிய ஊர்களிலும், (225) சதுக்கமும் - நாற்சந்தியிலும், சந்தியு-ம்முச்சந்தியிலும் ஐஞ்சந்தியிலும், புது பூ கடம்பும் - புதிய பூக்களையுடைய கடம்ப மரத்திலும், (226) மன்றமும் - ஊர்க்கு நடுவாய் எல்லாருமிருக்கும் மரத்தடியிலும், பொதியிலும் - அம்பலத்திலும், கந்துஉடை நிலையிலும் - ஆதீண்டு குற்றியையுடைய இடத்திலும்,—(எ-று.)

வேலன் வெறியாடுதல், "வெறியறி சிறப்பின் வெவ்வாய்வேலன்" என்ற தொல்காப்பியப் புறத்திணையியற் சூத்திரத்தால் அகத்திற்கேயன்றிப் புறத்திற்கும் வரு மென்க. முச்சந்தியேயன்றி ஐஞ்சந்தி கூறப்படுதலை "சந்தியைந்து தம்முடன்கூடி வந்துதலைமயங்கிய பெருமன்றத்து' என்ற சிலப்பதிகாரத்திலும் காண்க. (222) வேலன் தைஇ வெறியயர்களனும் என்றும் பாடமுண்டு.

மாண்டலைக் கொடியொடு மண்ணி யமைவர
நெய்யோ டையவி யப்பி யைதுரைத்துக்
குடந்தம் பட்டுக் கொழுமலர் சிதறி
முரண்கொ ளுருவி னிரண்டுடை யுடீஇச்
செந்நூல் யாத்து வெண்பொரிசிதறி
மதவலி நிலைஇய மாத்தாள் கொழுவிடைக்
குருதியொடு விரைஇய தூவெள் ளரிசி
சில்பலிச் செய்து பல்பிரப் பிரீஇச்
சிறுபசு மஞ்சளொடு நறுவிரை தெளித்துப்
பெருந்தண் கணவீர நறுந்தண் மாலை
துணையுற வறுத்துத் தூங்க நாற்றி
நளிமலைச் சிலம்பின் நல்நகர் வாழ்த்தி
நறும்புகை யெடுத்துக் குறிஞ்சிபாடி
இமிழிசை யருவியொ டின்னியங் கறங்க
உருவப் பல்பூத் தூஉய் வெருவரக்
குருதிச் செந்தினை பரப்பிக் குறமகள்
முருகிய நிறுத்து முரணின ருட்க
முருகாற்றுப் படுத்த வுருகெழு வியன்நகர்

(இ-ள்.) (227) மாண் தலைகொடியொடு-மாட்சிமைப்பட்ட தலைமையை யுடைய கோழிக்கொடியோடு, அமைவர மண்ணி-பொருந்துமாறு வைத்து, (228) நெய்யோடு ஐயவி அப்பி-நெய்யோடு வெண்சிறு கடுகையும் அப்பி, ஐது உரைத்து - (தான் வழிபடுதற்குஉரிய மந்திரத்தை வெளியிற் கேட்காமல்) மெல்ல உச்சரித்து, (229) குடந்தம்பட்டு - வழிபட்டு, கொழு மலர் சிதறி - அழகிய மலரைச் சிதறி, (230) முரண் கொள் உருவின் இரண்டு உடை உடீஇ - (தம்மில்) மாறுபாடுகொண்ட நிறத்தினையுடைய இரண்டு ஆடைகளை உள்ளொன்றும் புறம்பொன்றுமாக உடுத்து, (231) செம் நூல் யாத்து - சிவந்த நூலைக் கையிலே காப்புக்கட்டி, வெள் பொரி சிதறி - வெள்ளிய பொரியைத் தூவி, (232) மதவலி நிலைஇய மா தாள் கொழு விடை - மிகுதியையுடைய வலி நிலைபெற்ற பெருமையையுடைய காலைக்கொண்ட கொழுவிய கிடாயின், (233) குருதியொடு - இரத்தத்தோடே, விரைஇய - பிசைந்த, தூ வெள் அரிசி - தூயவெள்ளரிசியை, (234) சில் பலி செய்து - சிறுபலியாக இட்டு, பல் பிரப்பு இரீஇ- பலபிரப்பும் வைத்து, (235) சிறு பசு மஞ்சளொடு -(அரைத்த) சிறிய பசுமஞ்சளோடே, நறு விரை தெளித்து - (சந்தனம் முதலிய) நறுமணமுள்ள பொருளையுந் தெளித்து, (236) பெருந் தண் கணவீரம் நறுந் தண் மாலை - பெரிய குளிர்ந்த செவ்வலரிப்பூவால் கொடுத்த நறிய குளிர்ந்த மாலைகளை, (237) துணைஉற - (தம்மில்) இணையொக்க, அறுத்து - அரிந்து, தூங்க நாற்றி - அசையத்தூக்கி, (238) நளி மலை சிலம்பின்-செறிந்த மலைப்பக்கத்திலுள்ள, நல் நகர் - நல்ல ஊர்களை, வாழ்த்தி - (பசியும் பிணியும்

பகையும் நீங்குக என்று) வாழ்த்தி, (239) நறு புகை எடுத்து - நறிய தூபங் கொடுத்து, குறிஞ்சி பாடி - (அந்த நிலத்திற்கு ஏற்பட்ட) குறிஞ்சிப்பண்ணைப் பாடி, (240) இமிழ் இசை அருவியொடு-முழங்குகின்ற ஓசையையுடைய அருவியுடனே, இன் இயம் கறங்க - இனிய வாத்தியங்களும் ஒலிக்க, (241) உருவம் பல் பூ தூஉய் - சிவந்த நிறத்தினையுடைய பலபூக்களையுந் தூவி, வெருவர (242) குருதி செம் தினை பரப்பி - அச்சம் வரும்படி உதிரமளைந்த செந்தினையையும் பரப்பி,—குறமகள் - குறச்சாதியிற்பிறந்த பெண்,—(243) முருகு இயம் நிறுத்து - முருகனுவக்கும் வாத்தியங்களை வாசிக்கப்பண்ணி, முரணினர் உட்க-(தெய்வமில்லையென்று) மாறுபட்டுக் கூறினவர் அஞ்சும்படியாக, (244) முருகு ஆற்றுப்படுத்த - முருகக் கடவுள்வரும்படி வழிப்படுத்தின, உரு கெழு-அச்சம்பொருந்தின, வியன்-அகற்சி பொருந்திய, நகர் -மலைக்கோயிலிலும்,—(எ - று.)

218-அடிமுதல் முருகக்கடவுள்காட்சியளிக்கு இடங்களை 9-அடிகளாற் கூறிய ஆசிரியர், பின்னும் குறமகள் வழிபட முருகக்கடவுள் இருக்கும் மலைக்கோயிலை 227-ஆம் அடிமுதல் 244 ஆம் அடிவரையிற் கூறினர்.

(242) குறமகள் (227) சிறப்புள்ள கோழிக்கொடியொடு பொருந்து மாறு அமைத்து (228) நெய்யோடு வெண்சிறுகடுகை அப்பி, மந்திரத்தை மெல்ல உச்சரித்து (229) மலர்களைத் தூவி வழிபட்டு, (230) வெவ்வேறு நிறங்களையுடைய இரண்டு உடைகளை உடுத்து (231) செந்நூலைக்காப்பாகக் கட்டி, பொரிசிதறி, (232) கொழுத்த கிடாய்களின் (233) உதிரத்தோடு பிசைந்த அரிசியைச் (234) சிறுபலியாகக் கொடுத்து, பலபிரப்பும்வைத்து, (235) மஞ்சள் நீரையும் சந்தனம் முதலிய வாசனைப்பண்டங்களின்நீரையும் (தான் வழிபடுங் கடவுளுள்ள கோயிலிலே) தெளித்து,(236-237) கணவீர மாலையை அசையத்தூக்கி, (238) ஊர்களை வாழ்த்தி,(239) (கடவுளுக்குத்) தூபங்காட்டி, குறிஞ்சிபாடி (240) அருவியொலியோடு பல்லியவொலி முழங்கப் (241) பலநிறப்பூக்களைத்தூவி, (242) இரத்தங்கலந்த செந்தினையைப் பரப்பி, (243) முருகனுவக்கும் வாச்சியங்களை வாசிக்கப்பண்ணி, தெய்வமில்லையென்பார் அஞ்சும்படி (244) முருகக்கடவுள் (தன்மீது) வரும்படி வழிப்படுத்திய மலைக்கோயிலென்க. நகர் - கோயில்: குறிஞ்சி நிலத்து மாதாகிய குறமகள் வழிபடுங் கோயில் ஆதலால், மலைக்கோயிலெனப் பட்டது. கோழிக்கொடியோடு பொருந்தஅமைத்ததும், வெண் சிறுகடுகை நெய்யோடு அப்பியதும், அம்மலைக்கோயிலின்கண் நிகழ்த்திய செயலாகும்.

(226) மாண்டலைஎன்ற இடத்து ஆண்டலை என்று பாடமாயின், பேய் முதலியவை பலியை நுகராமல் தலை ஆண்மகன்தலையும் உடல் புள்ளின் வடிவுமாக எழுதின கொடி என்க. (228) நெய்யோடு சிறுகடுகுகளை அப்புவது - இரட்சைக்காக: இது, கடவுளிடத்துப் பொங்கும்பரிவினாற்செய்யுஞ் செயலாகும். (229) குடந்தம் என்பதை 'தட' என்பதுபோல வளைவையுணர்த்தும் உரிச்சொல்லாகிய 'குட' என்ற உரிச்சொல்லினடியாகப் பிறந்த பெய ரெனக்கொண்டு, குடந்தம் - வணக்கத்தை, பட்டு- பொருந்தி என்று உரைத்தலும் ஒன்று. (231) செந்நூல்யாத்து என்பதற்கு-நூலொர் முக்கி எல்லைப்படுத்து என்றுமாம். (232) மதவலி - ஒரு பொருட்பன்

மொழி. கொழுவிடை - யானைத்திரள் என்று உரை கூறினாருமுளர். (234) பல்பிரப்பு இரீஇ - பலபிரப்புக்கூடைகளை வைத்து என்றுமாம். பிரப்பு - தெய்வத்தின்முன்பு குறுணிவீதம் நிவேதனமாகக் கொள்கலனிற் பரப்பி வைக்கும் அரிசிபோன்ற தானியம். (235) சிறுபசு மஞ்சள் - மஞ்சளில் ஒருசாதி விசேடமுமாம். விரை - நறு மணமுள்ள சந்தனம் முதலிய பண்டங்கட்கு ஆகுபெயர். (238) நகர்வாழ்த்தி என்ற இடத்தில் "பசியும் பிணியும் பகையு நீங்கி, வசியும்வளனுஞ் சுரக்கெனவாழ்த்தி" என்ற சிலப்பதிகாரம் காணத்தக்கது. நகர்-முருகக்கடவுளின் கோயிலென்பாருமுளர். (243) குருதிச்செந்தினை - இரத்தம்போன்ற செந்தினையுமாம். (244) முருகியம் - துடி: தொண்டகப்பறையுமாம். முருகக்கடவுள் ஆவேசமாக வந்து தெய்வத்தன்மை தோன்ற விளங்குதலால், முரணினர் உட்குவ ரென்க. "வேலன் வெறியாட்டயர்ந்த" என்ற தொல்காப்பியப்புறத்திணைச் சூத்திரத்தில் சிறுபான்மை ஏனையோரும் ஆடுவரென்று கொண்டதனால், குறமகளின் வெறியாட்டை இங்குக்கூறினாரென்ப.

விழா முதலியவற்றில் முருகக்கடவுளைப் பலரும் வழிபடும்முறையை 245-ஆம் அடிமுதல் நான்கு அடிகளாற் கூறுகின்றார்:

245. ஆடுகளம் சிலம்பப் பாடிப் பலவுடன்
கோடுவாய் வைத்துக் கொடுமணி யியக்கி
ஓடாப் பூட்கைப் பிணிமுகம் வாழ்த்தி
வேண்டுநர் வேண்டியாங் கெய்தினர் வழிபட

(இ - ள்.) (245) ஆடு களம் சிலம்ப பாடி-அந்தவெறியாடுகின்ற களம் எதிரொலியொலிக்க (அதற்குஏற்பனவற்றைப்) பாடி, (246) கோடு (245) பலஉடன் (246) வாய்வைத்து - கொம்புகள் பலவற்றையுஞ் சேரஊதி, கொடு மணி இயக்கி - கடியஓசையையுடைய மணியையும் ஒலிப்பித்து, (247) ஓடா பூட்கை பிணிமுகம் வாழ்த்தி - கெடாத வலியினையுடைய பிணிமுகமென்னும் பட்டத்துயானையை வாழ்த்தி, (இப்படி), (248) வேண்டுநர் வேண்டிய ஆங்கு எய்தினர் வழிபட - குறைபெறவேண்டுவோர் (தாங்கள் விரும்பியவற்றை) விரும்பினபடி பெற்று நின்று வழிபடாநிற்க,—(எ-று.)

கோடு - ஊதுகின்ற கொம்பு என்ற வாச்சியம். பிணிமுகம் என்பது - முருகக்கடவுள் பவனிவரும் யானையென்பர். இச்சொல்லுக்கு-மயிலென்று உரைத்தலும் உண்டு. (248) எய்திவழிபட என்றும் பாடமுண்டு.

249. ஆண்டாண் டுறைதலும் அறிந்த வாறே

(இ-ள்.) ஆண்டுஆண்டு -(கீழ்க்கூறிய களன் காடு காவு துருத்தி யாறு குளன் வைப்பு சதுக்கம் சந்தி கடம்பு மன்றம் பொதியில் நகர்என்ற)அவ்வவ் விடங்களிலே, உறைதலும் - தங்குதலும்,—(உரியன்); அறிந்த ஆறு - (யான்) அறிந்தவளவில் (கூறினேன்); (எ-று.)—'உரியன்' என்றும், 'கூறினேன்' என்றும் வினைமுற்றுக்கள் வருவித்து முடிக்க.

250 முதல் 295-வரையில், ஆற்றுப்படுத்துவோன், ஆற்றுப்படுத்தப் படுமவனை நோக்கி 'யான் கூறிய இந்த இடங்களுள் எங்கேயாகிலுஞ் சென்று அந்தமுருகக்கடவுளைத்துதித்து உன்கருத்தைக் கூறுமளவில், ஆங்

துள்ள பணியாளர்கள் முருகக்கடவுளிடம் சென்று உன்வருகையைத் தெரிவிக்க, அக்கடவுள் உன்முன்வந்து அபயமளித்து நீ வேண்டியதைத் தந்தருள்வர் என்கின்றான். அவற்றுள் (281) 'குறித்தது மொழியா வளவையின்' என்றது வரையில், அக்கடவுளைச்சார்ந்து துதித்துத் தன் கருத்தை வெளியிட்டு வேண்டவேண்டும் வகையை ஆற்றுப்படுத்து வோன் தெரிவித்தல்.

ஆண்டாண் டாயினு மாக காண்டக
முந்துநீ கண்டுழி முகனமர்ந் தேத்திக்
கைதொழூஉப் பரவிக் காலுற வணங்கி
நெடும்பெருஞ் சிமையத்து நீலப் பைஞ்சுனை
ஐவரு ளொருவ னங்கை யேற்ப

அறுவர் பயந்த ஆறமர் செல்வ!
ஆல்கெழு கடவுட் புதல்வ! மால்வரை
மலைமகள் மகனே! மாற்றோர் கூற்றே!
வெற்றி வெல்போர்க் கொற்றவை சிறுவ!
இழையணி சிறப்பிற் பழையோள் குழவி!
வானோர் வணங்குவில் தானைத் தலைவ!
மாலை மார்ப! நூலறி புலவ!
செருவி லொருவ! பொருவிறல் மள்ள!
அந்தணர் வெறுக்கை! அறிந்தோர் சொன்மலை!
மங்கையர் கணவ! மைந்த ரேறே!
வேல்கெழு தடக்கைச் சால்பெருஞ் செல்வ!
குன்றங் கொன்ற குன்றாக் கொற்றத்து
விண்பொரு நெடுவரைக் குறிஞ்சிக் கிழவ!
பலர்புகழ் நன்மொழிப் புலவ ரேறே!
அரும்பெறன் மரபிற் பெரும்பெயர் முருக!
நசையுநர்க்கு ஆர்த்தும் இசைபே ராள!
அலந்தோர்க் களிக்கும் பொலம்பூண் சேஎய்!
மண்டமர் கடந்த நின் வென்றாடு அகலத்துப்
பரிசிலர்த் தாங்கும் உருகெழு நெடுவேஎள்!
பெரியோ ரேத்தும் பெரும்பெய ரியவுள்!
சூர்மருங் கறுத்த மொய்ம்பின் மதவலி!
போர்மிகு பொருந! குரிசில்! எனப்பல
யானறி யளவையி னேத்தி யானாது
நின்னளந் தறிதல் மன்னுயிர்க்கு அருமையின்
நின்னடி யுள்ளி வந்தனென் நின்னொடு

புரையுந ரில்லாப் புலமை யோய்! எனக்
குறித்தது மொழியா வளவையின்

(இ-ள்.) (250) ஆண்டு ஆண்டுஆயினும் ஆக-(யான் முன்னே கூறிய) அவ்வவ்விடங்களிலே யாயினுமாக (பிறவிடங்களிலேயாயினுமாக), (251) முந்து நீ கண்ட உழி - முற்பட நீ கண்டபோது, (250) காண்தக - அழகு பொருந்த, (251) முகன்அமர்ந்து ஏத்தி - முகம்விரும்பித் துதித்து, (252) கைதொழூஉ பரவி - (முன்னர்) கையை(த் தலைமேலே) கூப்பி வாழ்த்தி, கால் உற வணங்கி - (பின்னர் அக்கடவுளின்) பாதம் (சிரசிலே) படும்படி தண்டனிட்டு, (253) 'நெடு பெரு சிமையத்து - நெடியபெரிய இமவானுச்சியிலே, நீலம் பைஞ் சுனை - தருப்பைவளர்ந்த பசிய சுனையினிடத்தில், (254) ஐவருள் ஒருவன் - (பஞ்சபூதங்களின் கடவுளாகிய (ஐவருள் ஒருவனாகிய அக்கினிதேவன், அம் கை ஏற்ப - (தன்னுடைய) உள்ளங் கையிலே வாங்க, (255) அறுவர் பயந்த ஆறுஅமர் செல்வ - (அருந்ததி யொழிந்த) அறுவராலே பெறப்பட்ட ஆறுவடிவுபொருந்திய செல்வனே! (256) ஆல் கெழு கடவுள் புதல்வ-கல்லாலின்கீழ் விளங்குகின்ற கடவுளினுடைய புதல்வ! மால் வரை (257) மலைமகள் மகனே - பெரிய மலையாகிய மலையரசன் மகளான பார்வதியின் மகனே! மாற்றோர் கூற்றே - பகைவர்க்கு யமன்போன்றவனே! (258) வெற்றி வெல் போர் கொற்றவை சிறுவ- (தன்னைவழிபடுவார்க்கு) வெற்றியைத்தருகின்றவளும் (தான்) வெல்லும்போரைச் செய்தவளுமான துர்க்கைக்குப் புதல்வனே! (259) இழை அணி - பூணை யணிந்த, சிறப்பின் - தலைமையினையுடைய, பழையோள் - காடுகாளுடைய, குழவி - குழந்தாய்! (260) வணங்கு வில்லையும் வில்லைக்கொண்டுள்ள, வானோர் தானைத் தலைவ - தேவர்களின் சேனைத்தலைவனே! (261) மாலை மார்ப- (இன்பத்திற்குஉரிய கடப்பம்பூ) மாலையையணிந்த மார்பையுடையவனே! நூல் அறி புலவ - எல்லாநூல்களையும் அறியும் புலவனே! (262) செருவில் ஒருவ - போர்த்தொழிலில் ஒப்பற்றவனாக நிற்பவனே! பொரு விறல் மள்ள - பொருகின்ற வீரத்தினையுடைய இளமைப்பருவத்தோனே! (263) அந்தணர் வெறுக்கை - அந்தணருடைய செல்வமாக இருப்பவனே! அறிந்தோர் சொல்மலை - சான்றோர் புகழ்ந்து சொல்லப்படுஞ் சொற்களின்கூட்டமாக இருப்பவனே! (264) மங்கையர் கணவ - தெய்வயானையாரும் வள்ளிநாச்சியாருமாகிய மகளிர்க்குக் கணவனே! மைந்தர் ஏறே-வீரர்க்கு இடபமே! (265) வேல் கெழு தட கை சால் பெரு செல்வ-வேல்பொருந்தின பெருமையையுடைய கையாலமைந்த பெரியசெல்வத்தையுடையவனே! (266) குன்றம்கொன்ற-கிரவுஞ்சமலையைப் பிளந்த, குன்றா கொற்றத்து - குறையாத வெற்றியினையுடைய, (267) விண் பொரு நெடு வரை-தேவருலகத்தைத் தீண்டும் நீண்ட மலைகளையுடைய, குறிஞ்சி-குறிஞ்சிநிலத்துக்கு, கிழவ-உரிமையுடையோனே! (268) பலர் புகழ் நல் மொழி - பலரும் புகழ்ந்துசொல்லும் நன்றாகிய சொற்களையுடைய, புலவர்-(பரசமயத்துள்ள) புலவராகிய யானைகட்கு, ஏறே - சிங்கவேறுபோன்றவனே! (269) பெறல் அரு மரபின் - (பிறர்க்குப்) பெறுதற்கு அரிய முறைமையினையுடைய, பெரும் பெயர் முருக - பெரும்பொருளையுடைய முருகனே! (270) நசையுநர்க்கு ஆர்த்தும்- (அந்தப்பெரும்பொருளைப் பெறவேணுமென்று) விரும்புகின்றவர்க்கு (அதனை) நுகர்விக்கின்ற, பேர் இசை ஆள - பெரும்புகழை ஆள்பவனே! (271) அலந்தோர்க்கு அளிக்கும் - (பிறரால்) துன்பப்பட்டுவந்தவர்க்கு

அருள்புரிகின்ற, (272) மண்டு அமர் கடந்த - மிக்குச்செய்கின்ற போர்களை முடித்த, நின் - உன்னுடைய, வென்று ஆடு - வென்று அடுதலையுடைய, அகலத்து-மார்பிலே,(271) பொலம் பூண் - பொன்னணிகலமணிந்த,சேஎய் -குமாரக்கடவுளே! (273) பரிசிலர் தாங்கும்-இரந்துவந்தோரை (வேண்டுவனகொடுத்துப்) பாதுகாக்கின்ற, உரு கெழு - உட்குதல்பொருந்திய, நெடு வேஎள்-நெடியவேளே! (274) பெரியோர் ஏத்தும் பெரும் பெயர் இயவுள்-தேவரும்முனிவரும் ஏத்துகின்ற பெருமைபெற்ற திருநாமத்தையுடைய தலைவனே! (275) சூர் மருங்கு அறுத்த - சூரபன்மாவின் குலத்தை இல்லையாக்கின, மொய்ம்பின் - வலிமை யுடைய, மதவலி - மதவலியென்னும் பெயருடையாய்! (276) போர் மிகு பொருந - போரில் வல்ல வீரனே! குரிசில் - தலைவனே! என - என்று, பல-பலவற்றையும், (277) யான் அறி அளவையின் - யான்அறிந்து (நினக்குக்) கூறிய அளவிலே, ஏத்தி-(நீ) துதித்து, ஆனாது -(அவ்வளவினால்) அமையாமல், (278) 'நின் அளந்து அறிதல்-நின் தன்மையையெல்லாம் முற்ற அளவிட்டு அறிதல்,மன் உயிர்க்கு அருமையின் - பல்லுயிர்க்கும் அரிதாகையினாலே, (279) நின் அடி உள்ளி வந்தனென் - நின்திருவடியை(ப் பெறவேண்டுமென்று) நினைந்து வந்தேன் : நின்னொடு - உன்னோடு, (280) புரையுநர் இல்லா-ஒப்பாரில்லாத, புலமையோய் - மெய்ஞ்ஞானத்தையுடையோய்!' என - என்று சொல்லி, (281) குறித்தது - (நீ) கருதியதனை, மொழியா-சொல்லாத, அளவையின் - அளவிலே [நீ கருதியதைச் சொன்னாயோ இல்லையோ அவ்வளவிற்குள்],—(எ - று.)

250.—காண்தகஎன்பதற்கு-உனது காட்சிக்குத்தக என்று ஒருரை. ஆயினும், உம்மை - ஐயவும்மையாதலால், பிறவிடங்களிலேயாயினுமாக என்று உரைக்கப்பட்டது. 251—முருகக்கடவுளின் தெய்வத்தன்மையைக் கண்ட போது அச்சம்பிறவாது நிற்கவேண்டுமென்றற்கு 'முகனமர்ந்து' என்றது. 253—நீலம் - அந்த இமயத்துச்சியினின்ற நீலநிறத்தையுடைய தருப்பம்: என்றது, சரவணப்பொய்கையை. நீலம் பசுமை கருமை என்ற நிறங்களை அபேதமாகக்கொண்டு கூறுதல், கவிசமயம். நீலப் பைஞ்சுனை என்பதற்கு - நீலமலர்முதலியவற்றைக்கொண்ட சரவணப்பொய்கை யென்றே உரைகூறினுமாம். 254—சதாசிவனும் மயேச்சுரனும் உருத்திரனும் அரியும் அயனும் பஞ்சபூதங்கட்குத்தெய்வமாதலால், 'ஐவர்' என்றார்: இத் தன்மையை "பாராதியைந்துக்கும் பன்னுமதிதெய்வங்கள், ஆராயனதிதேவாம்" என்ற உண்மைவிளக்கத்தாலும், "ஐவகைப் பூதத்திற்கு நாயகரான பிரமா விட்டுணு ருத்திர ஈசுவர சதாசிவர்கள்"என்றதக்கயாகப் பரணியுரையாலும் அறியலாம். ஐவருள் ஒருவன் என்றது - உருத்திரனென்னுந் தெய்வத்தின் அமிசமாகிய அக்கினியை: 'அக்கினி அங்கையேற்ப' என்றது - இந்திரன் இறைவனிடத்தினின்று வாங்கிய கருப்பத்தைச் சப்தருஷிகள் வாங்கித் தம்மால் தாங்கமுடியாமையால் அவ்விறைவன் கூறுகிய முத்தீக்குண்டத்திலிட்டதனைக் கருதி. 255. அறுவர்பயந்த ஆறமர் செல்வ என்றது - கீழ்ச்சொன்னவாறு அக்கினியிலிட்டுச் சத்தி குறைந்த கருப்பத்தை முனிவரெழுவரும் வாங்கித் தம்மனைவியர் கையிற் கொடுப்ப, அருந்ததியொழிந்த அறுவரும்விழுங்கிய சூல் முதிர்ந்து சாவணப் பொய்கையில் பதுமப்பாயலிலே பெற, அங்கு ஆறுவடிவாக வளர்ந்த

மையைக் கூறியதாம்: "கடவுளொருமீன் சாலினியொழிய, அறுவர் மற்றையோரும் *** நிவந்தோங்கிமயத்துநீலப் பைஞ்சுனைப், பயந்தோ ரென்ப பதுமபத்துப்பாயல்" என்றது காண்க. 256—வரை-மூங்கிலுமாம். 258.—வெல்போர்க் கொற்றவை என்றது. மகிஷாசுரனையழித்தவளாத லால். 259.—காடுகிழாளும் இறைவனுடையசத்தியாதலால், 'பழையோள் குழவி' என்றது. காடுகிழாள்-வனதுர்க்கை.

261—மாலை - இன்பத்திற்குஉரியமாலை: அதாவது, கடம்பமாலை யென்பர். நூல்அறிபுலவ என்பதற்கு-வேதாகமங்கள் முதலிய பலசாஸ்தி ரங்களையும் ஓதாதுணர்ந்த பண்டிதனே! என்று கருத்துக் காணலாம். 262—பொருவிறல்மள்ள - வீரராயிருப்பார்க்கு வீரனுயிருப்பவனே! என்று உரைத்தாருமுளர்: மள்ளன்என்றசொல் இளமையுடையோன் வீரன் என்ற இரண்டுபொருள் உரைத்தற்கும் எற்கும். 265—வேல்கெழுதகை சால் பெருஞ்செல்வம் என்றது - வேல்வெற்றியாற் பெற்ற செல்வத்தை. 266- அசுராவேசம்பெற்ற கிரௌஞ்சமலையை முருகக்கடவுள் வேலாற் பிளந்தா ருதலால், 'குன்றங்கொன்ற' என்றது. குறிஞ்சிக்கிழவனுயிருந்தும் குன்றங் கொன்றானென்று கூறிய நயம் காண்க.267—குறிஞ்சிக்கிழவ-"சேயோன் மேய மைவரையுலகம்" என்றூர், தொல்காப்பியரும். 268—முருகக்கடவுளை 'ஏறு' என்றதற்குஏற்பப் பரசமயப்புலவரை யானையாகவும் கல்வியை மத மாகவும் உரைத்துக்கொள்க. 269.—பெயர் - பொருள்: "பெற்ற பெரும் பெயர் பலர்கையிரீஇய" எனவும், "சொற்பெயர்நாட்டம்" எனவும் வருவன காண்க. பெரும்பெயரென்றது - மோட்சத்தினை.

272, 273-மண்டமர்கடந்த நின், அகலத்து-மார்பினுல், பரிசிலர் தாங்குகின்ற வேள் என்று கூட்டுவாருமுளர்: அகலத்தைக்கொண்ட வேள் என்று சேர்த்தலும்ஒன்று. 274-இயவுள்-கடவுளுமாம். 275—மிக்கவலிமை யுடைமையால் முருகக்கடவுட்கு மதவலியென்றுஒருபெயர். 276—பொருந- உவமிக்கப்படுவாய்! என்றுமாம்: பொருவப்படுமவன், பொருநன்.

281-286:—முருகக்கடவுளிடத்துச் சேவிப்போர் புதிதாக வந்தோனைப் பற்றித் தகவுரை கூறுவதைத் தெரிவிப்பன:—

குறித்துடன்
வேறுபல் லுருவிற் குறும்பல் கூளியர்
சாறயர் களத்து வீறுபெறத் தோன்றி
அளியன் தானே முதுவா யிரவலன்
வந்தோன் பெரும! நின் வண்புகழ் நயந்தென
இனியவும் நல்லவும் நனிபல வேத்தி

(இ - ள்.) (281) உடன் குறித்து - (நீ விண்ணப்பஞ்செய்வதை) உடனே மனத்திற்கொண்டு, (282) வேறு பல் உருவின் - வேறுவேறுகிய பலவடிவினையுடைய, குறு பல் கூளியர் - சிறிய பல பூதகணங்களாயிருப்ப வர், (283) சாறு அயர் களத்து - விழாநடக்கும் அவ்விடத்தே, (தாங்கள்), வீறு பெற தோன்றி - பொலிவுபெறக் காணப்பட்டு, (284) 'முது வாய் இரவலன் - அறிவுமுதிர்ந்த வாய்மையினையுடைய புலவனுகிய இர

வலன், தான்—,அளியன் - அளிக்கத்தக்கான்: (285) பெரும - பெருமையுடையோனே! (அவன்), நின் வண் புகழ் நயந்து - நினது வளவிய புகழினைக் கூறவிரும்பி, (286) இனியவும் - (கேட்போர்க்கு) இனியனவும், நல்லவும் - உறுதிபயப்பனவுமாக, நனி பல ஏத்தி - மிகப்பலவற்றை வாழ்த்தி, (285) வந்தோன் - வந்துள்ளோன்,' என - என்றுகூற,—(எ - று.)

குறும்பற் கூளியர் என்ற பாடத்திற்கு-குறியபல்லையுடைய கூளியர் என்க: கூளியர்—சேவித்து நிற்போர் என்பர்.

இனி, 295—அடிவரை ஆற்றுப்படுத்தப்பட்டு முருகக்கடவுளினிடம் செல்வானுக்கு அக்கடவுள் பிரதியட்சமாகி அருள்புரிவதைக் கூறுவன :

தெய்வஞ் சான்ற திறல்விளங் குருவின்
வான்றோய் நிவப்பின் தான்வந் தெய்தி
அணங்குசா லுயர்நிலை தழீஇப் பண்டைத்தன்
மணங்கமழ் தெய்வத் திளநலங் காட்டி
அஞ்ச லோம்புமதி யறிவல்நின் வரவென
அன்புடை நன்மொழி யளைஇ விளிவின்று
இருள்நிற முந்நீர் வளைஇய வுலகத்து
ஒருநீ யாகித் தோன்ற விழுமிய
பெறலரும் பரிசில் நல்குமதி

(இ - ள்.) (287) தெய்வம் சான்ற திறல் விளங்கு உருவின்-தெய்வத்தன்மையமைந்த வலிவிளங்கும் வடிவினையும்,(288) வான் தோய்நிவப்பின்-வானைத்தீண்டும் உயர்ச்சியையுமுடைய, தான்—அந்தமுருகக்கடவுள்,வந்து எய்தி - (அங்கு) வந்து காணப்பட்டு, (289) அணங்கு சால்உயர் நிலைதழீஇ-அச்சந்தரவல்ல (தனது) பெருநிலையை உள்ளடக்கி, பண்டை-பழமையான, தன்-தன்னுடைய, (290) மணம் கமழ் தெய்வத்து - மணம் வீசுகின்ற தெய்வத்தன்மையையுடைய, இள நலம் - (முன்பு இருந்த) இளமையழகைக், காட்டி-, (291) 'அஞ்சல் ஓம்புமதி-அஞ்சுவதைவிட்டிடுவாய்: நின் வரவு அறிவல் - உனதுவருகையை (நான்) அறிவேன்,' என-என்று, (292) அன்பு உடை நல் மொழி அளைஇ-(நின்மேல்) அன்புடையனவாகிய நல்லவார்த்தைகளைப் பலகாலும்அருளிச்செய்து, விளிவு இன்று - கெடுதலில்லாமல் [நிரந்தரமாக], (293) இருள் நிறம் - இருண்டநிறத்தையுடைய,முந்நீர்-கடலினால், வளைஇய - சூழப்பெற்ற, உலகத்து-உலகத்திலே, (294) ஒரு நீ ஆகி தோன்ற-உனக்கு ஒப்பார்ஒருவருமில்லையென்று கூறும்படியாகி நீ மேம்பட, விழுமிய-மிகச்சிறந்த, (295) பெறல் அரு பரிசில்-பெறுதற்கு அரிய பரிசிலை, நல்கும் - தருவன்; (எ - று.)

(287 - 290)—முருகக்கடவுள் தனது தெய்வத்தன்மைகொண்ட ஓங்கியவடிவைக் காட்சிகொடுக்க, அது கண்ணுற்கண்டுகளித்தற்கு அடங்காமல் மிகப்பெரிதாயிருத்தலால் மருளக்கூடுமென்று, பிறகு தன்னுயர்நிலையை யுள்ளடக்கி இளமைகொண்டவடிவைக் காட்டுவனென்க. அணங்கு சால் உயர்நிலை - வருத்தமமைந்த தெய்வத்தன்மையுமாம். (295) நல்குமதி

—மதியென்பது - படர்க்கைவினைமுற்றில்வந்தது;இனி, மதியென்பதனை மேலேவருகின்ற 'பலவுடன்' என்றதனோடுகூட்டி, மதி பலவுடன்-அறிவுகள் பலவுடனே, பரிசில்நல்கும் என்றுருமுளர். 291 - அறிவம்நின் என்றும், 294 - ஆகத்தோன்ற என்றும் பாடம்.

295-317: இனி, நல்கும்என்றதற்கு வினைமுதலைக்கூறுகின்றான்:—

பலவுடன்
வேறுபல் துகிலின் நுடங்கி யகில்சுமந்து
ஆர முழுமுத லுருட்டி வேரல்
பூவுடை யலங்குசினை புலம்ப வேர்கீண்டு
விண்பொரு நெடுவரைப் பரிதியிற் றொடுத்த
தண்கம ழலரிறால் சிதைய நன்பல
ஆசினி முதுசுளை கலாவ மீமிசை
நாக நறுமல ருதிர யூகமொடு
மாமுக முசுக்கலை பனிப்பப் பூநுதல்
இரும்பிடி குளிர்ப்ப வீசிப் பெருங்களிற்று
முத்துடை வான்கோடு தழீஇத் தத்துற்று
நன்பொன் மணிநிறங் கிளரப் பொன்கொழியா
வாழை முழுமுதல் துமியத் தாழை
இளநீர் விழுக்குலை யுதிரத் தாக்கிக்
கறிக்கொடிக் கருந்துணர் சாயப் பொறிப்புற
மடநடை மஞ்ஞை பலவுடன் வெரீஇக்
கோழி வயப்பெடை யிரியக் கேழலொடு
இரும்பனை வெளிற்றின் புன்சா யன்ன
குரூஉமயிர் யாக்கைக் குடாவடி யுளியம்
பெருங்கல் விடரளைச் செறியக் கருங்கோட்டு
ஆமா நல்லேறு சிலைப்பச் சேணின்று
இழுமென விழிதரு மருவிப்
பழமுதிர் சோலை மலைகிழ வோனே.

(இ - ள்.) (295) பல-(தாம்) பலவும், உடன்-ஒருசேர,—(296) வேறு பல் துகிலின் - வேறுபட்ட பலவாகிய துகில்களைப்போல, நுடங்கி - அசைந்து,—அகில் சுமந்து - அகிலை மேற்கொண்டு,—(297) ஆரம் முழு முதல் உருட்டி - சந்தனமாகிய பெரியமரத்தைத் தள்ளி, வேரல் (298) பூஉடை அலங்கு சினை புலம்ப வேர் கீண்டு - சிறுமூங்கிலினது பூவை யுடைய அசைகின்ற கொம்பு தனிப்ப வேரைக்கீண்டு,—(299) விண்பொரு நெடு வரை பரிதியின் தொடுத்த (300) தண் கமழ் அலர் இறால் சிதைய- தேவருலகைத் தீண்டுகின்ற நெடிய மலையினிடத்தில்சூரியமண்டலத்தைப்

போல (ஈயால்) வைக்கப்பட்ட தண்ணியவாய்மணக்கின்ற விரிந்த தேன் கூடு சிதையும்படியும், நல் பல (301) ஆசினி முது சுளை கலாவ-நன்றாகிய பல ஈரப்பலாவினுடைய முற்றிய சுளை (தன்னிடத்தே) கலக்கவும், மீமிசை (302) நாகம் நறு மலர் உதிர -மலையுச்சியிலுண்டான சுரபுன்னையின் நறிய மலர் உதிரவும், யூகமொடு- (303) மா முகம் முசு கலை பனிப்ப-கருங்குரங்கோடே கரிய முகத்தையுடைய ஆண்முசுக்களும் நடுங்கவும், பூ நுதல் (304) இரு பிடி குளிர்ப்ப-புள்ளியுள்ள நெற்றியையுடைய பெரிய பெண்யானை குளிரும்படியும், வீசி - அலைவீசி,—பெரு களிறு (305) முத்துஉடை வான் கோடு தழீஇ - பெரிய யானையினுடைய முத்தையுடையவாய தந்தங்களை உள்ளடக்கி, (306) நன் பொன் மணி நிறம் கிளர (305) தத்துற்று (306) பொன் கொழியா - நல்லபொன்னும் மணியும் என்பவற்றின் நிறம் விளங்காநிற்கத் தாவிப் பொன்னைக் கொழித்து, (307) வாழை முழுமுதல் துமிய - வாழையினது பெரியமுதல் துணியவும், தாழை (308) இளநீர் விழுகுலை உதிர - தெங்கின் இளநீரையுடைய சீரியகுலை உதிரவும், (அவ்விரண்டினையும்), தாக்கி -, (309) கறி கொடி கரு துணர் சாய-மிளகு கொடியின் கரியகொத்துக்கள் சாயவும், பொறி புறம் (310) மடம் நடை மஞ்ஞை பலவுடன் (311) கோழி வய பெடை (310) வெரீஇ (311) இரிய-புள்ளியையுடைய முதுகினையும் மடப்பத்தையுடைய நடையினையுமுடைய-மயில்பலவற்றுடனே கோழியினுடைய வலிவுள்ள பெடை அஞ்சி நிலை கெடவும், கேழலொடு - ஆண்பன்றியுடனே, (312) வெளிற்றின் இரு பனை புன் சாய் அன்ன (313) குரூஉ மயிர் யாக்கை குடா அடிஉளியம் -வெளிற்றினை யுடைய கரியபனையின் புல்லிய செறும்பினையொத்தமயிரினை யுடைய உடம்பினையும் வளைந்த அடியினையுமுடைய கரடி, (314) பெரும் கல் விடர் அளைசெறிய-பெரிய மலையின் பிளவுகளிலுள்ள முழைஞ்சுகளிலே நெருங்கிச் சேரவும், கரு கோடு (315) ஆமா நல் ஏறு சிலைப்ப-கரியகொம்பினையுடைய காட்டுப்பசுவர்க்கத்தைச் சேர்ந்த சிறந்தஏறுகள்கதறும்படியும், சேண் நின்று-மிகவுயரத்திலிருந்து [மலையுச்சியிலிருந்து], (316) இழுமென இழிதரும்-இழுமென்ற ஓசையுண்டாம்படி குதிக்கின்ற, அருவி-அருவியினையும, (317) பழமுதிர் சோலை - பழம்முற்றின சோலைகளையுமுடைய, மலை-மலைக்கு, கிழவோன்-உரியவனான முருகக்கடவுள்; (எ - று.)

(296) நுடங்கி, சுமந்து (297) உருட்டி (298) கீண்டு (304) வீசி (305) தழீஇ, (306) கிளர (305) தத்துற்று (306) கொழியா, (308) தாக்கி, (309) சாய (311) இரிய (314) செறிய (315) சிலைப்ப (316) இழிதரும் அருவி என்க. (307) துமிய (308) உதிரத்தாக்கி எனவும் இடையே காண்க. அருவியைப்பற்றிக் கூறுவதால், (295) பலவுடன் - அவ்வருவிகள் பலவும் ஒருசேரப் (296) பல்வேறு துகில்போல நுடங்கு மென்க. 297-298: வேரல்-மூங்கிலும், பூவுடை இலங்குசினைகளும், புலம்ப-நடுங்க என்பாருமுண்டு. மீமிசை - மிகவும் உயர்ந்த எனினுமாம். பல் + துகில் = பஃறுகில்.

''சேயோன்மேய மைவரையுலகமும்'' என்றபடி முருகக்கடவுள் வரையுலகத்திற்குத்தெய்வ மாதலால், அக்கடவுளை 'மலைகிழவோன்' (317) என்றார்: நச்சினார்க்கினியரும் இவ்வாறே உரைகூறியிருக்கின்றனர். மலைக்குஅடைமொழியாக, சோலையும் அருவியும் வந்தன. இனி, ஒரு

சாரார், பழமுதிர்சோலைமலைகிழவோன்என்ற தொடர்க்கு - பழமுதிர் சோலையென்ற மலைத்தலத்துக்குக் கிழவன் முருகக்கடவுள் என்றும், பழமுதிர்சோலை யென்பது திருமாலிருஞ்சோலைமலையைக் காட்டுமென்றும், அது முருகக்கடவுளின் படைவீடுகள் ஆறனுள் ஒன்று என்றும் கூறுவர்.

(6) கணவன் (11) மார்பினன் (44) சென்னியனாகிய (61) சேயினுடைய (62) சேவடி படருஞ் செம்மலுள்ளமொடு (63) புலம்பிரிந்துறையுஞ் (64) செலவு நீ நயந்தனையாயின், (65) வாய்ப்ப, (66) இன்னேபெறுதி: '(அவனைக்காணும்படி அவன் எங்கேஉறைவான்?' 'என்றும், விரும்பியதை யான் பெறும்வகை எப்படி?' என்றும் வினவுவா யென்னில்,—) (77) குன்று அமர்ந்து உறைதலும் உரியன்: அதுவன்றி, (125) அலைவாய்ச் சேறலும் நிலைஇயபண்பு; அதுவன்றி, (176) ஆவிநன்குடி யசைதலும் உரியன்: அதுவன்றி, (189) ஏரகத்துறைதலும் உரியன்: அதுவன்றி, (217) குன்றுதோறு ஆடலும் நின்ற தன் பண்பு: அதுவன்றி, (220) விழவினும், (221) நிலையினும், (222) களனினும், (223) காடு கா துருத்தி (224) யாறு குளன் என்ற இவற்றினும், வேறுபல்வைப்பினும், (225) சதுக்கம் சந்தி கடம்பு (226) மன்றம் பொதியில் என்றவற்றிலும் கந்துடைநிலையினும், (244) நகரினும், (248) வழிபட, (249) ஆண்டாண்டு உறைதலும் (உரியன்): அறிந்தவாறே (கூறினேன்): (250) ஆண்டாண்டாயினும் ஆக, (பிறவிடங்களிலும் ஆக): (251) முந்து நீ கண்டுழி முகனமர்ந்து ஏத்தி, (252) கைதொழூஉ, பரவி, வணங்கி, (255) 'செல்வ!...(276) குரிசில்' எனப்பல (277) யான் அறி அளவையின் ஏத்தி, ஆனாது, (279) நின்னடி உள்ளிவந்தனென்' (280) என (281) (நீ) குறித்தது மொழியா அளவையின், (282) கூளியர் (281) குறித்து, (283) தோன்றி, (284) 'இரவலன் (286) ஏத்தி, (285) வந்தோன் (284) அளியன்' (285) என, (317) மலைகிழவோன், (288) தான் வந்துஎய்தி, (289) அணங்குசாலுயர்நிலை தழீஇ, (290) இள நலங்காட்டி (291) அஞ்சல் ஓம்புமதி; நின்வரவு அறிவல்' என (292) அன்பு உடை நன்மொழி அளைஇ, (293) உலகத்து (294) ஒருநீ ஆகித்தோன்ற (295) பெறல் அரும் பரிசில் நல்கும் என முடிபு காண்க. இங்ஙனம் சுருக்கமான ஒரு பொருளை, ஆங்காங்கு உட்பகுப்பான வெவ்வேறு பொருளையும் விரித்து 317 - அடிகளால் கூறியும், நுணுகி நோக்குமிடத்து அப்பொருள் அணுகிய நிலையதாகத் தோன்றுமாறு அமைந்திருக்கின்ற இதுவே, மாட்டு எனப்படும்: "அகன்று பொருள்கிடப்பினும் அணுகிய நிலையினு, மியன்று பொருண்முடியத் தந்தன ருணர்த்தல், மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்" என்றது காண்க. இச்சூத்திரத்திற்கு இவ்வாறு பொருள்கொள்ளாது இங்குஒன்றும் அங்கு ஒன்றுமாகப் பதங்களைச் சேர்த்துப் பொருள்கூறுதலை மாட்டு என்றல் ஏலாது.

(62 - 66) 'சேவடி படருஞ் செம்மலுள்ளமொடு புலம்பிரிந்துறையும் செலவுநீ நயந்தனையாயின், நெஞ்சத்து நசைவாய்ப்ப இன்னேபெறுதி' எனவும், (293 - 295) 'உலகத்து ஒருநீ ஆகித்தோன்ற, விழுமிய பெறலரும் பரிசில் நல்கும்' எனவுங் கூறியதனால் ஆற்றுப்படுத்துவோன் தான் பெற்ற கந்தழியைப் பெறுமாறு இரவலனை வழிப்படுத்தியதாகச் செய்யப்பட்டது இப்பாடலென்பர்: 'கந்தழியாவது - ஒருபற்றும் அற்று அருவாய்த் தானே

நிற்குந் தத்துவங்கடந்த பொருள்: அது, "சார்பினுற்றோன்றாது தானருவா யெப்பொருட்கும். சார்பெனநின் றெஞ்ஞான்று மின்பந் தகைத்தரோ, வாய்மொழியான் மெய்யான் மனத்தானறிவிறந்த, தூய்மையதா மைதீர் சுடர்" என்பதாம்: "உற்றவாக்கையினுறுபொரு ணறுமலரெழுதரு நாற்றம்போற், பற்றலாவதோர் நிலையிலாப்பரம்பொருள்" என அதனை உணர்ந்தோர் கூறியவாற்றானுணர்க' என்றார் நச்சினார்க்கினியர்கூறியவாறுகாண்க.

இப்பாடலில் (12 - 41) சூரரமகளிர், (47 - 56) பேய்மகள் அவள் குணங்கையாடுவது, (67 - 71(கூடல்,(72 - 76) திருப்பரங்குன்றம் இவற்றின் வருணனையும்; (83,118) முருகக்கடவுள் ஆறுமுகங்களும் பன்னிருகைகளுங்கொண்டு செய்யுந்திறனும், (126-137) முனிவரின் தன்மைநவிற்சியும், (138-147) மனைவியரோடு கந்தருவர் யாழ்வாசித்தலும், (148-174) திருமால்முதலிய தேவகணங்கள் முருகக்கடவுளை வந்துசேவித்தலும், (177-188) அந்தணர்தன்மையும் அவர் முருகக்கடவுளை வழிபடுதலும், (193-205) மகளிரொடு கானவர் குரவையயர்தலும், (190-192) (206-217) முருகக்கடவுள் குன்றுதோறாடுதலின் தன்மைநவிற்சியும், (228 - 241) குறமகள் வியன்நகரில் முருகாற்றுப்படுத்தும் திறனும், (253 - 277) முருகக்கடவுளின் துதியும் (296 - 315) மலையருவியின் தன்மையும், இயற்கைச்சுவை பெறக் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

இப் பாடலிலுள்ள உபமான உபமேயங்கள் வருமாறு:—(2,3,6,) ஞாயிறு காணுதல் × முருகக்கடவுள் தோகையின்மீது காணப்படுதல், (5) செல்லுறழ்கை, (11) உருள் × பூ, தார், (15) கோபம் × துகில், (43) நெருப்பு × காந்தட்பூ, (75) கண் × சுனைமலர், (81) கூற்றத்தன்னமாற்றரு மொய்ம்பு, (82) கால்கிளர்ந்தன்ன வேழம், (87,88) மதியைநீங்காதமீன் × முகத்தின் இருபக்கத்தும் பூணும் காதின்மகரக்குழை, (96 - 98) முகம் திங்கள் போலத் திசை விளக்கும், (101) கொடி × நுசுப்பு, (121) உருமிடி முரசும், (127) வலம்புரி × நரைமுடி, (138) புகை முகந்தன்ன மாசில் தூவுடை, (143 - 144) மாவின்தளிர் × உடம்பின் நிறம், (145) பொன்னுரை × திதலை, (149) அழல் × உயிர்ப்பு: (166) பகலில்தோன்றும் காட்சி, (169) மீன்பூத்தன்ன தோன்றலர், (170) வளிகிளர்ந்தன்ன செலவினர், (170-171) வளியிடைத்தீயெழுந்தன்ன திறலினர், (172) உருமிடித்தன்ன குரலினர், (205) மயில்கண்டன்ன மடநடை. ('12) நரம்பு ஆர்த்தன்ன இன்குரல்தொகுதி,(215) முழவுறழ்தடக்கை, (296, 316) துகில் × அருவி, (299,300)பரிதி × இருல்,(312, 313)பனைவெளிற்றின் புன்சாயன்னமயிர்.

இந்நூலில்,—அங்குசம், உரு [ரூபம்], கணம்,சதுக்கம், சந்தி, சிரை, பலி, மகரம், மந்திரம், மனன், முகம், வட்டம், விடை என்றாற்போல மிகச்சில வடமொழிப்பதங்களே வந்துள்ளன: ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் பதங்களுள்ள இப்பாட்டில் நூற்றுக்கு ஒன்று வீதம் வடமொழி வந்துள்ள தென்னலாம்: ஆகவே, செந்தமிழே நிறைந்து இயற்கை வருணனை மிகுந்து இந்நூல் மிகச்சிறந்து விளங்குகின்ற தென்க.

திருமுருகாற்றுப்படை முற்றிற்று.

———

திருமுருகாற்றுப்படையின் அரும்பதவகராதி முதலியன.

எண்-அடியெண்.

அகலம் - மார்பு, 272
அகவ - ஒலியாநிற்க, 122
அங்குசம் - தோட்டி, 110
அசைஇயது - கிடந்தது, 109
அஞ்சு - அச்சம், 149
அட்டி - இட்டு, 28
அடங்குதல் - இல்லையாதல், 59
அடுக்கம் - பக்கமலை, 42
அணங்கு- அச்சம், வருத்தம்,(தெய்வமென்றபொருளும்உண்டு) 89
அணைத்தல் - ஒன்றாகச் சேர்த்தல், 200
அப்பி, 218
அமை - மூங்கில், மூங்கிலரிசி, 195
அமைதல் - பொருந்துதல், 86
அரமகளிர் - அமரமகளிர், 117
அரி - அழகு, 76
அருமை - முடியாமை, 278
அரை -அடி, மரத்தின் அடிப்பாகம்: 10,206
அலங்குதல் - அசைதல், 298 [271
அலந்தோர்- இடுக்கட்பட்டுவந்தவர்,
அலர் - மலர், 300
அலர்தல் - பரத்தல், 300
அலைவாய், 125
அவிர்தல் - விளங்குதல், 3, 18
அளவை - அளவு, 277
அளிக்கும் - அருள்செய்யும், 271
அளை - குகை, 314
அளைஇ - பலகாலும் சொல்லி, 292
அறு - ஆறு: அற்ற: 58
ஆகம் - மார்பு, 139
ஆசினி - ஈரப்பலா, 301
ஆடுகளம் - வெறியாடுமிடம், 245
ஆடுதல் - அளைதல், 53
ஆமா - காட்டுப்பசு, 315
ஆர்த்தும் - நுகர்விக்கும், 270
ஆரம் - சந்தனம், 297, பொன்னாரம், முத்தாரமுமாம்: 104
ஆவிநன்குடி, 176
ஆறமர்செல்வன், 255
ஆனாது - அமையாது, 277
இகந்து - கடந்து, 19
இகல்-பகைமை,மாறுபாடு, 131,166
இசை - புகழ், 61, 270:ஓசை, 240
இடும்பை - துன்பம், 135
இணர் - பூங்கொத்து, 89: பூ, 34
இணைப்பு - கட்டுதல், 30
இமிழ்தல் - ஒலித்தல், 240
இமைக்கும் - விளங்கும், 128
இமைப்பு - விளக்கம், 85
இயம் - வாச்சியம், 240
இயல்பு - வைதிகஆசாரம், 177
இயல - குரவையாடி யசைய, 215
இயவுள் - தலைவன், கடவுள், 274
இரட்டுதல் - மாறியொலித்தல், 80
இரு - கருமை, 111
இழுமெனல் - ஒலிக்குறிப்பு, 316
இழை - அணி, 18, 259
இளநலம் - இளையவடிவம், 290
இறால் - தேன்கூடு 300
இன் - இனிய, 115
ஈர் - நெய்ப்பு, 20
உக்கம் - இடுப்பு, 108
உகிர் - நகம், 52
உட்க - அஞ்ச, 243
உயர்த்தல் - மேம்படுத்துக் கூறுதல், 158
உயர்நிலை - தெய்வத்தன்மை, 289
உரம் - வலிமை, 121
உரிஞ்சுதல் - உரைத்தல், 33
உரிவை - தோல், 129
உரு - உட்கு 51, நிறம், 230
உருத்திரன்தன்மை,151-4
உரும் - பேரிடி, 172
உளர்ப்பு - அலைத்தல், 198
உளர - நரம்பைவாசிக்க, 142
உளியம் - கரடி, 313

சாயல் - மென்மை, 213
சாறயர்தல் - திருவிழாச்செய்தல், 283
சான்ற - அமைந்த, 287
சிமையம் - மலையுச்சி, 253
சில்காழ் - மேகலை, 16
சிலம்ப - ஆரவாரிப்ப, 40, 245
சிலம்பு - மலை, 40
சிலைப்ப -முழங்க, 315
சிறப்பு -தலைமை, 259
சீரை-மரவுரி: சீரம்என்றவடசொல் லின் திரிபு, 126
சுடர் -நெருப்பு, 43
சுடர்தல் - எரிதல், 46
சுனை - மலையில்ஊற்றுள்ளசிறுநீர் நிலை, 75
சூர் - கொடுமை, 41
சூர்த்த - கொடுமைசெய்த, சூர்த்தம் -நடுக்கம், 48
சூரரமகளிர், 12-41
சூல் - கரு, 7
செச்சைக்கண்ணி - வெட்சிமாலை, 208
செம்மல் - தலைமை, 62
செய்யன் - சிவந்தவன், 206
செயலை - அசோகு, 207
செயிர் - குற்றம், 19
செரீஇ - செருகி, 27
செல் - இடி, மேகம்: 5
செல்வன் - கடவுள், 151, 154,159
செறிய - சேர, 314
செறுநர்- 5: 99
சேண் - உச்சி, 315: நெடுந்தூரம்,3: 19, 87, தேவருலகு, 12: உயர மான இடம், 67
சொன்மலை -சொற்களின் கூட்டமா யிருப்பவன், 263
ஞால - முழங்க, 120
தகடு - புறவிதழ், 27
தகர் - ஆட்டுக்கிடாய், 210
தகை - மாலை, 139
தட -பெருமை, 5: வளைவு, 158
தடிந்த-கொன்ற, வெட்டின, 46,60
தத்துற்று - குதித்து, 305
தலைதல் - சொரிதல், 9
தலைப்பெயல் - முதற்பெய்தல், 9
தழை - உடைவிசேடம், 203
தா வருத்தம், 89, 175: கேடு, 164
தாமரை - 164
தாழை - தெங்கு, 307
திதலை - தேமல், 145
திரிப்ப - சுழற்ற, 111
திவவு - யாழின்வார்க்கட்டு, 140
திளைப்ப - அசையாநிற்க, 32, 204
துணங்கை - ஒருவகைக்கூத்து, 56
துணர் - கொத்து, 309
துணையோர் - தோழிமார், 20
துமிய - துணிய, 307
துயல்வருதல்-அசைதல், 79,86,207
துருத்தி - யாற்றிடைத்திட்டு, 223
துவர - முழுதுற, 26
துனி - வெறுப்பு, 237
தூ - தூய்மை, 22
தூங்க - ஆட, 56: தொங்கினபடியே கிடக்க, 68: அசைய, 237
தூம்பு - துளை, 148
தெய்வவுத்தி-ஒரு தலைக்கோலம், 23
தேம் - மணம், 24, 34
தேய்த்தல், 5: 69.99
தேய்வை, 33
தைஇய-இட்ட,அணிந்த, 24: உடை யாகச்செய்த, 126: போர்த்த129 இழைத்த, செய்த, 222
தொட்டு - தோண்டி, 53
தொண்டகம், 197
தோய்தல் - தீண்டுகல், 288
தோன்றல் - தோற்றம், 169
நகர்-ஊர், 160,238: கோயில், 244
நகை-ஒளி, 86, 145: மகிழ்ச்சி, 102
நயன் - ஈரம், 141
நலம் - நல்வினை, 63: நல்நிறம்,109
நவின்று - பயின்று, 103
நளி - செறிவு, 238
நறைக்காய், 190
நாகம் - சுரபுன்னை, 302
நாவலொடுபெயரியபொலம், 18

முருகப்பிரானைப்பற்றிய விடுபாடல்கள்

1 குன்றம் எறிந்தாய் குரைகடலிற் சூர்தடிந்தாய்
புன்றலைய பூதப் பொருபடையாய்—என்றும்
இளையாய் அழகியாய் ஏறூர்ந்தான் ஏறே
உளையாயென் னுள்ளத் துறை.

2 குன்றம் எறிந்ததும் குன்றப்போர் செய்ததுவும்
அன்றங் கமரரிடர் தீர்த்ததுவும்—இன்றென்னைக்
கைவிடா நின்றதுவும் கற்பொதும்பிற் காத்ததுவும்
மெய்விடா வீரன்கை வேல்.

3 வீரவேல் தாரைவேல் விண்ணோர் சிறைமீட்ட
தீரவேல் செவ்வேள் திருக்கைவேல்—வாரி
குளித்தவேல் கொற்றவேல் சூர்மார்பும் குன்றும்
துளைத்தவேல் உண்டே துணை.

4 இன்னம் ஒருகால் என திடும்பைக் குன்றுக்கும்
கொன்னவில்வேற் சூர்தடிந்த கொற்றவா—முன்னம்
பனிவேய் நெடுங்குன்றம் பட்டுருவத் தொட்ட
தனிவேலை வாங்கத் தகும்.

5 உன்னை யொழிய வொருவரையும் நம்புகிலேன்
பின்னை யொருவரையான் பின்செல்லேன்—பன்னிருகைக்
கோலப்பா வானோர் கொடியவினை தீர்த்தருளும்
வேலப்பா செந்தில்வாழ் வே.

6 அஞ்சு முகம்தோன்றில் ஆறு முகம்தோன்றும்
வெஞ்சமரில் அஞ்சலென வேல்தோன்றும் — நெஞ்சில்
ஒருகால் நினைக்கில் இருகாலும் தோன்றும்
முருகாவென் றோதுவார் முன்.

7 முருகனே செந்தில் முதல்வனே மாயோன்
மருகனே ஈசன் மகனே—ஒருகைமுகன்
தம்பியே நின்னுடைய தண்டைக்கால் எப்பொழுதும்
நம்பியே கைதொழுவேன் நான்.

8 காக்கக் கடவியநீ காவா திருந்தக்கால்
ஆர்க்கும் பரமாம் அறுமுகவா—பூக்கும்
கடம்பா முருகா கதிர்வேலா நல்ல
இடங்காண் இரங்காய் இனி.

9 பரங்குன்றிற் பன்னிருகைக் கோமான்றன் பாதம்
கரங்கூப்பிக் கண்குளிரக் கண்டு—சுருங்காமல்
ஆசையால் நெஞ்சே அணிமுருகாற் றுப்படையைப்
பூசையாக் கொண்டே புகல்.

10 நக்கீரர் தாமுரைத்த நன்முருகாற் றுப்படையைத்
தற்கோல நாடோறும் சாற்றினால்—முற்கோல
மாமுருகன் வந்து மனக்கவலை தீர்த்தருளித்
தானினைத்த வெல்லாம் தரும்.

———

கம்பராமாயணம் முழுவதும் உரையுடன் கிடைக்கும்:—

பாலகாண்டம் உரையுடன்	...	7	0	0
அயோத்தியாகாண்டம் உரையுடன்	...	7	0	0
ஆரணியகாண்டம் உரையுடன் (அச்சில்)				
கிட்கிந்தாகாண்டம் உரையுடன் ,,				
சுந்தரகாண்டம்உரையுடன்	...	7	8	0
யுத்தகாண்டம் உரையுடன் 2 வால்யூம்	...	14	0	0
திருக்குறள் மூலமும் பரிமேலழகர் உரையும் பரிமேலழகருரையை விளக்கும் ஆராய்ச்சிக் குறிப்புரையுடன்	...	6	8	0

(ஷை அறத்துப்பாலும் ஷை பொருட்பால் காமத்துப்பால்களும் தனியாகவும் உரைகளுடன் கிடைக்கும்:
இந்நூலையூன்றிப் படிப்போர் தமிழ்மொழியில் பேரறிஞர் ஆவர்.)

வில்லிபாரதம் முழுவதும் உரையுடன் கிடைக்கும்:—

ஆதிபருவம்	...	2	8	0
சபாபருவம்	...	3	8	0
ஆரணியபருவம்	...	2	8	0
விராடபருவம்	...	2	0	0
வீட்டும துரோண கன்ன பருவங்கள்	...	4	0	0
சல்லிய சௌப்திக பருவங்கள்	...	1	8	0
நாலடியார் உரையுடன் (அச்சில்)	...			
நன்னூல் காண்டிகையுரையுடன்	...	3	0	0
சரசுவதியந்தாதி உரையுடன்	...	0	4	0
சடகோபரந்தாதி ,,	...	0	12	0
திருவேங்கடக் கலம்பகம் ,,	...	0	10	0
அழகர் கலம்பகம் ,,	...	0	10	0
மதுரைக் கலம்பகம் ,,	...	1	4	0
கந்தபுராணம் வள்ளியம்மை திருமணப்படலம்	...	0	12	0
திருப்பாவை ஆராய்ச்சியுடன் கூடிய உரை	...	0	7	0

பத்துப்பாட்டுக்களுள் சிலபகுதிகளும், சிலப்பதிகாரத்துட் சில பகுதிகளும், மணிமேகலையுட் சிலபகுதிகளும் உரையுடன் நயமான விலைக்குக் கிடைக்கும்.

வசனம்;—உதயணன் சரிதை	...	0	12	0
சந்திராபீட சரிதம்	...	0	5	0

பகவத்விஷயம், குருபரம்பராபிரபாவம், முதலாயிரம், பெரியதிருமொழி (குறிப்புரையுடன்), திருவாய்மொழி,

பஞ்சரகசியம், துவாதசரகசியம் இவைகளும் கிடைக்கும்.

மேற்கண்டபுத்தகங்கள் கிடைக்குமிடம்:—

வை. மு. கோபாலக்ருஷ்ணமாசார்யர்,
நெ. 17, தெளிசிங்கப்பெருமாள் கோயில் தெரு,
திருவல்லிக்கேணி, மதரா